

Mark A. Finley

CÂND DUMNEZEU A SPUS:
„ADU-ȚI AMINTE!”

Titlul cărții în original: *When God said remember*

Traducere: Loredana Sîrbu

Corectură: Livia Ciobanu-Mihai

Tehnoredactare: George Toncu

Coperta: Liliana Dincă

Copyright © 2011 Editura *Viață și Sănătate*, București

www.viatașisanatate.ro

Tel. 021 / 323 00 20

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FINLEY, MARK

Când Dumnezeu a spus: „Adu-ți aminte!” / Mark A. Finley; trad. Loredana Sîrbu. – București: Casa de Editură Viață și Sănătate, 2011

ISBN 978-973-101-496-8

Cuprins

Introducere	5
Capitolul 1 – Odihnă pentru cei grăbiți	7
Capitolul 2 – Liber să asculți	19
Capitolul 3 – O zi de care să ne aducem aminte	44
Capitolul 4 – Cea mai mare mistificare din istorie.....	73
Capitolul 5 – Eternitate în avans.....	98
Capitolul 6 – Răspunsurile Bibliei la întrebările tale despre Sabat.....	111
Capitolul 7 – Sfințirea Sabatului	124
Capitolul 8 – Demascarea minciunilor diavolului	138
Capitolul 9 – Al cui steag va flutura triumfător?	166

Înainte de a trece la pagina următoare...

Am convingerea că ai ales această carte pentru că, în sufletul tău, îți dorești să descoperi adevărul despre Cuvântul lui Dumnezeu. La fel ca tine, milioane de oameni redescoperă adevărul despre o poruncă uitată aproape complet. La o simplă citire a celor Zece Porunci, descoperim că a patra poruncă spune astfel: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău... (Exodul 20:8-10).

Însă majoritatea lumii creștine respectă duminica, prima zi a săptămânii, ca Sabat biblic. De ce? Contează ce zi ținem? Cum s-a produs transferarea Sabatului de la ziua a șaptea la ziua întâi a săptămânii? Cine a făcut această modificare? I-a încredințat Dumnezeu bisericii autoritatea de a schimba memorialul creației Sale?

Mai are vreo semnificație ziua a șaptea astăzi, într-o epocă a răspândirii scepticismului și a necredinței în Biblie? Mai avem nevoie de Sabat în secolul XXI? Mai este relevantă ziua de odihnă și închinare?

Când citești paginile acestea, fii gata să ai câteva surprize șocante și să afli câteva răspunsuri di-

recte. Citirea acestei cărți poate fi riscantă dacă preferi menținerea situației actuale. Ea poate fi riscantă dacă nu accepți contestarea convingerilor tradiționale. Ea poate fi riscantă dacă pentru tine sunt mai importante tradițiile bisericii decât adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar am convingerea că rațiunea pentru care citești aceste pagini este dorința de a descoperi adevărul. Nu vrei să fii indus în eroare. În adâncul sufletului tău, simți nevoia de a găsi odihna și pacea cu Dumnezeu Creator care te-a adus la existență. Pe măsură ce vei citi cu atenție adevărurile biblice și istorice prezentate în fiecare capitol, vei găsi dovezi incontestabile privitoare la veridicitatea Sabatului biblic și, mai mult decât dovezi, vei găsi un Dumnezeu care te iubește mai mult decât îți poți imagina. Vei descoperi un Creator iubitor care te prețuiește enorm. Sabatul va fi ca o insulă a păcii în mijlocul furtunilor vieții. Va fi ca o oază care îți va satisface setea sufletească. În Sabat, vei cunoaște harul lui Dumnezeu într-un mod uimitor. Vei auzi glasul Celui care a spus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). În Sabat, vei găsi odihnă pentru minte, trup și spirit, ceea ce îți va reînnoi și revigora întreaga viață!

Citește mai departe și fii pregătit ca relația ta cu Dumnezeu să se adâncească și să capete sensuri noi!

Odihnă pentru cei grăbiți

Simți că ai prea multe lucruri de făcut și că nu-ți ajunge timpul? Ești mereu pe fugă, presat de timp și stresat. Nu reușești niciodată să duci la capăt toate lucrurile restante, oricât te-ai strădui? Mereu mai apare altceva de făcut, o lucrare nouă, o sarcină nouă.

Tirania urgentului îți consumă viața? Îți îndeplinești sarcinile în pripă și uneori te întrebi: „Pentru ce atâta efort?”, „Va aduce ceea ce fac acum o schimbare de durată?” Te întrebi vreodată dacă viața ta are vreun sens? Lucrurile cele mai importante parcă nu-și mai găsesc locul în viața ta, din cauza lucrurilor celor mai presante? Nu reușești să te ocupi decât de lucrurile mici și urgente?

O societate supraîncărcată / cu suprasarcină

În urmă cu puțin timp, am dat peste un articol interesant într-o secțiune specială a ziarului *Los Angeles Times*. Jurnalista Arianna Huffington a scris despre *multitasking*, un termen care se referă la capacitatea de a realiza simultan mai multe sarcini.

În viața noastră cotidiană ne găsim prinși în *multitasking*. Încercăm să facem două sau trei lucruri deodată. Verificăm corespondența și, în același timp, stăm de vorbă cu copiii noștri. Luăm masa cu familia, încercăm să purtăm o discuție și, totodată, să urmărim știrile la televizor. Descărcăm ultimele mesaje primite pe e-mail, stăm de vorbă la telefon cu un prieten și urmărim rezultatele meciurilor în care a jucat echipa noastră preferată, făcându-le pe toate deodată. Mâncăm un sendviș în timp ce ne aflăm la volan, în drum spre serviciu, ascultăm la radio și încercăm să îi dăm soțului/soției un telefon.

Unii oameni devin obsedați de *multitasking*. Arianna scrie: „Unii dintre prietenii mei simt că trăiesc numai atunci când trăiesc la limită, înfruntând mai multe situații critice deodată, delectându-se cu dramatismul lor și fiind nevoiți să se drogheze ca să poată adormi” (*Olam*, iarna 2000, pag. 9). Dacă adăugăm la acest ritm febril stresul pe care mulți îl simt la locul de muncă, nu ne mai miră incidența crescută a atacurilor de cord. Într-un studiu din 1985, realizat de National Center for Health Statistics, jumătate din cei 40 000 de angajați intervievați au raportat „un nivel de stres în ultimele două săptămâni” de la „foarte mare” la „moderat”. Un studiu realizat de prestigioasa firmă D’Arcy, Masters, Benton and Bowles relevă faptul că trei pătrimi dintre angajații americani declară că slujba le produce stres. Victimele stresului sunt nenumărate. Pe parcursul acestui an, 1 200 000 de americani vor suferi un atac de cord sau o criză de angină și peste 450 000 vor muri din această cauză. Bolile de inimă constituie și astăzi cauza numărul unu a mortalității în această țară. Una dintre cauzele

principale ale decesului cauzat de bolile coronariene este stresul emoțional. Oamenii care sunt mereu pe fugă, neliniștiți, încordați și foarte competitivi riscă să devină victime ale atacului de cord. Medicii Ray H. Rosen și Meyer Friedman au alcătuit profilul așa-numitei personalități de „tip A”. Persoana de acest tip este mânăată de ambiție, este obsedată de activitățile urgente, se simte mereu presată să termine ce are de făcut, este foarte competitivă, nu este niciodată satisfăcută și este tot timpul stresată. Studiile publicate de Rosen și Friedman indică faptul că 90% dintre atacurile de cord suferite de bărbații sub 60 de ani se încadrează în această categorie a tipului A de comportament.

Într-un raport medical special, difuzat pe 7 ianuarie 2008 de MSNBC, „cercetătorii au declarat că anxietatea cronică poate spori semnificativ riscul producerii atacului de cord, cel puțin în rândul bărbaților”. „Există o corelație între inimă și minte”, a afirmat dr. Nieca Goldbery de la Facultatea de Medicină din cadrul New York University. Ea a continuat apoi cu următoarele cuvinte pline de semnificație: „Medicii nu trebuie să se rezume la simpla prescriere de medicamente pentru scăderea nivelului de colesterol și a tensiunii arteriale... Ei trebuie să se ocupe de aspectul psihologic și să «intre» în capul pacienților lor.” Dr. Bieng Jium Shen, de la University of Southern California, arată într-un studiu despre îmbătrânire și despre sănătatea inimii că bărbații care suferă de anxietate cronică prezintă un risc de a suferi un atac de cord cu 30-40% mai crescut decât persoanele relaxate (*MSNBC Medical News*, 7 ianuarie 2008).

Evadare de sub tirania urgentului

Există vreo modalitate de evadare de sub tirania urgentului și de reșezare în centrul vieții a lucrurilor importante? Există vreo modalitate de reintegrare în viață a lucrurilor esențiale? Cum putem stabili niște limite când lumea este din ce în ce mai cuprinsă de febra vitezei? Nici nu-ți dai seama când zboară zilele, săptămânile și anii! Cum poți pune punct alergării și cum poți găsi odihnă pentru mintea și trupul tău obosit?

Aș vrea să-ți spun că Dumnezeu Însuși ne-a oferit un bun punct de pornire. El ne-a indicat o limită importantă – de fapt este vorba despre un spațiu în timp. Este un spațiu divin – un simbol al eternității, în care El ne invită să regăsim pacea și odihna. Descoperim această insulă a păcii în Grădina Edenului, la crearea lumii.

La sfârșitul celor șase zile ale săptămânii creației, Dumnezeu a instituit Sabatul. Cartea Genezei ne descrie următoarele: „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse” (Geneza 2:1-3). Dumnezeu a creat „odihna” în ziua a șaptea. Sabatul este un hotar sacru așezat în ciclul săptămânal. El oprește curgerea nesfârșită a timpului. El pune pauză în rutina trudei noastre zilnice. El ne invită la o întrerupere a alergării noastre zilnice. Sabatul este mijlocul creat de Dumnezeu pentru evadarea din frenezia lumii. Este o zi pusă deoparte

de celelalte zile ale săptămânii. Este o zi specială. Este un timp de calitate. Este un timp în care putem reflecta la relațiile cele mai importante ale vieții: la relația noastră cu Dumnezeu și la relația noastră cu cei dragi. Și da, este un timp în care putem spune *nu* tuturor celorlalte solicitări, tuturor lucrurilor care ne aglomerează viața.

Ființele umane au nevoie disperată de acest spațiu sacru, de acest hotar sfânt. Avem nevoie de el mai mult ca oricând. De-a lungul istoriei, lumea nu a fost niciodată mai ocupată, mai zgomotoasă, mai agitată și mai solicitantă ca acum. Iar Sabatul nu ne lasă să fim consumați de ea. Rabinul David Wolpe nota: „Lumea modernă nu vorbește deloc în șoaptă. Orașele noastre sunt ca niște galerii fără ieșire. Glasuri urgente, semne luminescente și o întreagă pleiadă de imagini media ne înconjoară.” Sufletele noastre supraaglomerate, suprastresate și suprasaturate au nevoie de odihnă! Avem nevoie să scăpăm de sub bombardamentul neîntrerupt al lucrurilor, pentru a găsi bucuria în perenitatea relației semnificative cu Dumnezeu.

Sabatul este unic în întreaga istorie a religiei. În religiile lumii de astăzi, există multe lucruri sfinte. Sacralitatea este atribuită lucrurilor și ființelor deopotrivă, de la vaci și până la moaștele sfinților. Idoli de tot felul primesc închinarea.

De-a lungul istoriei omenirii, au apărut multe locuri sfinte. Hindușii călătoresc mii de kilometri ca să se scalde în apele sacre ale fluviului Gange. Musulmanii fac pelerinaje lungi până la Mecca, orașul sfânt. Budiștii omagiază locul în care Buda a primit așa-numita „iluminare”. Unii creștini călătoresc până la Roma sau până la Ierusalim, pentru a simți „prezența sacră”.

Însă în Biblie găsim ideea unică a sfințeniei unui timp. „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o”. El a creat un timp sfânt – Sabatul – în care ființele umane puteau primi o binecuvântare specială. Însă El nu l-a limitat la o anumită zonă a lumii. Nu e necesar să facem un pelerinaj lung pentru a ajunge la locul Său sfânt. În fiecare Sabat, cerul coboară pe pământ. Spațiul etern în timp al lui Dumnezeu coboară din cer. El a așezat acest spațiu în timp la dispoziția tuturor oamenilor. Este un timp în care să găsim odihnă în El. Este un spațiu sacru într-o lume ocupată. Este o invitație divină oferită de Împăratul universului de a părăsi cursa vieții și de a intra în palatul Său.

Suntem eliberați din sclavia lucrului zilnic. Suntem descătușați din lanțurile dependenței de lucrurile pământești, pentru a intra pe tărâmul ceresc. Sabatul ne invită să ne bucurăm în prezența Sa. Noi cântăm împreună cu psalmistul: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” (Psalmii 118:24).

„Înainte Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta” (Psalmii 16:11). Sabatul este invitația cerului la odihnă, pace și bucurie nespusă în prezența Creatorului nostru iubitor. Este invitația de a ne opri din alergare și de a ne odihni. Este chemarea cerului de a face o prioritate din lucrurile care contează cu adevărat. Este ziua săptămânală în care ni se aduce aminte că Dumnezeu ne-a creat și că noi suntem ai Lui. Sabatul ne cheamă să ne întoarcem la originea noastră. El ne reamintește cine suntem. El ne cheamă la o nouă relație semnificativă, bazată pe încrederea și odihna în El.

Spiritualitatea și sănătatea

Odihna aceasta din Sabat ne reînnoiește relația cu Dumnezeu și cu membrii familiei. De asemenea, ea ne îmborspătează puterile fizice și mentale. Dumnezeu ne promite:

„Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna, ca să nu facă niciun rău!” (Isaia 56:2)

El le oferă o binecuvântare specială celor care pun deoparte timp pentru a I se închina. Studiile științifice recente despre relația dintre religie și sănătate confirmă autenticitatea promisiunii lui Dumnezeu. În *Instructional Journal of Psychiatry in Medicine*, găsim următoarea observație: „Relația dintre activitățile religioase și tensiunea arterială a fost examinată în cadrul unui studiu longitudinal, desfășurat timp de șase ani și efectuat pe un număr de 4 000 de pacienți în vârstă. În rândul subiecților care participau la servicii religioase cel puțin o dată pe săptămână și care se rugau și studiau Biblia cel puțin o dată pe zi, riscul hipertensiunii diastolice a fost cu 40% mai scăzut decât în rândul celor care participau la servicii divine și se rugau mai rar, după excluderea altor factori, precum vârsta, sexul, rasa, fumatul, bolile cronice și indicele de masă corporală” (*International Journal of Psychiatry in Medicine*, pag. 189-213). Altfel spus, închinarea are un efect pozitiv asupra sănătății. Alte studii relevă faptul că experiența pozitivă de închinare reduce tensiunea arterială, ameliorează durerea provocată de artrită și diminuează riscul apariției bolilor de inimă. Sabatul nu este o cerință legalistă. Nu este

o povară grea care ne incomodează. În Vechiul și în Noul Testament, Sabatul este un dar oferit de Creatorul iubitor. Când ne închinăm Creatorului în ziua stabilită de El, suntem îmborsăți, revigorați și revitalizați.

Binecuvântările Sabatului

Sabatul este o zi plină de binecuvântări. Acesta e motivul pentru care profeții din Vechiul Testament îi chemau pe oameni neîncetat la Dumnezeu Creator, la Dumnezeu Dătător al Legii și la Dumnezeu Eliberator. Iată, bunăoară, ce spuneau ei în mod repetat:

„Luați seama, în sufletele voastre, să nu purtați nicio povară în ziua Sabatului și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului..., să nu faceți nicio lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voștri” (Ieremia 17:21,22).

Profetul Ieremia vorbește despre un pericol cu care ne confruntăm toți. El se referă la o problemă apărută în timpul său, dar care are relevanță și astăzi. Nu era doar o problemă specifică oamenilor din vremea aceea, ci este și o problemă specifică secolului XXI. Iată care este ea: munca neîntreruptă care duce la eliminarea spiritualității. Goana după bani ne poate absorbi tot timpul. Căutarea lucrurilor materiale ne poate determina să dăm uitării lucrurile spirituale. S-a întâmplat pe vremea lui Ieremia și se întâmplă și în vremea noastră, în casele noastre, la locul nostru de muncă și în orașele noastre. Iar Dumnezeu spune: „Lăsați ca Sabatul să vă readucă la ceea ce e cu adevărat important. Nu permiteți ca

eforturile de a dobândi siguranța materială să eclipseze eforturile de a dobândi lucrurile care contează cel mai mult.”

Profetul Isaia abordează aceeași temă. Israelii neglijau Sabatul biblic. Relația cu cultura păgână îi dusese la pierderea respectului față de ziua specială a lui Dumnezeu. În Isaia capitolul 58, Dumnezeu îi cheamă înapoi la restaurarea credinței lor. El îi cheamă să se întoarcă la valorile spirituale. Iată ce spune El:

„Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune; vei fi numit *Dregător de spărturi*, *Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit*. Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L... te voi sui pe înălțimile țării...” (Isaia 58:12-14).

Observăm că acelaia care restaurează credința îi este dat numele „Cel ce drege spărturile zidurilor”. Înțelegem de aici că se produsese spărturi în zidul protector din jurul poporului lui Dumnezeu. Sabatul este un hotar, un zid de protecție. El este un loc al siguranței și al protecției. El face parte din cercul ocrotirii cu care ne-a împrejmuit Dumnezeu. Sabatul este un mod special prin care putem cunoaște purtarea Sa de grijă săptămână de săptămână.

În Sabat ne oprim ca să reflectăm la bunătatea Creatorului nostru. Petrecem timp în prezența Sa. Medităm la semnificația reală a vieții și ne îndreptăm atenția asupra sensului ei autentic. Mai mult decât atât, profetul Isaia declară că Dumnezeu ne promite să străbatem „înălțimile țării” dacă vom

onora Sabatul. Păzirea Sabatului oferă o abundență de binecuvântări care duc la prosperitatea fizică, mentală, socială și spirituală a poporului lui Dumnezeu.

O perioadă de vindecare

Noul Testament consemnează minunile făcute de Isus, care sunt mai frecvente în Sabat decât în orice altă zi. El a vindecat o femeie bolnavă de 18 ani în Sabat (Luca 13:10-12). El i-a redat vederea unui orb în Sabat (Ioan 9:1-12). El a vindecat bolnavii de paralizie și copiii muribunzi în Sabat. Una dintre minunile Sale cele mai impresionante, vindecarea unui om bolnav de 38 de ani, la Scăldătoarea Betesda, a fost săvârșită în Sabat.

Ce ne spun aceste miracole din ziua Sabatului despre Isus și despre Sabat? Ele ne spun că Hristos dorește să le dea copiilor Săi viață din abundență. Creatorul ne re-creează viața în fiecare Sabat. El o readuce la starea ei de plenitudine o dată la fiecare șapte zile. Dorința Sa este ca noi să fim sănătoși din punct de vedere fizic, mental și spiritual.

Pentru Isus, Sabatul era un timp al vindecării. Era un timp în care oamenii găseau alinare și odihnă în El. Isus a vrut să elibereze ființele umane de poverile apăsătoare care le furau bucuria. Atitudinea Sa față de Sabat poate fi sintetizată în afirmația simplă, dar profundă, cu care le-a răspuns criticilor Săi: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Marcu 2:27,28).

Isus a înlăturat ceremoniile și regulile și ne-a arătat o cale mai bună spre Împărăție. Însă El s-a

autointitulat Domnul Sabatului. Faptul acesta este deosebit de semnificativ. Cei care consideră că Sabatul face parte dintr-un ritual al Vechiului Testament și că este un semn al legalismului ar trebui să-și aducă aminte că Isus s-a autointitulat Domn al Sabatului. El spune: „Sabatul a fost făcut pentru om.” Sabatul a fost adus la existență pentru binecuvântarea noastră, în beneficiul nostru. El nu constituie una dintre multele obligații religioase. Nu este o cerință obositoare. Sabatul Noului Testament este un spațiu al harului și al odihnei. Este un spațiu în care ne reînnoim legământul și relația cu Dumnezeu. Este un spațiu în care Îl redescoperim pe El, ca centru al vieții noastre.

În Evrei capitolul 4, scriitorul biblic citează din porunca a patra, care ne cere să sfințim ziua a șaptea. El le reamintește cititorilor săi că „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui” (Evrei 4:4). După câteva versete, el spune: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat, fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum s-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (Evrei 4:9,10).

Ce ne spune acest pasaj din Scriptură? El declară că și noi putem să ne odihnim de lucrările noastre. Putem să lăsăm jos povara apăsătoare a eforturilor de a agonisi tot mai mult. Ne putem lăsa în grija Creatorului nostru. El ne iubește cu o dragoste veșnică. El va avea grijă de toate nevoile noastre. Noi ne odihnim în lucrarea Sa completă de creare și de mântuire. Noi nu am evoluat. Dumnezeu ne-a creat cu mult timp în urmă. Sabatul ne reamintește că suntem speciali pentru El, din moment ce El ne-a creat și ne-a dat formă fiecăruia dintre noi. El nu numai că ne-a creat, ci ne-a și mântuit. El a realizat

salvarea noastră prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pe cruce. Acest mare act al harului și al acceptării este încheiat, este împlinit. Nu e nevoie să îl câștigăm cumva sau să Îl răsplătim pe Dumnezeu prin faptele noastre bune. Nu putem decât să-l acceptăm și să ne odihnim în dragostea Sa. Când este păzit săptămânal, Sabatul este un simbol al faptului că suntem în siguranță în Acela care ne-a creat și ne-a mântuit.

Sabatul este invitația divină de a ne descoperi adevărata valoare în Acela care ne-a creat. Sabatul este chemarea lui Dumnezeu de a ne găsi originea în El. Noi suntem valoroși în ochii Săi pentru că El ne-a creat. Suntem mai mult decât niște trupuri din carne și oase. Nu suntem un accident biologic produs de niște forțe oarbe. Suntem copiii lui Dumnezeu, aduși la existență de Tatăl ceresc, iubitor. Sabatul ne aduce aminte în fiecare săptămână cine suntem, de unde venim și de ce existăm. Când ne închinăm în Sabat, descoperim că scopul real al vieții este acela de a-L lăuda pe Acela care ne-a creat.

De asemenea, Sabatul ne aduce aminte de odihna pe care o avem în Isus Hristos. Ne odihnim în fiecare Sabat de lucrările noastre, conștienți fiind că nu putem avea niciun aport la mântuirea noastră, după cum nu am avut niciun aport la crearea noastră. Ne odihnim în harul lui Hristos, care a murit pentru noi. Sabatul este un simbol al odihnei și nu al muncii. În odihna Sabatului, noi ne bucurăm în Acela care oferă mântuire sufletelor noastre apăsate de vinovăție.

Sabatul este odihna oferită de Dumnezeu oamenilor grăbiți din această lume a vitezei.

Liber să ascuți

Cu câțiva ani în urmă, casa părintească era un loc care oferea adăpost și siguranță. De-a lungul secolelor, ea a fost un rai al stabilității. Ea era un loc în care oamenii se refugiau din calea încercărilor, necazurilor și greutăților vieții. Când intrau pe ușa casei, oamenii se simțeau în siguranță. Îmbrățișările calde și iubitoare le dădeau un simțământ de bine. Casa părintească este simbolul tradițional al unității familiei.

Însă situația s-a schimbat în ultimii treizeci de ani. Casa părintească din secolul XXI este în mod frecvent un câmp de luptă. Cuvinte precum *abuz*, *conflict*, *mânie* și *ostilitate* sunt des utilizate în descrierea ei. Citim despre părinți care petrec foarte puțin timp acasă. În multe cazuri, copiii mănâncă în altă parte. Multe familii nu mai au bucuria de a lua masa împreună.

În cel mai bun caz, membrii familiei vin acasă ca să ia rapid o gustare și să plece imediat în altă parte. Casa părintească a devenit un loc în care doar se mănâncă și se doarme. Întrucât ambii părinți lucrează, mii de copii rămân să se „crească” singuri.

Citim despre familii fragmentate. Numărul părinților singuri este în creștere în societatea noastră. Familia e în schimbare.

În prezent, structura familiei este diferită.

Cei care studiază viitorul prezic faptul că în următorii ani se vor produce noi schimbări în familiile noastre. În primul rând, ei prevăd că tot mai multe persoane vor lucra acasă.

Numărul persoanelor care lucrează acasă crește cu miile. Milioane de oameni își fac cumpărăturile online. Adevărata întrebare este cum vor reuși valorile familiei să supraviețuiască în secolul XXI?

Cum va fi viața în familiile noastre? Ce modificări vor apărea? Ce lucruri vor rămâne neschimbate? Cum va afecta acest fapt capacitatea noastră de a face din familie un loc sănătos, în care dezvoltarea membrilor ei să fie stimulată? Mulți părinți sunt foarte îngrijorați de lucrurile care intră în casa lor prin intermediul internetului.

Casa părintească era odată un loc sacru și sigur, însă astăzi nu mai e deloc așa. Prin intermediul televizorului și al internetului, casele noastre sunt invadate de violență excesivă, de sex, de o lipsă totală de decență și de moravuri. Ce se întâmplă cu societatea noastră? De ce ne confruntăm cu această escaladare a violenței, imoralității și lăcomiei?

Ce se ascunde în spatele colapsului moravurilor? Cum explicăm lipsa de corectitudine a directorilor care duc companiile în pragul falimentului pentru a-și atinge propriile scopuri? De ce a explodat violența școlară?

Se pare că tot mai mulți oameni sunt mânați de ură. Grupările motivate de ură își fac propaganda distorsionată pe niște pagini de internet bizare.

Mijloacele high-tech și media difuzează scene de sex, violență și lăcomie în emisiuni în prime-time, punând probleme serioase societății.

Filmele holywoodiene pătrund în casele noastre. Dar ce putem spune despre conținutul lor? Dar despre mesajele lor care au un impact atât de mare?

Iată ce spunea un tânăr din generația X, proaspăt căsătorit: „Dacă deschizi televizorul, nu mai vezi nimic despre familii. Viața de familie nu mai este la modă. Este nevoie de multă credință pentru a reinstaura căsătoria în viziunea ta despre viață.”

Mulți tineri se gândesc că au la dispoziție o varietate de opțiuni și că, poate, opțiunea căsătoriei nu este pentru ei.

Ei declară: „Poate că cea mai bună opțiune pentru mine este uniunea consensuală.” În lipsa standardelor morale, în lipsa unei busole morale, ajungem într-o stare de derută. Trăim într-o vreme a haosului social.

O busolă morală

Distorsionarea valorilor poate avea loc chiar în sânul familiei. Lucrurile se schimbă în mod dramatic.

Există un motiv de îngrijorare cu privire la secolul XXI. Există vreo stea a nordului care să ne călăuzească? Cine ne modelează valorile morale? Încotro ne îndreptăm?

Mai există vreun lucru pe care ne putem baza? Se vor sfârâma sub picioarele noastre toate standardele morale?

Depinde moralitatea de definiția pe care i-o dă fiecare individ? Există vreun lucru sigur? Dr.

Shervert Frazier a ocupat postul de director al National Institute of Mental Health. El și-a exprimat câteva îngrijorări în cartea sa, *Psychotrends*. Dr. Frazier vorbește despre ceea ce el numește „o societate co-violentă, care celebrează haosul și care, totodată, îl condamnă.” El afirmă că, pe de o parte, noi condamnăm violența, dar că, pe de altă parte, o cultivăm în copiii noștri prin intermediul televiziunii.

Pe de o parte, noi condamnăm crima, dar pe de altă parte, o popularizăm prin filme.

Pe de o parte condamnăm imoralitatea, iar pe de altă parte ne înghesum în cinematografe ca să o vedem pe marile ecrane. Producătorii de la Hollywood știu că sexul și violența se vinde. Ceva este în mod fundamental greșit în societatea noastră. Copiii noștri sunt expuși la numeroase versiuni ale binelui și răului. Li se spune adesea că nu există rău absolut și bine absolut. Ei sunt determinați să creadă că fiecare trebuie să decidă singur ce este bine și ce este rău.

Mintea copiilor noștri este derutată în privința valorilor. Un articol de fond din *Time Magazine* denumea națiunea noastră drept „America cea violentă”. În articol se vorbește despre o națiune care se hrănește cu violență și care se desfată cu crimele înfățișare în mass-media.

Într-un alt articol se declară că 23 700 de persoane au fost ucise în țara noastră într-un singur an.

Gândește-te la această realitate a brutalității prezentată în emisiunile TV. Un tânăr obișnuit de 18 ani vede în medie 200 000 de acte de violență la televizor și în filme, dintre care 40 000 de crime.

Poate că te întrebi dacă tipul de emisiune pe care îl urmărim are efect asupra procesului de gândire.

Sunt convins că ceea ce vedem este integrat în țesătura personalității noastre. Cercetările confirmă realitatea adevărului biblic: „Noi toți privim... și suntem schimbați...” (2 Corinteni 3:18).

Când urmărești la televizor 40 000 de crime, mintea ta devine insensibilă la violență.

Când vezi la televizor 200 000 de acte de violență, mesajul pe care îl primești este acela că violența este o formă acceptabilă de comportament. Dar, am putea întreba, sunt acceptabile pe baza căror standarde?

Când îți umpli mintea cu imoralitate, mesajul primit este că imoralitatea constituie o activitate perfect legitimă. Dar, ne întrebăm din nou, pe baza căror standarde sunt legitime? Mottoul societății noastre pare a fi acesta: „Dacă un lucru pare bun, atunci fă-l!” sau „Dacă un lucru îți produce bucurie, atunci fă-l!” Mai există standarde morale în societatea noastră? De ce este atât de ridicată rata criminalității? De ce este violența atât de larg răspândită? De ce se destramă un număr atât de mare de căsnicii? Biblia oferă câteva răspunsuri concrete. Cuvântul lui Dumnezeu cunoaște motivul exact pentru care standardele morale și valorile tradiționale fundamentale se erodează atât de rapid.

Problema este următoarea: Societatea noastră a abandonat standardele morale ale lui Dumnezeu. Ea s-a dezis de principiile Sale călăuzitoare.

Societatea aceasta spune: „Mintea ta stabilește standardele.” Ea strigă: „Nu este nimeni care să-ți spună ce trebuie să faci.” Solomon subliniază de câtă nechibzuință dă dovadă cel care se bizuiește pe judecata lui: „Cine se încrede în inima lui este un nebun” (Proverbele 28:26). Dacă ne lăsăm în voia

minții noastre, putem fi duși în eroare cu ușurință. Profetul Isaia, în Vechiul Testament, afirmă un adevăr etern atunci când spune: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui...” (Isaia 53:6).

Poți aduce justificări aproape pentru orice lucru, dacă te bazezi pe procesele gândirii tale.

De altfel, Osea 8:7 spune următoarele: „Fiindcă au semănat vânt, vor secera furtună.” Dacă semeni vânt, vei secera furtună. Am început să semănăm vântul violenței, și acum culegem furtuna criminalității.

Am semănat vântul imoralității, și culegem furtuna divorțului.

Am semănat vântul emisiunilor TV cu conținut sexual explicit, și culegem furtuna comportamentelor deviate ale unor bărbați care fac victime chiar în rândul copiilor noștri. Există o relație de tip cauză-efect. Cum protejăm valorile morale într-o lume imorală?

Am semănat vânt, și secerăm furtună. Ce poți face pentru a-ți proteja mintea? Cum putem proteja mintea copiilor și nepoților noștri?

Cum poți fi un om moral într-o lume imorală? Cartea Apocalipsa ne oferă câteva răspunsuri clare. Cartea Apocalipsa este de fapt Descoperirea lui Isus! Ea este mesajul lui Dumnezeu pentru oamenii care trăiesc la finalul istoriei.

Ultima carte a Bibliei are un mesaj pentru bărbații și femeile care trăiesc pe planeta Pământ.

Cartea Apocalipsa are un mesaj pentru tine și pentru mine. Ea ne cheamă înapoi la moralitate. Ea ne cheamă înapoi la standardele lui Dumnezeu.

Acest mesaj este tot la fel de important pentru vremea noastră cum a fost mesajul lui Noe pentru cei din vremea lui.

Este un mesaj final pentru toată omenirea: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” (Apocalipsa 14:6).

Avem aici un mesaj urgent. Avem un mesaj universal. Avem un mesaj care depășește granițele geografice.

Avem un mesaj care ajunge la toate grupurile lingvistice. Este un mesaj care străbate tot pământul de la nord până la sud și de la est până la vest.

El ajunge până la marginile pământului. Care este mesajul? Versetul 7: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, *căci a venit ceasul judecării Lui.*”

Cuvintele „temeți-vă de Dumnezeu” nu ne spun că trebuie să ne fie frică de Dumnezeu. Ele ne îndeamnă la venerație, respect și ascultare de El.

Dar ai observat în acest pasaj biblic cât de urgent este acest mesaj? Să îl citim din nou: „*Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui.*”

Pasajul acesta din Apocalipsa răspunde la chestiunea responsabilității morale. De ce există atât de multă criminalitate și atât de multă violență în societate?

De ce este atât de multă imoralitate? De ce există atât de multă nelegiuire?

Răspunsul gravitează în jurul problemei responsabilității morale. La judecată suntem chemați să

dăm socoteală de faptele noastre. Judecata ne spune că suntem responsabili de alegerile noastre.

Dacă nu sunt răspunzător pentru faptele mele, atunci cum pot fi tras la răspundere pentru aceste fapte de judecata lui Dumnezeu? Dacă nu sunt altceva decât produsul întâmplării și nimic mai mult decât o moleculă de proteină evoluată, atunci nu sunt răspunzător pentru acțiunile mele. Dacă sunt alcoolic pentru că tatăl meu și bunicul meu au fost alcoolici, atunci poate că nu sunt eu răspunzător de acest lucru. Dacă sunt dependent de droguri pentru că am fost abuzat în copilărie, atunci nu sunt eu răspunzător. Dacă sunt criminal din cauza moștenirii mele genetice, atunci nu sunt eu răspunzător. Și dacă nu pot fi altfel, atunci poate că altcineva este vinovat. Societatea în care trăim afirmă că nu ești răspunzător. Comportamentul tău se datorează vicisitudinilor vieții care te-au format așa.

Ea mai afirmă că fiecare om hotărăște în dreptul lui ce este bine și ce este rău.

Ideea este aceasta: „Sunt răspunzător numai față de mine însumi. Nu există o altă autoritate mai înaltă decât mintea mea.” Responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu este eliminată din ecuație de milioane de oameni.

Dacă adopți această filozofie că nu ești răspunzător înaintea unei autorități mai înalte și că nu există o judecată finală, atunci înseamnă că de fapt nu te ghidezi după anumite standarde morale. Judecata implică existența responsabilității personale și a deciziilor morale.

În ultimele zile ale istoriei pământului, Dumnezeu îi cheamă pe bărbați și pe femei la judecată.

Folosește El un standard al moralității ca fundament al judecății Sale finale? Da! Legea lui Dumnezeu este fundamentul moralității și standardul judecății.

Cartea Apocalipsa spune că tu EȘTI răspunzător pentru acțiunile tale, „căci a venit ceasul judecății Lui”.

Biblia ne cheamă înapoi la Legea lui Dumnezeu, standardul Său moral etern.

Apostolul Iacov, fratele lui Isus, afirmă următoarele: „Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei.” (Iacov 2:12).

Toată Legea lui Dumnezeu este o lege a libertății. Iată câteva exemple. Porunca a șasea, „Să nu ucizi” (Exodul 20:13), este eliberatoare. Ea protejează sanctitatea vieții.

Porunca a șaptea, „Să nu preacurvești” (Exodul 20:14), protejează sanctitatea familiei. Ea protejează instituția căsătoriei.

Porunca a opta, „Să nu furi” (Exodul 20:15), face parte din această lege a libertății. Ea protejează bunurile personale și proprietatea.

Lucrul acesta este adevărat în special în privința poruncii Sabatului. Porunca a patra, „Adu-ți aminte de ziua de odihnă”, ne eliberează din sclavia muncii și a trudei care ne ține robi ai sistemului omenesc de valori.

Mai mult decât alte zile, Sabatul le oferă părinților oportunitatea de a le transmite copiilor lor valorile morale. El creează o atmosferă în care familiile și prietenii să se refacă spiritual în această societate secularizată.

Sabatul este prevăzut special de Dumnezeu pentru scopul de a recrea experiența Edenului. Dumne-

zeu tânjește după părtășia cu copiii Săi. După cum părinții așteaptă un telefon, o carte poștală sau un e-mail de la unul dintre copiii lor iubiți, tot la fel Dumnezeu așteaptă cu dor să aibă părtășie cu noi în Sabat, ca o pregustare a veșniciei.

Ai observat că mesajul final al lui Dumnezeu pentru umanitate este înfățișat ca fiind transmis de trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului și care strigă tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7). Sabatul ne vorbește despre Creatorul nostru iubitor. El ne aduce aminte în fiecare săptămână că noi nu am evoluat. Noi suntem fiii și fiicele Împăratului universului. Nu suntem produsul șansei. Viața noastră nu este alcătuită dintr-un șir de evenimente întâmplătoare asupra cărora nu avem control. Personalitatea și caracterul nostru nu sunt produsul exclusiv al eredității noastre și al mediului în care ne aflăm. Există o putere mai mare decât toate experiențele urâte care ne-au marcat sufletul. Este puterea Creatorului. Dumnezeu Creator poate că re-creeze tiparele tale de gândire. El îți poate transforma comportamentul. El te poate vindeca din interior. Aceasta este de fapt menirea Sabatului. La cuvântul Său a apărut uscatul; la cuvântul Său au venit la existență Soarele, Luna și stelele; și tot la cuvântul Său, viața ta poate fi transformată.

Sabatul ne vorbește despre speranță. Noi suntem fără putere, însă El este atotputernic. Noi suntem slabi, însă El este tare. Noi suntem fragili, însă El este plin de forță. Sabatul ne vorbește despre un Dumnezeu care vrea să scrie Legea Sa în inimile și

în mințile noastre, la fel cum a scris-o în inima și în mintea primilor noștri părinți la început.

Legea lui Dumnezeu ne face liberi ca să ne putem bucura de viață din abundență. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu este rețeta cerului pentru bucurie. Gândește-te în ce haos total ar cădea lumea dacă principiile Legii lui Dumnezeu ar fi desconsiderate fățiș. Dacă am întoarce spatele Legii Sale, societatea noastră ar fi zguduită de violență în masă, de imoralitate excesivă, de piraterie, de jafuri și de dezastre naționale.

Legea lui Dumnezeu este temelia tronului Său. Ea este temelia întregii legi.

Dar cineva spune: „Eu știam că suntem mântuiți prin credință și că nu trebuie să mai ținem Legea lui Dumnezeu.” (vezi Efeseni 2:8).

Când a fost răstignit pe cruce, Hristos a fost judecat ca un păcătos prin faptul că și-a asumat vina păcatelor noastre. El a fost condamnat pentru păcatele noastre de care nu era vinovat, pentru ca noi să putem fi iertați de ele.

Dacă Dumnezeu ar fi putut schimba Legea, atunci Isus nu ar fi trebuit să moară.

Biblia spune: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23).

De ce să-L mai trimită Dumnezeu pe Fiul Său să sufere o moarte crudă, dacă era suficient ca dintr-o singură mișcare să schimbe Legea?

Standardul moral al lui Dumnezeu

Legea și judecata fac parte amândouă din Evanghelia lui Hristos. „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4).

Poate nu consider că furtul este un păcat, însă păcatul este fărădelege, o călcare de lege. Păcatul este mai mult decât ceea ce cred eu că este păcat. Iată definiția Bibliei pentru păcat: Păcatul este încălcarea Legii lui Dumnezeu.

Un bărbat spune: „Știi, nu sunt mulțumit de căsnicia mea. Și, dacă ies un weekend cu secretara mea, nu este nicio problemă, pentru că amândoi suntem majori și știm ce facem.”

Biblia spune: „Să nu comiți adulter.” Legea lui Dumnezeu este standardul Său moral etern, care definește păcatul și care ne face răspunzători înaintea lui Dumnezeu.

Copiii noștri nu au nevoie să fie hrăniți zilnic cu crimele, violența și imoralitatea de la televizor.

Ei trebuie ajutați să cunoască principiile morale pe care ni le-a lăsat Dumnezeu.

Legea morală a lui Dumnezeu ne protejează.

Ea nu este un regulament arbitrar care ne limitează fericirea. Ea este calea spre libertate și spre fericire autentică.

Legea lui Dumnezeu ne protejează de un stil de viață care ne poate distruge. Unii creștini spun: „Noi nu predicăm despre lege în biserica noastră. Noi predicăm despre dragostea Lui.” De parcă am avea de-a face cu două noțiuni distincte!

Dragostea duce întotdeauna la ascultare. Dragostea nu conduce la neascultare. Ea îi determină pe creștinii consacrați să păzească poruncile lui Dumnezeu. Isus a zis: „*Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele*” (Ioan 14:15).

Spune El că dacă Îl iubim, *nu mai e necesar să păzim poruncile Sale?* Nicidecum! Dacă Îl iubim, vom păzi poruncile Sale.

Motivul pentru care ascultăm nu este dorința de a câștiga favoarea lui Dumnezeu; dimpotrivă, ascultarea este modul în care ne manifestăm dragostea față de El. Nu ascult de El ca să câștig mântuirea. Nu ascult de El ca să fiu mântuit, ci pentru că sunt mântuit.

Nicio faptă de ascultare nu îmi poate asigura mântuirea. Hristos a asigurat mântuirea când a murit pe cruce.

Însă atunci când vin la cruce, ascultarea mea este dovada faptului că sunt mântuit. 1 Ioan 2:3 afirmă clar: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.”

Ioan spune că ascultarea este dovada faptului că Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Ea este dovada că suntem creștini născuți din nou. Ea este dovada că suntem cu adevărat ai lui Hristos. În continuare, el spune: „Cine zice: «Îl cunosc» și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:4).

Când ne predăm lui Hristos, când Îl cunoaștem în mod real, când inima noastră se supune Lui, reacția naturală este aceea de a asculta de El.

Harul și legea nu sunt două noțiuni contradictorii. Când ești mântuit prin credință, nu ești mântuit pentru a continua viața de neascultare. Ești mântuit pentru a duce o viață de ascultare.

Mântuirea are loc numai prin har. Credincioșii din Vechiul Testament priveau spre Hristosul care avea să vină. În Noul Testament, noi privim la Hristosul care a venit deja. Ei erau mântuiți prin harul care urma să fie arătat. Noi suntem mântuiți prin harul care a fost arătat.

Rolul Legii lui Dumnezeu

Dar dacă mântuirea nu este dată decât prin har, atunci care este rolul Legii lui Dumnezeu? Apostolul Pavel arată clar: „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Romani 3:20). Dacă desființăm Legea, atunci desființăm păcatul. Dacă nu există Lege, atunci nu există păcat. Dacă nu există păcat, atunci nu mai avem nevoie de har ca să fim mântuiți.

Dumnezeu ne descoperă păcatul prin intermediul Legii Sale. Pavel spune: „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»” (Romani 7:7).

Dacă încalci Legea lui Dumnezeu, atunci comiți un păcat. Rolul legii este acela de a delimita păcatul. „Lucrul acesta este bun, iar lucrul acesta este rău.” Legea constituie standardul moral al judecății lui Dumnezeu. Legea este fundamentul societății.

Judecata îi cheamă pe bărbați și pe femei înapoi la păzirea Legii.

Ea îi cheamă pe creștinii care sunt mântuiți prin har să ducă o viață de ascultare neprihănită și sfântă.

Rolul harului lui Dumnezeu

Care este rolul harului? „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8,9). Harul este mila lui Dumnezeu, este iertarea și grațierea oferite de El. Harul este puterea lui Dumnezeu. El este dragostea Sa care ajunge la păcătoși. Dar harul desființează Legea?

Dacă sunt mântuit prin har, înseamnă că pot încălca Legea lui Dumnezeu?

„Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31).

Pavel spune: „Nu vă gândiți că noi desființăm Legea prin credință, prin har.”

Dimpotrivă, noi o întărim. Noi o păzim. Oamenii mântuiți prin har sunt ascultători. Iată un exemplu clasic legat de modul în care harul ne duce la păzirea Legii lui Dumnezeu și nu la încălcarea ei.

În urmă cu mulți ani, am susținut o serie de prelegeri despre profeția biblică, undeva pe Coasta de Est a Statelor Unite. Într-o seară, la sfârșitul prezentării, am plecat în grabă la o altă întâlnire importantă. Conduceam cu viteză prea mare. Limita de viteză era de 90 km/h. Eu cred că aveam peste 100 km/oră. Un polițist m-a oprit și mi-a cerut permisul de conducere. I-am înmânat autorizația de pastor. Polițistul a zâmbit.

Am stat de vorbă puțin. Apoi i-am spus ceva de genul: „Sincer, chiar acum vin de la o sală de conferințe, unde am predicat despre lege. Le-am spus oamenilor că trebuie să respecte legea. Puteți să mă iertați de data aceasta? Domnule polițist, noi facem parte din aceeași echipă: dumneavoastră îi prindeți după ce calcă legea, iar eu îi îndemn să respecte legea. Vă ușurez munca! Vă rog, PUTEȚI să mă iertați de data aceasta?”

Polițistul mi-a răspuns cu o grimasă: „Bine, predicatorule, de data aceasta te iert, poți pleca!”

Ce meritam să primesc pentru faptul că am încălcat legea? O amendă... așa este!

Prin faptul că am fost iertat, am fost eliberat de

sub condamnarea legii? Da. Dar am fost eliberat de sub autoritatea legii? Categorical că nu. Crezi că m-am întors în mașină și i-am spus soției mele: „Draga mea, nu mai sunt sub lege, ci sub har și pot să conduc cu orice viteză doresc.” Am continuat să conduc cu 100 km/h pe motiv că polițistul mă iertase? Bineînțeles că nu!

Ce s-a întâmplat? Acum eram sub har și de aceea eram extrem de atent ca să nu mai calc legea! Fiindcă Isus m-a mântuit prin harul Său, nu mai vreau să încalc Legea Sa. Nu vreau să mai desconsider poruncile Sale.

Când ești mântuit prin har, nu te mai afli sub condamnarea Legii. Isus a zis: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii! Am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17).

Isus nu a venit ca să desființeze Legea. El nu a venit ca să desființeze porunca a cincea care spune „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” Isus a venit ca să ne arate cum poate un fiu să se raporteze la părinții lui. Isus nu a venit ca să desființeze porunca a șasea, „Să nu ucizi”. El a venit ca să manifeste bunătate și compasiune față de toți oamenii care veneau în contact cu El. Isus nu a venit ca să desființeze porunca a șaptea, „Să nu comiți adulter.” El a venit ca să fie un model de puritate.

De asemenea, El nu a venit ca să desființeze porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă.” De aceea, Biblia spune: „După obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă” (Luca 4:16).

După cum Isus nu a venit ca să desființeze poruncile („Să nu furi”, „Să nu comiți adulter” sau oricare dintre cele Zece Porunci), tot la fel, El nu a venit ca să anuleze Sabatul. Adevărul este cu totul altul:

Isus a venit ca să trăiască o viață de ascultare din dragoste, pentru a susține Legea. Nu întâmplător se află porunca a patra în centrul celor Zece Porunci! Primele patru porunci se referă la relația noastră cu Dumnezeu. Ultimele șase se referă la relația cu semenii noștri. Porunca Sabatului ne cheamă să ne închinăm Creatorului, fapt care constituie fundamentul ascultării.

Din moment ce numai El este Creatorul nostru, noi ne închinăm numai Lui și nu altor dumnezei sau idoli și nu folosim Numele Său în mod nesăbuit. Din moment ce El este Creatorul nostru, noi îi respectăm pe toți ceilalți oameni, așa cum ni se spune în ultimele șase porunci. Porunca Sabatului ne arată care este fundamentul autorității morale a lui Dumnezeu de a da cele Zece Porunci: El ne-a creat. În calitate de Creator, El știe ce este cel mai bine. Cele Zece Porunci sunt principiile călăuzitoare pentru viață, oferite de un Creator iubitor. A-I aduce onoare în Sabat pentru calitatea Sa de Creator reprezintă fundamentul ascultării noastre.

Potrivit apostolului Ioan, „toate lucrurile au fost făcute prin El [Isus] și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). În calitate de Creator, Isus a păzit Sabatul pentru a onora planul lui Dumnezeu și pentru a ne oferi un model de adevărată închinare în Sabat.

Confuzia legată de relația dintre Lege și har

Cei mai mulți creștini nu reușesc să înțeleagă relația dintre Lege și har. Apostolul Pavel declară: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră,

pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har” (Romani 6:14). Când stăpânește păcatul asupra ta? Când alegi calea ta și nu calea lui Dumnezeu. Când încalci Legea lui Dumnezeu, păcatul te înrobește.

Ce înseamnă „a fi sub Lege”? A fi sub Lege înseamnă a depinde de Lege ca mijloc de mântuire. Încercarea de a păzi Legea prin puterea noastră seamănă cu încercarea de a traversa Atlanticul înot. Chiar dacă ești un înotător de primă clasă, distanța este prea mare. Oricât ne-am strădui, ne este imposibil să păzim Legea prin puterea noastră. Dacă socotim că păzirea Legii este un mijloc de mântuire, atunci vom fi mereu nesatisfăcuți de încercările noastre inutile de a asculta de ea. Ne vom simți totdeauna condamnați. Dar, dacă Isus este sursa mântuirii noastre, atunci totul se schimbă.

A fi sub har înseamnă a accepta iertarea lui Hristos, a primi iertarea Sa și a fi umplut cu puterea Sa.

Hristos scrie Legea Sa în inima și în mintea mea. Atunci doresc să ascult de El.

Biblia este foarte clară în această privință. Când venim la Isus Hristos și ne bizuim pe mila Sa, El ne spune: „Copilul Meu, te iert pentru tot ce ai făcut în trecut, pentru toate păcatele tale, oricât de rele. Poți lua viața de la capăt.” Legea ne descoperă nevoia noastră.

Când privesc la Legea lui Dumnezeu, mă văd așa cum sunt. Eu nu mă ridic la înălțimea standardelor morale ale lui Dumnezeu.

Îmi aduc aminte de situațiile în care am fost nerăbdător, de momentele în care nu am fost atât de amabil pe cât ar fi trebuit să fiu. Eșecul meu de a păzi Legea Sa mă determină să caut harul Său. La aceasta se referă psalmistul David când spune:

„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7). Legea celor zece porunci mă îndreaptă spre Isus, iar eu spun: „O, Isuse, inima mea este zdrobită. Sunt apăsător de păcatul meu. Isuse, iartă-mă. Scapă-mă de vinovăție. Condu-mă, Doamne Isuse, la păzirea Legii Tale. Ajută-mă să fiu ascultător.”

Odată, un învățător al legii a venit la Isus și L-a întrebat: „«Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?» Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși»” (Matei 22:36-40).

Ce face Isus aici? El face un rezumat al celor Zece Porunci. El concluzionează astfel: „În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.”

Toată Legea poate fi redusă la un singur cuvânt: dragoste.

Isus a sintetizat primele patru porunci în DRAGOSTEA față de Dumnezeu, iar ultimele șase porunci, în DRAGOSTEA față de semenii noștri.

Isus dorea să spună că, dacă iubim deplin, atunci Îl iubim pe Dumnezeu. Dacă iubim deplin, atunci îi iubim pe semenii noștri.

Dragostea duce întotdeauna la ascultare.

Legea celor Zece Porunci a fost scrisă de Dumnezeu cu degetul Său pe table de piatră.

Păzirea Legii lui Dumnezeu nu te înrobește, ci te dezrobește.

Cele Zece Porunci nu au fost date pentru a ne limita fericirea. Ele au fost date pentru ca să fim cu adevărat liberi.

Dumnezeu Însuși a dat aceste porunci. Iată cuvintele din introducerea lor: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Exodul 20:2). Domnul Dumnezeu, Domnul Cerului și al pământului, este Cel care a scris aceste porunci cu degetul Său pe table de piatră; ele sunt principiile morale valabile în orice timp.

Să recapitulăm cele Zece Porunci – principiile călăuzitoare ale vieții:

„*Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.*”

Dumnezeu ne spune aici: „Eu trebuie să dețin locul suprem în viața ta.” Niciun alt dumnezeu, nici casa, nici banii, nici tutunul, nici materialismul, nimic altceva nu te va satisface.

A doua poruncă declară: „*Să nu-ți faci chip cioplit...*”

Cu alte cuvinte, închină-te numai lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Nu veni la Mine prin intermediul chipurilor. Vino la Mine direct.”

„*Să nu iei în deșert Numele Domnului*”.

Dumnezeu spune: „Arată-Mi că mă iubești respectându-mi Numele.”

Gândește-te la Numele lui Isus. Când rostesc acest Nume, îngerii își acoperă fețele și cântă „Sfânt! Sfânt! Sfânt!” Însă oamenii îl târăsc prin noroi, așezându-l în blesteme și înjurături.

Legea celor Zece Porunci este relevantă pentru timpul nostru, prin faptul că ne îndeamnă să folosim Numele lui Isus numai pentru a-I aduce cinste.

A patra poruncă, privitoare la Sabat, se găsește în inima Legii. Dumnezeu a poruncit întregii omeniri să-și aducă aminte de El, însă se pare că majoritatea L-a uitat.

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău...” (Exodul 20:8).

Într-o epocă a evoluționismului și ateismului, Dumnezeu ne cheamă să ne închinăm Creatorului cerului și pământului. Porunca Sabatului ne eliberează de sub tirania efemerului și ne pune în legătură cu valorile eterne în fiecare săptămână. El ne eliberează de dependența de lucrurile materiale și ne pune în contact cu realitățile divine.

A cincea poruncă, „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...”, este însoțită de o promisiune: „pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul.”

Ce promisiune frumoasă! Există o legătură între sănătate, viață lungă, fericire și relațiile bune dintre părinți și copii.

A șasea poruncă ne spune direct: „Să nu ucizi.”

Într-o vreme în care se produce armament capabil săucidă milioane de oameni, într-o vreme în care se poate realiza avortul la cerere, într-o vreme în care trăgătorii de elită distrug vieți nevinovate, încă mai există o poruncă prin care înțelegem că viața este sacră: „Să nu ucizi.” Porunca a șasea îi face pe oameni liberi de asasinat, crime și război. Ea îi cheamă pe toți să recunoască faptul că viața este un dar de la Dumnezeu.

A șaptea poruncă strigă la această generație de oameni: „Să nu preacurvești”.

Într-o vreme a imoralității, într-o vreme în care puritatea morală lipsește, Legea lui Dumnezeu își înalță glasul.

Când întoarce spatele Legii lui Dumnezeu, când este imorală în mod ostentativ, societatea se în-

dreaptă spre dezastru. Porunca a șaptea este o chemare la puritate morală. Ea ne face liberi de bolile cu transmitere sexuală care distrug națiuni întregi. Ele ne feresc de suferința fizică, mentală și emoțională survenită în urma desconsiderării legilor purității scrise pe fiecare fibră a ființei noastre. Ea ne scutește de vina oribilă care apare în urma încălcării acestei legi fundamentale a moralității.

A opta poruncă, „*Să nu furi*”, protejează bunurile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit cu bunătațe. A fura încă mai este un lucru rău. Încă mai este rău să furi din magazine. Încă mai este rău să pui mâna pe ceea ce nu-ți aparține. Porunca a opta ne eliberează de teama că cineva va veni să ne lipsească de bunurile noastre.

A noua poruncă, „*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău*”, ne protejează reputația. Încă mai este rău să minți. Încă mai este rău să bârfești. Încă mai este rău să strici bunul nume al cuiva.

Reputația noastră și bunul nostru nume se află sub protecția lui Dumnezeu.

Prin a zecea poruncă, Dumnezeu ne cheamă să fim mulțumiți. Prin ea, cerul ne cheamă să ne odihnim în bunătațe Sa. Porunca finală, „*Să nu poftesti*” (Exodul 20:17), ne îndeamnă să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru lucrurile bune pe care ni le dă, în loc să ne plângem pentru ceea ce nu avem.

Legea celor Zece Porunci se adresează acestei generații. Ea le atrage atenția oamenilor din vremea noastră.

Psalmistul afirmă că poruncile Sale sunt veșnice: Psalmii 111:7-9:

„Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire.”

Satana a pierdut cerul din cauza neascultării.

Adam și Eva au pierdut Edenul din cauza neascultării.

Dumnezeu îi cheamă pe copiii Săi înapoi la legea celor Zece Porunci.

El ne dă următoarea promisiune:

„Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: «Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu»” (Evrei 8:10).

Dumnezeu spune: „Voi pune Legea Mea în mintea ta.” Ce înseamnă acest lucru? Dacă Legea Sa este în mintea noastră, înseamnă că o cunoaștem. Dacă Legea Sa este în inima noastră, înseamnă că o iubim. Dumnezeu va avea, în ultimele zile ale istoriei, un popor în ale căror minte și inimă va fi scrisă Legea Sa.

Dragostea lor pentru El îi va determina să Îl asculte. Prin harul lui Dumnezeu, ei sunt liberi să asculte. Ei sunt eliberați prin puterea lui Hristos din mâna celui rău. Ei sunt eliberați din sclavia lui. Ei sunt liberi în Isus – liberi să ducă o viață de sfințenie și de ascultare. Observă următoarea descriere a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Poporul Său este alcătuit din oamenii credincioși care păzesc poruncile Sale și care au credința lui

Isus. Ultimul capitol din Apocalipsa îi descrie pe oamenii mântuiți astfel:

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14).

Isus Hristos ne oferă iertare. El spune: „Vino la mine, copilul Meu!” El îți dă îndurare. Hristos privește în ochii tăi și îți spune: „Vreau să fac ceva special pentru tine. Vreau să-ți schimb viața. Mi-ar plăcea să te ajut să începi o viață nouă.”

Ești de acord să-I spui: „Doamne Isuse, vino în viața Mea. Fă pentru mine ceea ce nu stă în puterea mea să fac.”

Cu mulți ani în urmă, o femeie l-a dus pe băiețelul ei să asculte o predică ținută de renumitul predicator Dwight Moody.

După predică, ea s-a așezat la rând, pentru că își dorea ca băiatul ei să dea mâna cu evangelistul. Când a venit rândul lui, băiatul și-a încleștat pumnul și a refuzat să dea mâna cu el. Femeia s-a rușinat foarte tare de gestul lui și a început să-l îndemne și să-l înduplece. I-a luat mâna și a încercat să o așeze în mâna predicatorului. Dar băiatul nu vroia să deschidă pumnul. În cele din urmă, a desfăcut mâna și a lăsat să se vadă că ascunsese în pumn niște bile. Îi era teamă că predicatorul avea să-i ia bilele.

Tu ce ascunzi în pumn? La ce lucruri nu vrei să renunți? Nimic nu merită păstrat în pumn când Isus întinde brațul spre tine. Consacră-te chiar acum Lui pentru a duce o viață de ascultare, de sfințenie și atunci vei fi liber să asculți!

Există vreun lucru mai important decât acela de a întinde brațul și a te prinde de Isus chiar acum? Harul Său îți va ierta trecutul. Harul Său îți va

transforma viața. Harul Său te va ajuta să iei viața de la capăt!

Harul Său se revarsă de la tronul Său și peste inima ta. Consacră-ți viața Lui chiar în acest moment! Deschide-ți inima ca să primești harul Său care îți va oferi iertare pentru vina ta și care te va ajuta să duci o viață de ascultare.

Spune-I chiar acum că vrei să asculți de El. Mulțumește-I pentru calea Sa, care este cea mai bună. Mulțumește-I că ascultarea de El este o desfătare pentru tine!

O zi de care să ne aducem aminte

În 1991, satelitul COBE a făcut „descoperirea secolului”, după cum au afirmat unii oameni de știință. COBE este acronimul de la The Cosmic Background Explorer (Sondă Spațială pentru Fondul Cosmic). Poate că îți amintești despre știrea lansării acestui satelit. Astronomii, astrofizicienii și cosmologii au fost extrem de surprinși.

Când este adusă în discuție problema originii vieții, există numai două poziții posibile: fie materia a existat dintotdeauna, fie Dumnezeu a existat dintotdeauna. Evoluționistul declară că materia a existat dintotdeauna. Satelitul COBE a indicat, din datele strânse, că Universul a avut în mod clar un început.

Când satelitul COBE a măsurat domeniile nesfârșite ale spațiului pentru a studia originea vieții, rezultatele măsurărilor au produs un adevărat șoc în lumea științifică. Ele indicau faptul că materia nu a existat dintotdeauna. Datele adunate de satelit privitoare la Univers indicau faptul că el a avut un moment de început.

Dr. Hugh Ross a scris despre această descoperire uimitoare în cartea Sa, *Creatorul cosmosului*. El afirmă că una dintre cele mai mari descoperiri ale secolului ne indică faptul că Dumnezeu există. Dr. Ross se exprimă astfel: „Dimensiunile măsurate se potrivesc exact cu dimensiunile la care ne-am aștepta – dacă Universul a avut un început. Lucrul acesta ni l-a spus satelitul COBE.”

Până atunci, oamenii de știință studiau Universul cu convingerea că materia este infinită, că ea nu a avut niciodată un început, însă dovezile date de COBE au contestat această idee.

Atunci, dacă a existat un început, înseamnă că există și o Ființă care a declanșat acest început? Dacă a existat un moment al creației, înseamnă că există un CREATOR? Categoriec că da!

Știința a dobândit o nouă perspectivă. Vorbind despre satelitul COBE, un astronom de la Berkley a declarat: „Ceea ce am descoperit constituie o dovadă a nașterii Universului... Este ca și cum ne-am uita la Dumnezeu.”

Dumnezeu Și-a lăsat amprenta pe toate lucrurile minunate din Universul creat de El. Sunt oameni de știință care, atunci când studiază creația Lui, observă urmele mâinilor Sale. Ei descoperă dovezi ale existenței Sale. Ei văd dovezile existenței unui Dumnezeu Creator, care a dat formă lumii.

Un Creator atotputernic

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, conține un apel răsunător adresat bărbaților și femeilor care trăiesc în ultimul ceas al istoriei pământului, un apel la întoarcerea la acest Dumnezeu Creator. În

viziune profetică, apostolul Ioan a văzut sala tronului universului.

Un înger l-a invitat să vină înaintea lui Dumnezeu. Îngerul i-a spus: „Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!” (Apocalipsa 4:1).

În viziune profetică, Ioan s-a urcat până în sala tronului universului. El a văzut ființele cerești care cântau imnuri de laudă: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” (Apocalipsa 4:8).

„Vrednic ești, Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11).

Tot cerul cântă. Poate că unii oameni de știință se îndoiesc. Poate că unii intelectuali au o rezervă. Poate că unii academicieni sunt în dubiu. Totuși, întreg cerul cântă: „**Vrednic ești, Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea!**” De ce? „Căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute.” Nu am apărut la întâmplare. Nu suntem doar o combinație accidentală de molecule. Nu suntem doar o combinație aleatoare de gene și cromozomi.

Noi suntem creați de un Dumnezeu iubitor. Înainte să exiști în pântecul mamei tale, ai existat în mintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu ți-a dat formă. El te-a modelat. El te-a creat. Cartea Apocalipsa cheamă omenirea înapoi la închinarea la Creator.

Cartea Apocalipsa declară: „A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile,

cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin” (Apocalipsa 7:12). Ea ne cheamă să ne închinăm Celui care „este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea” (Apocalipsa 10:6). În Apocalipsa 10, un înger coboară din cer. El pune un picior pe pământ și un picior pe mare (arătând astfel că mesajul lui e valabil pentru toți oamenii) și strigă: „Închinați-vă Creatorului!”

De ce este Dumnezeu vrednic de închinare?

Dumnezeu merită lauda din partea noastră, pentru că El ne-a făcut. El ne-a dat chip. El ne-a creat. Noi nu am evoluat.

Dumnezeu este vrednic de închinare pentru că El ne-a dat viață. Iar reacția noastră față de acest dar minunat al vieții este acela de a-I da închinare, laudă și cinste.

Când am pierdut această concepție despre Dumnezeu Creator? Ce evenimente au dus la despărțirea științei moderne de ideea că Dumnezeu a creat cerurile și pământul? Când au început să se schimbe lucrurile?

Provocarea evoluționismului

În 1831, un tânăr om de știință, Charles Darwin, a făcut o lungă călătorie la bordul vasului britanic *Beagle*, până în Insulele Galapagos. Acolo, el a studiat un număr aparent nesfârșit de specii de păsări, reptile și animale marine. El a fost fascinat de nenumăratele specii de flori și animale de pe insulă. El a observat, de exemplu, că țestoasele, șopârlele și cinteza prezentau o mare varietate în cadrul aceleiași specii. Dat fiind faptul că învățătura populară susți-

nută de biserică de atunci era aceea că Dumnezeu crease toate speciile pe care le cunoaștem și întrucât el a observat fenomenul evoluției în cadrul speciilor, Darwin a respins această învățătură pe care o considera arhaică și neștiințifică și a adoptat o viziune radical diferită.

El credea că varietatea existentă în natură era un indiciu al faptului că speciile evoluau. Deși a descoperit lipsa unor verigi de legătură între categoriile de plante și animale, el a presupus că generațiile viitoare de cercetători aveau să le descopere. Presupoziția lui majoră (a faptului că există verigi de legătură între categorii) era defectuoasă.

El a observat în mod corect fenomenul de adaptare și de dezvoltare din cadrul categoriilor originare. Este adevărat că biserică medievală greșea când susținea că Dumnezeu a creat fiecare rasă de câine sau pisică și fiecare tip de floare. Noi astăzi recunoaștem că putem obține rase noi prin încrucișarea celor deja existente. Acest fenomen se produce în cadrul aceleiași categorii de animale, de pomi fructiferi sau de plante.

Ducând până la capăt această linie a raționamentului, Darwin a ajuns să nege existența lui Dumnezeu. Existența unui Creator nu mai părea necesară.

Darwin susținea că legea naturală explica rațiunea existenței noastre. El l-a eliminat din ecuație pe Creatorul atotputernic. Cartea lui, *Originea speciilor*, a schimbat concepția despre lume a milioane de oameni. În noua sa lume, nu exista niciun loc pentru Creator. În concepția lui, ființele umane au evoluat pe parcursul a milioane de ani, de la formele cele mai simple de viață până la formele cele mai

complexe. Faptul că milioane de oameni și-au schimbat concepția pe baza acestei presupozitii – a unei idei nedemonstrate – că există în mod clar verigi de legătură între specii, ne uimește!

Oameni din toată lumea acceptă această teorie a evoluționismului. Deși există dovezi în natură cu privire la diversitatea infinită a speciilor, teoria evoluției nu a reușit să răspundă la toate întrebările legate de originea vieții. Mai există încă unele lacune uriașe. Deși au trecut de atunci peste 175 de ani, marile întrebări nu și-au găsit răspuns. Iată numai câteva dintre ele:

Dacă evoluționismul are dreptate, atunci unde sunt verigile de legătură dintre specii? Cum putem umple golurile dintre ele? Unde se găsește veriga de legătură dintre diferitele categorii de animale? Dar cea dintre oameni și animale? Dar dintre animalele marine și animalele de uscat etc.?

Există o lege a biologiei care afirmă că viața produce viață. Darwin spune că, dacă ar avea la dispoziție timp suficient, lucrurile fără viață ar da naștere la ființe vii. Totuși nu există nicio dovadă în acest sens în lumea științifică. De ce?

Există o lege a biologiei care afirmă că asemănătorul produce asemănător; că toate lucrurile tind spre haos și nu spre organizare. Evoluționismul afirmă că lucrurile care nu se aseamănă între ele pot în cele din urmă să apară din lucruri care se aseamănă. Altfel spus, o specie poate da naștere unei specii total distincte de ea.

Totuși Dumnezeu are un răspuns la problema evoluționismului. Acesta face parte din mesajul Său final, adresat tuturor oamenilor.

Apocalipsa face următorul apel: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Mesajul acesta ne este adresat tuturor, nu unei anumite grupări religioase sau unei anumite denotațiuni. El nu este adresat unei anumite biserici.

El este apelul final al lui Dumnezeu, adresat tuturor copiilor Săi. Este un apel la închinarea înaintea Creatorului. Cum ne închinăm Creatorului cerului și pământului?

Cum ne reamintește El de puterea Sa re-creatoare? Ne-a lăsat El încă din momentul creației un simbol al autorității Sale de Creator? Apocalipsa este o carte a sfârșitului, pe care o putem înțelege doar citind cartea începutului. Vom reuși să înțelegem semnificația problemelor uriașe din lumea actuală numai dacă vom înțelege evenimentele petrecute la crearea lumii noastre. Apelul final al Apocalipsei, adresat întregii rase umane de a se închina Creatorului, își are originea în Geneza – cartea începutului.

Această temă a închinării adevărate – a întoarcerii la Creator – străbate întreaga Biblie ca un fir roșu. Ea este una dintre cele mai importante teme ale Scripturii.

Punctul central al crizei finale descrise de Apocalipsa este închinarea falsă și adevărată. Închinarea la Creator este crucială. Să ne întoarcem la originile noastre ca să putem înțelege care ne este destinul. Să ne întoarcem la cartea începuturilor, Geneza, ca să putem înțelege cartea sfârșitului, Apocalipsa. Lumea aceasta complexă în care trăim a fost creată în șase zile literale.

Dumnezeu a adus la existență printr-un singur cuvânt această planetă întunecată și fără formă. El a învăluit-o în lumină, a învelit-o în atmosferă, a înveselit-o cu pârâiașe și ape curgătoare, a colorat-o cu flori și plante frumoase, a populat-o cu o diversitate uluitoare de ființe vii și apoi s-a uitat la lucrarea mâinilor Lui și a zis: „Este bine!”

Apoi a venit actul de încununare a creației. Întorcându-Se spre Tatăl, Creatorul a spus: „Să facem om după chipul Nostru... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:26,27).

Ființele umane nu puteau primi o favoare mai mare! Dumnezeu nu putea să le arate o dragoste mai mare ca aceasta! Rasa umană este capodopera creației Sale, este obiectul dragostei Sale supreme! Dragostea aceasta putea să existe numai dacă era împărtășită, căci Dumnezeu a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” După crearea lui Adam și a Evei, care a avut loc în ziua a șasea, Biblia spune că „au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor” (Geneza 2:1).

După numai șase zile de lucru, pământul era gata creat! Într-un timp atât de scurt! La Dumnezeu nu e nimic imposibil! Biblia spune: „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” (Psalmii 33:9). Probabil că Adam și Eva priveau uimiți la soarele strălucitor care se cobora ușor spre apus, punând astfel capăt zilei a șasea.

Însă relatarea din Geneza nu se sfârșește aici. Raportul biblic continuă: „În ziua a șaptea, Dum-

nezeu a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse” (Geneza 2:2).

Dumnezeu S-a odihnit! De ce? Nu pentru că ar fi obosit! Profetul Isaia ne spune că Dumnezeu nu obosește niciodată (Isaia 40:28). Creatorul universului și-a îngăduit un moment de răgaz, în care să se bucure de încheierea lucrării de creație.

El a fost mulțumit de ceea ce a realizat în primele șase zile ale existenței pământului. Apoi a făcut un lucru de o însemnătate specială: „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse” (Geneza 2:3).

Sabatul zilei a șaptea a fost instaurat cu ocazia creării pământului, pentru a ne aminti neîncetat de rădăcinile noastre.

Biblia spune: „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea.” Dorința Sa a fost ca ziua a șaptea să fie pentru totdeauna ca un izvor de reînvioreare spirituală pentru poporul Său.

După aceea, El a sfințit ziua a șaptea! El a pus-o deoparte ca zi sfântă, ca timp special care să ne aducă aminte mereu de începuturile noastre, de originea noastră! Iată trei lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu în dreptul *zilei a șaptea*:

- Dumnezeu a binecuvântat-o
- Dumnezeu a sfințit-o
- Dumnezeu S-a odihnit în ea.

Biblia nu spune că Dumnezeu ar fi sfințit prima zi a săptămânii, a treia zi a săptămânii, a cincea zi a săptămânii sau altă zi în afară de ziua a șaptea.

Iar ceea ce Dumnezeu a binecuvântat rămâne binecuvântat pentru veșnicie, potrivit cu 1 Cronici

17:27. Când Dumnezeu binecuvântă ceva, înseamnă că umple ceva cu prezența Sa. El a binecuvântat ziua a șaptea, prin faptul că a făcut-o să fie un semn etern al puterii Sale de a crea și al dragostei Sale infinite. În fiecare Sabat, când venim să ne închinăm înaintea Creatorului universului, vom primi și noi o binecuvântare specială: binecuvântarea păcii Sale, binecuvântarea prezenței Sale, binecuvântarea reînnoirii puterilor și binecuvântarea perspectivei Sale eterne asupra sensului adevărat al vieții. Binecuvântarea Sabatului este binecuvântarea inimii pline de bucurie care se închină Celui ce ne-a creat.

El S-a odihnit în ziua a șaptea nu pentru că era obosit, ci pentru că știa că noi aveam să fim obosiți. Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea. El a pus-o deoparte pentru un scop sfânt. Cuvântul *a sfinți* este folosit de Dumnezeu în timpul ceremoniei căsătoriei, când o femeie este pusă deoparte, adică *sfințită*, pentru un bărbat.

Să presupunem că un bărbat se căsătorește. Femeia cu care se căsătorește are șase surori. După ceremonie, în timp ce o așteaptă în mașină ca să plece în luna de miere, una dintre surorile ei intră în mașină, se așază lângă el și îi spune: „Să mergem.” El se uită surprins la ea și îi răspunde: „Dar nu sunt căsătorit cu tine, ci cu sora ta!” Iar argumentul ei este: „Dar ce contează! Nu sunt sora ei?” Oare contează? Pentru cuplul căsătorit contează foarte mult! Soția lui a fost sfințită, a fost pusă deoparte pentru el!

Tot la fel contează și ce zi ținem! Sabatul a fost creat de Dumnezeu cu 2 300 de ani înainte de apariția poporului evreu. Poporul Israel își trage originile din Avraam. Fiul lui Avraam, Isaac, născut de

Sara la bătrânețe, a devenit fiul făgăduinței. Fiul lui Isaac, Iacov, a avut doisprezece fii, care au format mai târziu cele douăsprezece seminții ale lui Israel. De la începutul lumii și până la Avraam, Isaac și Iacov, trecuseră mai bine de două milenii. Peste 100 000 de Sabate fuseseră deja ținute de poporul lui Dumnezeu, înainte de apariția poporului evreu. Sabatul le-a fost dat atunci tuturor popoarelor ca zi de închinare înaintea Creatorului și de laudă la adresa Sa pentru darul vieții. De aceea, Isus a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27). Dumnezeu a creat Sabatul ca binecuvântare pentru toată omenirea. De aceea l-a binecuvântat la creație. El ne-a lăsat darul odihnei Sale la creație.

Sabatul: Un semn veșnic

Sabatul a fost dat părinților noștri, Adam și Eva, în Grădina Edenului. El a fost pus deoparte la creație, ca simbol etern al puterii creatoare a lui Dumnezeu pentru poporul Său din orice timp. Când Adam și Eva au părăsit grădina, Sabatul a rămas un semn de aducere aminte al dragostei eterne a lui Dumnezeu. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Sabatul este un semn între Dumnezeu și poporul Său. Israelii au păzit Sabatul înainte ca Dumnezeu să le dea cele Zece Porunci pe Muntele Sinai. În Exodul 16, citim istoria minunată a căderii manei.

Domnul a spus: „Veți strânge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi” (Exodul 16:26). Dumnezeu a făcut o minune pentru Israel. El le-a împlinit nevoile făcând să plouă

cu pâine din cer. Această pâine, sau mană, cădea în fiecare zi, în afară de ziua Sabatului.

Dacă israeliții adunau mai mult decât puteau să mănânce, restul se strica. Pe lângă aceasta, în ziua de vineri cădea de două ori mai multă mană. Israelii adunau atunci o porție în plus, pe care Dumnezeu o păstra în mod miraculos pentru Sabat. Această minune care s-a petrecut în perioada călătoriei lor prin deșert îi conștientiza pe israeliți că ei erau ai lui Dumnezeu. Unii israeliți au ieșit să culeagă mană în Sabat. Atunci Dumnezeu le-a zis: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?” (Exodul 26:28).

Poporul lui Dumnezeu cunoștea poruncile Sale dinainte ca El să i le dea în formă scrisă pe Muntele Sinai. Cain a păcătuit când l-a ucis pe Abel, deși fapta lui s-a petrecut înainte ca poruncile să fie date la Sinai. Avraam a păzit legea celor Zece Porunci înainte de Sinai (Geneza 26:5). Israelii au păzit Sabatul în călătoria lor prin deșert, înainte de a ajunge la Muntele Sinai.

Când i-a creat pe Adam și Eva, Dumnezeu a scris poruncile Sale în inima și în mintea lor. Spre exemplu, Cain știa că era păcat să-l ucidă pe Abel. Israelii știau că era păcat să calce Sabatul. Cele Zece Porunci au fost date pe Muntele Sinai nu pe motivul că poporul lui Dumnezeu nu ar fi știut să deosebească până atunci binele de rău, ci pentru că, în păcătoșenia și rebeliunea lor, ei aveau nevoie de o restabilire a Legii lui Dumnezeu.

Pe Muntele Sinai, Dumnezeu a scris cele Zece Porunci pe table de piatră. El nu le-a scris pe nisip, de unde se puteau șterge ușor. Nu le-a scris pe un pergament care putea fi ars de foc. Nu a scris porun-

ca Sabatului pe o bucată de hârtie ascunsă într-un ungher. El le-a scris pe table de piatră. Dumnezeu a scris Legea pe un material care să rămână pentru totdeauna. El nu l-a lăsat nici chiar pe Moise să le scrie. Nu l-a lăsat nici chiar pe unul dintre profeți. Dacă în Biblie există un singur set de legi scrise de Dumnezeu cu degetul Său, dacă Dumnezeu le-a scris pe table de piatră, putem oare să mai ignorăm Legea Sa veșnică? Biblia spune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8-11).

Putem să sfințim numai ceea ce Dumnezeu a sfințit. Ființele umane nu pot să sfințească nimic. Dumnezeu a sfințit Sabatul. El l-a binecuvântat la creație. El spune: „Adu-ți aminte”. De ce a spus „Adu-ți aminte”? El știa că noi uităm. El știa că în această epocă a secularismului și materialismului, bărbații și femeile aveau să dea uitării Sabatul. De aceea, El a zis: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.” Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem la semnul etern al creației Sale. Este un semn care ne unește cu El. „Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău. Să nu faci nicio lucrare în ea...” (Exodul 20:9,10 p.p.).

Spune cumva porunca a patra că Sabatul este ziua de odihnă a evreilor? Nu! Ea spune că Sabatul este „ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău.” De ce este Sabatul ziua de odihnă a Domnului?

Sabatul nu este o invenție a unui episcop, a unui preot sau a unui pastor. El nu a fost inventat de un consiliu al bisericii. El a fost creat de Dumnezeu Însuși. Sabatul este semnul Lui. Este memorialul Lui. Este emblema Lui. Este porunca Lui. El

a ridicat această baricadă în calea evoluționismului pentru a ne chema să ne închinăm Lui, Creatorul cerului și al pământului. Prin păzirea Sabatului, noi recunoaștem că fiecare bătaie a inimii i se datorează Lui. Noi declarăm că fiecare respirație i se datorează Lui.

Când ne odihnim și ne închinăm Lui în Sabat, noi declarăm loialitate față de Creatorul nostru. Noi spunem: „Doamne, noi nu ne-am creat singuri. Tu ești Dătătorul vieții.” El nu ne spune că Sabatul este o zi din șapte, ci că Sabatul este ziua a șaptea. Dacă sărbătorești ziua ta de naștere cu o zi înainte sau cu o zi după, nu înseamnă că ziua aceea devine de atunci încolo ziua ta de naștere! Tot la fel, dacă o păzim pe oricare din celelalte zile ale săptămânii, nu înseamnă că ziua aceea devine adevăratul Sabat biblic. Nu-ți schimbi ziua de naștere dacă dai o petrecere înainte cu o zi sau la o zi după ziua ta de naștere. Faptul că sărbătorești Sabatul în ziua a șasea sau în prima zi a săptămânii nu schimbă faptul că Dumnezeu a pus deoparte Sabatul zilei a șaptea. El a poruncit: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă.” Însă milioane de oameni au uitat de ea!

Pentru ei, Sabatul nu este decât o zi obișnuită, ca oricare alta. Ce zi a binecuvântat Dumnezeu? Ziua a șaptea. Ce zi a sfințit Dumnezeu? Ziua a șaptea. În ce zi s-a odihnit Dumnezeu? În ziua a șaptea.

În inima legii celor Zece Porunci, Dumnezeu ne arată motivul pentru care trebuie să ne închinăm în Sabat: „Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o (Exodul 20:11).

Legea celor Zece Porunci citează din Geneza și ne duce cu gândul înapoi la momentul în care Dumnezeu a creat pământul. Sabatul nu a fost niciodată o instituție exclusiv evreiască. El ne-a fost dat tuturor. Cele Zece Porunci formează Legea neschimbată a lui Dumnezeu pentru toată umanitatea. Porunca „Să nu comiți adulter” nu este doar pentru evrei. Porunca „Să nu ucizi” nu este doar pentru evrei. Porunca „Să nu-ți faci chip cioplit” nu este doar pentru evrei. Sabatul nu este în mod exclusiv pentru evrei. Poruncile acestea ne arată care este modul cel mai bun de a trăi. Ele sunt temelia unei vieți fericite, rodnice și pline de sens.

Porunca Sabatului nu este doar pentru unii dintre noi, ci pentru fiecare dintre noi. Profetul Isaia afirmă acest adevăr în următoarele cuvinte: „... pe toți cei ce vor păzi Sabatul... îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt.” Care este muntele cel sfânt al lui Dumnezeu? Noul Ierusalim. El spune: „...pe toți cei ce vor păzi Sabatul... îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune..., căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:6,7). Dumnezeu spune: „Într-o zi, toate popoarele se vor închina în jurul tronului Meu în fiecare Sabat în Noul Ierusalim.” Aceasta este imaginea casei de rugăciune a lui Dumnezeu pe care ne-o prezintă cartea Apocalipsa... Este Noul Ierusalim. În el se află tronul lui Dumnezeu, înaintea căruia poporul Său intonează imnuri de laudă. Sabatul zilei a șaptea, ziua în care Dumnezeu S-a odihnit, ziua pe care El a sfințit-o, ziua pe care El a binecuvântat-o, este veriga de aur care leagă creația din Geneza de noua creație din cartea Apocalipsa.

Principiile eterne ale Legii lui Dumnezeu sunt universale și tot la fel este și Sabatul. El nu a fost desființat niciodată. El nu a fost schimbat niciodată. El a fost scris pe table de piatră de Dumnezeu, cu degetul Său. În Vechiul Testament, Sabatul este semnul veșnic al lui Dumnezeu pentru tot poporul Său. Profetul Ezechiel ne clarifică natura eternă a Sabatului în aceste cuvinte: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc” (Ezechiel 20:12).

Sabatul nu este doar semnul că Dumnezeu ne-a creat, ci este și semnul că El poate să ne re-creeze inima. Sabatul este și un simbol al sfințirii. Cuvântul „sfințire” înseamnă „a fi făcut sfânt”. După cum nu ne-am creat singuri, nici nu putem să ne re-creăm singuri. Nu putem să ne sfințim singuri. Numai Dumnezeu ne poate sfinți prin Duhul Său Sfânt. Sabatul este un simbol al lui Dumnezeu care, prin puterea Sa, a făcut lumea și poate să ne refacă inimile.

Când venim să ne închinăm Lui în Sabat, noi declarăm: „Doamne, Tu ești Creatorul atotputernic. Tu poți să-mi creezi inima din nou.” Dumnezeu le-a dat Sabatul lui Adam și Evei la creație. El i l-a dat lui Moise la Sinai, în cadrul celor Zece Porunci.

Isus, ucenicii și Sabatul

În Vechiul Testament, El a dat Sabatul ca semn al autorității Sale creatoare, al puterii Sale eterne și al dragostei Sale nepieritoare. Adeseori se ridică următoarele întrebări: Dar ce putem spune despre Noul Testament? Ce putem spune despre Isus? A desființat Isus Sabatul? Au schimbat ucenicii

Sabatul? S-au închinat ei în altă zi? Să vedem ce spune Noul Testament. Care a fost poziția lui Isus în privința Sabatului biblic?

„A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească” (Luca 4:16). Isus avea un obicei, sau o practică. În fiecare Sabat, Mântuitorul Își găsea bucuria în închinare.

Dacă Isus ar fi dorit să stabilească alt semn sau simbol pentru închinare, nu ar fi fost numai firesc să ne ilustreze acest lucru prin viața Sa? Testamentul unei persoane devine definitiv la moartea persoanei respective, nu-i așa? Testamentul nu poate fi schimbat după moartea celui care l-a scris. Testamentul lui Hristos a fost făcut definitiv la moartea Sa. Moștenirea vieții Sale este o ilustrare clară a păzirii Sabatului. Hristos a păzit Sabatul biblic. El Însuși a spus: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27).

A fost Sabatul făcut pentru evrei? Da. Evreii sunt oameni. El a fost făcut pentru toată omenirea. Sabatul a fost făcut pentru evrei și neamuri deopotrivă, ca semn al închinării adevărate. El este un semn că ne închinăm exclusiv Lui. Este un semn că Îl iubim în mod suprem.

Noi nu am fost făcuți pentru Sabat. Sabatul este darul lui Dumnezeu pentru noi. Adam și Eva au fost creați înaintea lui. Sabatul este darul lui Dumnezeu pentru rasa umană. În fiecare Sabat, noi fugim de presiunile vieții la adăpostul palatului Său în timp. Tensiunile vieții dispar în prezența Sa. Sabatul este semnul etern că El ne-a creat. Noi ne odihnim în lucrarea Sa de creație încheiată. Și ne odihnim în lucrarea de mântuire încheiată.

Isus S-a odihnit în Sabat atât în viață, cât și în moarte. Sabatul a fost scris pe table de piatră pentru ca să nu fie schimbat niciodată, ca să nu fie modificat niciodată.

Isus nu a lăsat nicio urmă de îndoială în privința Sabatului. Dar El a pus la îndoială toate cerințele legaliste cu care evreii împovăraseră Sabatul. Din acest motiv, El a zis: „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat” (Matei 12:12). Pentru Hristos, Sabatul era o zi a faptelor de milă, o zi frumoasă de închinare și de laudă, o zi de părtășie, de binecuvântare și de vindecare. Isus a făcut în Sabat mai multe minuni decât în oricare dintre celelalte zile. Deși a fost aspru criticat ca un călcător al Sabatului, Isus a confirmat faptul că Sabatul este o zi de binecuvântare și de fapte bune pentru alții.

Sabatul nu este o cerință legalistă, îngustă. Isus Hristos a păzit Sabatul chiar și în moarte. Urmașii Lui cei mai apropiați s-au odihnit potrivit poruncii în ziua a șaptea.

Ei nici măcar nu I-au îmbălsămat trupul în Sabat. Isus S-a odihnit în Sabat, iar apoi, în prima zi a săptămânii, a înviat. El a păzit Sabatul atât în viață, cât și în moarte. El a zis: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Dragostea duce la ascultare. Dragostea duce la păzirea poruncilor Sale. Când îngenunchez la picioarul crucii și văd cuiele care I-au străpuns mâinile, îmi doresc să ascult de El.

La cruce găsim milă. La cruce găsim iertare. La cruce, inima noastră se schimbă. Îngenunchem uimiți că El ne-a iubit atât de mult. Atunci Îl auzim spunând: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Ascultarea nu este o datorie, este o plăcere. Dra-

gostea ne îndeamnă să ne închinăm Lui în fiecare Sabat. Motivația noastră nu este dată de împlinirea unei cerințe legaliste. Motivația noastră de a asculta este dragostea față de El.

Noi Îi înapoiem viața Celui care Și-a dat viața pentru noi. Isus nu a considerat că Sabatul este o „tradiție evreiască” ce trebuia păzită până la moartea Sa pe cruce. El nu a susținut că Sabatul era valabil numai pentru evreii din primul secol. Pentru El, Sabatul a fost un simbol etern al puterii Sale creatoare. Păzirea Sabatului era o confirmare a loialității față de El.

Într-o ocazie, Isus S-a întâlnit cu urmașii Săi cei mai apropiați și a arătat că Sabatul avea să fie ținut chiar și după răstignirea, moartea și învierea Sa.

În cadrul unei predici bine structurate, El a prezentat distrugerea iminentă a Ierusalimului. El i-a îndemnat astfel pe ucenicii Lui: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat” (Matei 24:20).

Ce sens ar avea acest îndemn „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie într-o zi de Sabat”, dacă ucenicii nu aveau să păzească Sabatul mai departe? N-ar avea niciun sens.

Ce s-ar fi întâmplat dacă în momentul asedierii cetății de către romani, creștinii s-ar fi aflat cu toții în același loc ca să se închine în Sabat? Ar fi fost mult mai ușor pentru armata romană să-i distrugă. De altfel, istoricul Iosif Flavius ne povestește că armatele romane au asaltat cetatea chiar într-o zi de Sabat.

Isus a spus: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie într-o zi de Sabat.” Iar creștinii din primul secol s-au rugat. În mod miraculos, armatele romane

s-au retras dintr-un motiv aparent necunoscut. Faptul acesta le-a acordat creștinilor răgazul necesar pentru a fugi din cetate. Din acest motiv, istoria nu consemnează numele niciunui creștin care să fi murit în timpul distrugerii Ierusalimului.

Isus le-a dat ucenicilor Săi învățături clare cu privire la închinarea în Sabat, care avea să continue și după moartea Sa. Ierusalimul a fost distrus în anul 70 d.Hr., la mult timp după înălțarea lui Isus la cer. Unii oameni se întrebă: „Dar s-a pierdut vreodată vreă zi pe traseu?”

De unde știm sigur care este ziua a șaptea? Este ziua a șaptea a săptămânii din prezent aceeași cu ziua a șaptea a săptămânii din vremurile biblice? Calendarul nu a fost schimbat?

Există trei metode de verificare la care poți apela. Poți apela la Biblie; poți verifica denumirile zilelor săptămânii; poți apela la astronomie. După cum îți amintești, Sabatul a fost instituit la creație și a fost reinstituit în cele Zece Porunci date lui Moise. Așadar, este clar că între Adam și Moise nu s-a pierdut nicio zi. Adam a ținut ziua a șaptea, iar Moise a ținut tot ziua a șaptea. De-a lungul Vechiului Testament, de la Moise la Isus, poporul lui Dumnezeu a ținut Sabatul și nici aici nu s-a pierdut nicio zi pe traseu. Relatarea răstignirii confirmă clar faptul că ciclul săptămânal, așa cum îl cunoaștem azi, nu s-a schimbat de atunci încoace.

Să analizăm acum succesiunea zilelor în Biblie. Începem cu ziua în care Isus a murit. Biblia ne spune următoarele: „Era ziua Pregătirii și începea ziua Sabatului. Femeile care veniseră cu Isus din Galileea au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors și au

pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege” (Luca 23:54 – 24:1).

Au ținut Sabatul urmașii lui Isus după moartea Sa? Ce ne spune relatarea din Luca? „În ziua Sabatului s-au odihnit, după Lege” (versetul 56). Ei nu au socotit că moartea Sa ar fi schimbat porunca.

Aici sunt amintite trei zile consecutive. Prima zi menționată este ziua în care El a murit. A doua este ziua în care El S-a odihnit în mormânt. A treia este prima zi a săptămânii, ziua în care El a înviat din morți. Apoi, Biblia spune următoarele: „În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea și altele împreună cu ele au venit la mormânt dis-de-diminează și au adus miresmele pe care le pregătiseră” (Luca 24:1).

Să observăm ordinea evenimentelor care se petrec în aceste trei zile. Ziua Pregătirii este ziua în care Hristos a murit și mai poartă numele de „Vine-rea Mare”. Ea este urmată de ziua a șaptea, Sabatul. În Sabat, urmașii cei mai apropiați ai lui Hristos s-au odihnit potrivit poruncii. Isus, Fiul divin al lui Dumnezeu, S-a odihnit și El în mormânt.

Apoi a înviat din morți în prima zi a săptămânii – în ziua în care milioane de creștini sărbătoresc Paștele. Așadar, Sabatul e clar identificat. El este ziua care vine după vineri (ziua în care a murit Isus) și înainte de duminică (ziua în care a înviat Isus), adică ziua de sâmbătă. S-ar putea să fii surprins să descoperi că sâmbăta este adevăratul Sabat biblic.

În Noul Testament există opt texte în care este amintită prima zi a săptămânii. Însă în niciunul dintre ele nu ni se spune să ne închinăm duminica, în cinstea învierii. Hristos ne-a lăsat un alt simbol al învierii. Cum sărbătorim învierea? Să lăsăm Biblia să răspundă: „Nu știți că toți câți am fost botezați

în Isus Hristos am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă (Romani 6:3,4).

Botezul este simbolul pentru înviere în Noul Testament. Actul afundării credincioșilor în mormântul de apă semnifică moartea față de vechea viață. Ieșirea lor din apă semnifică faptul că au înviat ca să ducă o viață nouă în Isus.

După cum Isus a fost îngropat și a venit din nou la viață, tot la fel, botezul simbolizează viața nouă oferită fiecărui creștin născut din nou, prin puterea Duhului Sfânt. Nu păzirea duminicii, ci botezul este simbolul puterii reînvierii.

Biblia spune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă.” Noi Îl onorăm pe Creatorul nostru prin păzirea Sabatului biblic. În peste 140 de limbi ale lumii, denumirea zilei a șaptea a săptămânii este *Sabat*.

În limbile rusă, ucraineană și bulgară, denumirea este *Sabbota*. În arabă este *As-Sabat*. În evreiește este *Shabbat*. Limbile lumii ne arată foarte clar că sâmbăta este *Sabatul*. Potrivit unor surse demne de încredere, precum Observatorul Regal din Greenwich (Anglia) și Observatorul Naval din Statele Unite, ciclul săptămânal nu s-a schimbat niciodată. Istoria ne spune că în anul 1582, Papa Grigore al XIII-lea a schimbat calendarul pentru a recupera decalajul acestuia față de anotimpuri.

El a decretat ca după ziua de joi, 4 octombrie 1582, să urmeze ziua de vineri, 15 octombrie 1582.

Trebuie să observăm că schimbarea aceasta nu a produs o modificare în succesiunea zilelor. Vine-rea a venit după joi și sâmbăta a venit după vineri.

Iar duminica a rămas tot prima zi a săptămânii. Cu câteva zeci de ani în urmă, în 1976, i-am trimis o scrisoare astronomului regal de la Observatorul Regal din Greenwich, în care am cerut informații despre succesiunea neîntreruptă a ciclului săptămânal. Doream să am certitudinea că nu existase nicio modificare în decursul istoriei. Iată scrisoarea mea și răspunsul ofițerului de serviciu:

Stimate domn,

Realizez în prezent o cercetare despre derularea ciclului săptămânal. Diferiți astronomi europeni declară că ciclul săptămânal a rămas neschimbat din Antichitate și până în zilele noastre. Altfel spus, ziua a șaptea, de exemplu, din săptămâna noastră, este una și aceeași cu ziua a șaptea din vremurile biblice.

Întrebarea mea are trei aspecte:

Ce ne spun cercetările dumneavoastră despre derularea ciclului săptămânal din Antichitate până azi?

Alte modificări ale calendarului produse în ultimele secole (trecerea de la calendarul iulian la cel gregorian etc.) au afectat în vreun fel ciclul săptămânal?

Este actuala zi de sâmbătă descendenta directă – în derularea neîntreruptă a ciclului de șapte zile – a zilei de sâmbătă menționate în relatarea biblică a răstignirii?

Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat pentru a-mi oferi răspuns la aceste întrebări și aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

Cu sinceritate,
Mark Finley

Răspunsul lui R. H. Tucker, ofițer de serviciu al Observatorului Regal din Greenwich, 1974:

Stimate domn,

Scrisoarea adresată de dumneavoastră astronomului regal din Greenwich a fost trimisă la noi, iar domnul director m-a solicitat să vă răspund.

Continuitatea săptămânii de șapte zile a fost menținută încă din primele zile ale religiei iudaice. Astronomul se poate preocupa de deciziile privitoare la ora, la ziua din calendar și la numărul anului. Însă, întrucât săptămâna ține de viața civilă, socială și religioasă, nu ar trebui să existe motive pentru perturbarea ei printr-o ajustare a calendarului. Orice încercare de perturbare a ciclului de șapte zile a stârnit mereu opoziția fermă a autorităților evreiești și avem suficientă certitudine că nu a fost aplicată niciodată o astfel de modificare. Trecerea de la calendarul iulian la cel gregorian (1582-1927) a avut în vedere mereu ca derularea zilelor săptămânii să rămână neperturbată.

Cu stimă,
R. H. Tucker
Ofițer de serviciu

Dacă mai ai încă îndoieli, atunci consultă *Dicționarul Internațional Webster [Webster's International Dictionary]*, la cuvântul „sâmbătă”. Definiția pe care o vei găsi este următoarea: „Sâmbăta este a șaptea zi a săptămânii.” Adam a ținut Sabatul. Moise a ținut Sabatul. Isaia a ținut Sabatul. Ieremia a ținut Sabatul. *Isus* a ținut Sabatul. Petru, Iacov, Ioan și Pavel au ținut Sabatul. Noul Testament arată clar ce obișnuiau ucenicii să facă în Sabat.

„Au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor... Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi” (Faptele 17:1,2).

Sabatul și convertiții din Noul Testament

Pavel predica despre Hristos. Era într-o zi de Sabat. Faptul interesant este acela că și neamurile participau regulat la aceste adunări din Sabat. Luca notează în Faptele 13:42: „Neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri.” Apostolul Pavel nu i-a încurajat să vină a doua zi, pentru a păzi duminica. Scriptura spune astfel: „În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu” (Faptele 13:44).

S-a adunat aproape toată cetatea. Slavă lui Dumnezeu! Cum ar fi dacă toți oamenii din orașul tău s-ar aduna în fiecare Sabat ca să se închine Creatorului? Sabatul ne arată că toții oamenii sunt una. În Hristos, noi avem aceeași origine și alcătuim o singură rasă umană. Iar în Sabat sărbătorim unitatea noastră.

Când venim să ne închinăm Lui în Sabat, El ne unește și devenim o singură familie. Ucenicii au ținut Sabatul atât în public, cât și în privat, într-o grupă mică, acolo unde nu exista o adunare a credincioșilor.

„În ziua Sabatului, am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos și am vorbit femeilor care erau adunate laolaltă” (Faptele 16:13).

În această cetate nu exista o grupă de credincioși sau o biserică păzitoare a Sabatului. De aceea, apos-

tolul Pavel s-a alăturat unei grupe de credincioși adunate pe malul unui râu, ca să se închine în Sabat.

Dovezile din Noul Testament sunt clare. Isus le-a spus ucenicilor că, după răstignire, ei aveau să țină Sabatul. Petru și Pavel au ținut Sabatul. Cartea Apocalipsa ne cheamă să ne întoarcem la închinarea înaintea Creatorului în fiecare Sabat.

În aceste zile finale ale istoriei pământului, Apocalipsa lui Isus Hristos ne cheamă înapoi la închinarea adevărată.

Pe mulți creștini îi derutează expresia „ziua Domnului”, folosită în Apocalipsa 1:10. Ioan declară următoarele: „În ziua Domnului eram în Duhul.” Care este ziua Domnului? Există vreo diferență între „ziua Domnului” și „Sabatul biblic”? Este vorba despre două zile diferite – una pentru Vechiul Testament, iar cealaltă pentru Noul Testament – sau reprezintă una și aceeași zi?

Poate că suntem tentați să-i dăm acestei expresii o interpretare personală, însă Isus cunoaște semnificația ei mai bine decât noi. Să Îl lăsăm pe El să arate care este semnificația ei: „Fiul omului este Domn și al Sabatului” (Matei 12:8). „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Marcu 2:28).

„Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Luca 6:5).

De ce repetă Biblia același lucru de trei ori? Pentru un singur motiv: fiindcă este un lucru important.

Iar dacă „Fiul omului este Domn și al Sabatului”, atunci Sabatul trebuie să fie Ziua Domnului. Sabatul Dumnezeului Creator din Geneza este Ziua Domnului din Apocalipsa.

Creatorul din cartea Genezei este Unul și Același cu Cel din Apocalipsa. El le-a spus primilor locuitori

ai pământului: „Eu am binecuvântat Sabatul, l-am sfințit și M-am odihnit în el.” Tot El cheamă ultima generație de oameni să se închine Lui. El nu se schimbă. Apocalipsa descrie poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului în următoarele cuvinte: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Poporul lui Dumnezeu care așteaptă revenirea Sa iminentă va păzi poruncile Sale, inclusiv Sabatul zilei a șaptea. Sfinții Îl vor asculta pentru că Îl iubesc. Sabatul va fi simbolul adevăratei închinări la sfârșitul timpului.

Sabatul va rămâne simbolul adevăratei închinări de-a lungul veșniciei. Noi ne vom închina Creatorului nostru puternic și iubitor veacuri de veacuri nesfârșite.

„Căci, după cum cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea, zice Domnul, așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul” (Isaia 66:22,23).

Oamenii se vor strânge din toate colțurile lumii, formând o singură familie, și vor veni înaintea Sa dându-i slavă, cinste și laudă.

Ne vom aduna și Îl vom lăuda pe Hristos, care a creat cerul și pământul. Ne vom uni glasurile și Îl vom lăuda pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Ne vom strânge laolaltă și ne vom închina lui Hristos, care a murit pentru noi.

Poate că lucrurile acestea sunt noi pentru tine. Însă sunt convins că ai o singură dorință: să Îl urmezi pe Isus și să faci voia Sa. Când aflăm că Dum-

nezeu a scris cele Zece Porunci cu degetul Său pe table de piatră și că numai o singură poruncă – numai una – începe cu cuvintele „Adu-ți aminte”, atunci nu ne putem încumeta să uităm ceea ce El ne-a poruncit să ne aducem aminte. Dacă am da uitării ceea ce Dumnezeu ne-a spus că este de o importanță crucială, ar însemna să pierdem marile binecuvântări ale Sabatului. Ar însemna să pierdem pacea, odihna și bucuria pe care Sabatul ni le oferă.

Biblia ne vorbește clar despre porunca Sabatului.

„Sabatul este un semn între Dumnezeu și poporul Lui.” Credincioșii din Vechiul Testament au păzit Sabatul. Petru, Iacov și Ioan au păzit Sabatul. Pavel i-a învățat pe locuitorii unui oraș să țină Sabatul.

Isus Însuși S-a închinat Tatălui în fiecare Sabat. Isus a zis: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Când descoperim frumusețea uimitoare a Sabatului, inimile noastre sunt cuprinse de dragoste pentru Hristos. Atunci strigăm din adâncul ființei noastre: „Vreau să Te urmez, Mântuitorul Meu! Chiar dacă e diferit de credința populară; chiar dacă e diferit de ceea ce învață religia convențională, Isuse, inima mea își dorește un singur lucru: adevărul – Biblia. Inima mea își dorește un singur lucru, Isuse.”

Pleacă-ți capul în rugăciune chiar în acest moment și spune: „Doamne Isuse, arată-mi adevărul Tău. Voi merge oriîncotro mă duce el.”

Ești de acord să spui: „Doamne Isuse, vreau să Te urmez indiferent de părerile altora; vreau să mă închin înaintea Ta, Creatorul și Domnul meu. Vreau să cunosc în fiecare săptămână odihna Sabatului.”

Pentru mine, lucrul cel mai important în viață este să-L urmez pe Isus. Care este dorința ta? Cui îi ești loial? Este voia lui Isus mai importantă pentru

tine decât orice altceva în viață? Îmi permiți să mă rog pentru tine ca Isus să te îndrume să faci voia Sa astăzi și întotdeauna?

Vrei să-ți deschizi inima chiar acum și să spui: „Da, Isuse, vreau să fac voia Ta?”

Cea mai mare mistificare din istorie

Ai observat că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par să fie? Secole la rând, oamenii de știință au crezut că Pământul era o planetă fixă, aflată în centrul universului, și că toate celelalte corpuri cerești, inclusiv Soarele, se învârt în jurul lui. Un liber cugetător polonez, Copernic, a stabilit că Pământul este în mișcare și că gravitează în jurul Soarelui. Pentru a ilustra, el a arătat că marinarii care călătoresc cu o corabie pe marea liniștită pot avea iluzia că ei stau pe loc și că stelele se mișcă.

„Tot la fel”, afirmă Copernic, „deplasarea Pământului poate da în mod neîndoielnic impresia că întregul Univers se rotește.”

Simplul fapt că Soarele și stelele par a se mișca în jurul Pământului nu transformă această impresie în realitate. Simplul fapt că ai o anumită convingere nu o transformă în adevăr. Simplul fapt că toată lumea crede într-un anumit fel nu transformă credința aceea în adevăr. Să ne gândim la povestea păianjenului. Aristotel a inclus păianjenul în cate-

goria insectelor. După cum se știa la data aceea, insectele au șase picioare.

În consecință, secole la rând, nimeni nu a pus la îndoială clasificarea lui Aristotel și se pleca de la presupuziția comună că păianjenii erau insecte și că, prin urmare, aveau șase picioare. Jean Baptiste Lamarck a fost cel care a inclus păianjenul în categoria arahnidelor, care au opt picioare. Simplul fapt că o anumită convingere este susținută secole la rând nu transformă convingerea respectivă în adevăr. Este oare cu putință să se fi strecurat în Biserica Creștină o astfel de idee susținută de veacuri, care să se dovedească a fi o simplă tradiție?

Este oare posibil ca milioane de oameni să fi acceptat un neadevăr în locul adevărului și să nu îl verifice niciunul dintre ei? Crezi că ar fi cu putință ca majoritatea bisericilor să dea deoparte porunca lui Dumnezeu pentru a urma, în schimb, tradiția omenească? Este oare posibil ca tradiția aceasta să dăinuiească de atâta timp încât să fie luată drept adevăr, când, în realitate, ea provine în mod exclusiv de la oameni? Faptul acesta face parte din planul lui Satana de a-i înșela pe copiii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

Satana: marele înșelător

Cartea Apocalipsa prezice faptul că Satana va încerca să amăgească Biserica Creștină. Ia în considerare această declarație uimitoare din Apocalipsa: „Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ” (Apocalipsa 12:9). El este un șarpe. El a înșelat-o pe Eva în Grădina Edenului. El i-a înșelat pe bărbați și pe femei secole la rând.

Minciunile lui sunt atât de amăgitoare, atât de convingătoare, încât vrea să le răspândească în întreaga lume. Biblia spune: „A fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (Apocalipsa 12:9 u.p.).

Satana este un mincinos. Și oare nu este numai firesc ca el să încerce să ascundă contrafacerea religioasă? Valoarea unei contrafaceri este dată de asemănarea ei cât mai mare cu originalul. Niciun falsificator din lumea aceasta nu ar contraface o bancnotă de 3 dolari sau de 13 dolari. De ce? Pentru simplul fapt că nu există bancnote de 3 și de 13 dolari. Strategia lui Satana este aceea de a contraface adevărul divin și de a ataca în mod special poruncile lui Dumnezeu. Oare nu este numai logic ca Satana – marele înșelător – să atace Legea lui Dumnezeu?

Legea lui Dumnezeu reprezintă autoritatea Sa. Dacă ar putea desființa Legea Sa, Satana ar putea desființa autoritatea Sa. Legea lui Dumnezeu este fundamentul guvernării Sale. Legea lui Dumnezeu arată ce este rău și ce este bine. Iar dacă Satana ar putea să-i înșele pe copiii lui Dumnezeu în această privință, el ar putea submina însăși guvernarea lui Dumnezeu. El poate submina puterea, credibilitatea și autoritatea lui Dumnezeu. Însă în centrul Legii lui Dumnezeu se găsește Sabatul. Oare nu este numai logic ca Satana – marele înșelător – să-L atace pe Creator prin contestarea simbolului creației Sale – Sabatul? Ai început să te întrebi cum a fost schimbat Sabatul biblic de la ziua a șaptea (sâmbătă) la ziua întâi (duminică)?

Dacă Biblia este atât de clară în această privință, de ce atât de multă lume face această confuzie? Cine a schimbat Sabatul? Când a fost schimbat? De ce a

fost schimbat? Există în mod categoric răspunsuri bune la aceste întrebări. Răspunsurile ne sunt oferite de Biblie și de istorie.

Un lucru este cert: Dumnezeu nu a schimbat Sabatul. Profetul Maleahi citează cuvintele lui Dumnezeu astfel: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb” (Maleahi 3:6).

Oamenii sinceri și onești citesc pasajul din Geneza despre creație și descoperă că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o. Totodată, ei descoperă că El S-a odihnit în ziua a șaptea. Ei citesc că Dumnezeu a adus la existență Sabatul în zilele lui Adam, cu 2 300 de ani înainte de existența poporului evreu.

Acești creștini căutători după adevăr citesc cele Zece Porunci scrise de Dumnezeu cu degetul Său și dau peste porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău...” (Exodul 20:8-10).

Atunci sunt derutați; biserica la care merg ei ține duminica. Ei sunt nedumeriți deoarece citesc porunca despre Sabat, care este atât de clară! Ei citesc în Ezechiel 20:12: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei...” Ei văd că Sabatul este un semn între Dumnezeu și poporul Său. El a fost și mai este încă semnul Său. Acești creștini sinceri citesc în Luca 4:16 că Isus mergea la biserică în Sabat, după cum era obiceiul Său.

Ei citesc că Isus a afirmat în Matei 24:20 că ucenicii Săi aveau să țină Sabatul și la 40 de ani după răstignire. Ei au citit în Faptele 13:42-44 că apos-

tolul Pavel i-a învățat pe aproape toți locuitorii unei cetăți să țină Sabatul.

Ei citesc în Apocalipsa 1:10 că Domnul are o zi. Și citesc în Luca 6:5 că Sabatul este Ziua Domnului. Ei citesc același lucru și în Marcu 2:27,28 și în Matei 12:8.

Atunci ei întreabă: „Cine a schimbat Sabatul?” Ei observă că nu Dumnezeu l-a schimbat. Pentru că El declară astfel: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb” (Maleahi 3:6). Apoi, citind Biblia, ei descoperă că nici Isus nu a schimbat Sabatul, întrucât „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13:8).

Învățăturile lui Isus sunt neschimbătoare. Ele sunt eterne. Fără îndoială că Isus nu ar modifica Legea Tatălui Său și nici nu le-ar da ucenicilor Săi autoritatea de a o modifica.

Iată ce le spune Petru autorităților romane: „Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: «Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!»” (Faptele 5:29). Atunci se pune întrebarea: Dacă Dumnezeu nu a schimbat Sabatul, dacă Isus nu l-a schimbat, dacă ucenicii nu l-au schimbat, atunci cine l-a schimbat?

În cartea Apocalipsa capitolul 13, citim despre o fiară care se ridică din mare. Fiara aceasta mai poartă și numele de Antihrist.

Lumea întreagă ascultă de amăgirile fiarei. În Apocalipsa 13, imaginile folosite sunt fascinante. „Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, iar pe capete avea nume de hulă” (Apocalipsa 13:1).

În Biblie, fiara este simbolul unui împărat sau al unei împărății (Daniel 7:17,23). Ea poate face referire la o putere sau la o împărăție politică ori religioasă. Fiara aceasta se ridică din mare. Marea este simbolul popoarelor sau națiunilor (Apocalipsa 17:15).

Puterea aceasta este o putere blasfematoare. În Biblie, blasfemia înseamnă asumarea de către o putere pământească sau de către o ființă umană a privilegiilor și prerogativelor lui Dumnezeu (Ioan 10:43).

Un aspect al blasfemiei este pretenția de a avea autoritatea de a schimba însăși Legea scrisă de Dumnezeu cu degetul Său. Iată și motivul: dacă o putere pământească are autoritatea de a schimba Legea lui Dumnezeu, atunci ea trebuie să fie mai mare decât Acela care a dat Legea de la bun început. Dacă Legea lui Dumnezeu este fundamentul guvernării Sale, atunci încercarea de a schimba Legea este un atac asupra Dătătorului legii. Orice încercare de a schimba Legea lui Dumnezeu îl ridică pe cel care face modificarea deasupra lui Dumnezeu și, prin urmare, este o blasfemie. În Apocalipsa 13:2 descoperim alte simboluri: „Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard; avea labe ca de urs și gura ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare.”

Explicații cu privire la fiarele din Apocalipsa

Pentru a înțelege ce ne așteaptă în viitor, este imperios necesar să înțelegem aceste simboluri: leul, leopardul, balaurul. De asemenea, este necesar să

înțelegem că lupta care se dă în univers între bine și rău este o luptă pentru închinare.

Pentru a înțelege Apocalipsa, trebuie mai întâi să înțelegem cartea lui Daniel. Profetiile lui Daniel sunt legate de profetiile din Apocalipsa. Să ne întoarcem la Daniel, capitolul 7. Aici întâlnim aceleași simboluri ca și în Apocalipsa 13: leul, ursul, leopardul, balaurul. În Daniel 7 găsim descrierea unei puteri care avea să se ridice în primele secole. Ea avea să unească biserica și statul.

Această putere religioasă avea să uzurpe autoritatea lui Dumnezeu. Ea pretindea că avea puterea de a schimba Legea lui Dumnezeu. Să aflăm cine este această putere, unde s-a ridicat și ce a făcut.

Să analizăm profetiile Bibliei care prezic faptul că această putere avea să încerce să schimbe Legea lui Dumnezeu.

Să deschidem paginile istoriei și să citim acolo ce spune ea despre marea autoritate pe care o are de a schimba Sabatul lui Dumnezeu.

Vei descoperi în cele ce urmează (poate pentru prima dată în viață) principalele puncte de controversă ale conflictului legat de închinare și motivul pentru care Sabatul este atât de important pentru Dumnezeu. Totodată, vei descoperi cum a ajuns Biserica Creștină să păzească duminica.

Compararea profetiei biblice cu analele istoriei ne aduce câteva descoperiri absolut uimitoare.

Într-o noapte, în timp ce dormea, profetul Daniel a avut un vis. Biblia relatează visul lui în Daniel 7:2,3: „Daniel a început și a zis: «În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.»

Patru fiare ies din mare. Ele sunt diferite una de cealaltă. Ce reprezintă o fiară în profetația biblică?

„Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ” (Daniel 7:17).

„El mi-a vorbit așa: «Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ»” (Daniel 7:23). Aceste patru fiare reprezintă patru împărății. Este vorba de patru imperii mondiale, care au început din timpul lui Daniel și care s-au succedat pe parcursul secolelor.

În Daniel capitolul 7, aceste patru mari imperii mondiale ne sunt înfățișate sub forma unor fiare sălbatice. În Daniel capitolul 2, ne sunt înfățișate aceleași imperii mondiale sub forma unor metale diferite ca valoare și rezistență.

În Daniel capitolul 2, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a visat o statuie mare.

Statuia avea capul din aur, pieptul și brațele din argint, coapsele din bronz, picioarele din fier, iar labele picioarelor din fier și din lut. Nu e nevoie să ghicim care este semnificația acestei statui alcătuite din patru metale, pentru că ea ne este dată: „Tu [Nebucadnețar] ești capul de aur! După tine se va ridica pe pământ o împărăție mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul...” (Daniel 2:38-40).

Babilonul, prima dintre împărății, este identificată direct de Daniel. Tot el identifică și imperiul care avea să cucerească Babilonul – Medo-Persia (Daniel 5:28-30) – și națiunea care avea să cucerească Medo-Persia – Grecia (Daniel 8:20,21).

Cele patru metale din care era alcătuită statuia reprezintă patru puteri mondiale: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma.

Statuia avea labele picioarelor din fier amestecat cu lut, fapt care simbolizează Europa divizată. O piatră s-a dezlipit fără ajutorul vreunei mâini și a lovit statuia. Piatra aceasta este simbolul lui Isus, Stâncă veacurilor, care într-o zi va distruge împărățiile lumii acesteia și va instaura Împărăția sa veșnică și nepieritoare.

Să analizăm îndeaproape acest pasaj și să descoperim modul în care aceste națiuni antice sunt ilustrate de animalele din Daniel 7.

După aceea vom ajunge la vremea lui Hristos și a creștinismului primar și vom descoperi cum a apărut puterea care a încercat să schimbe Sabatul lui Dumnezeu.

Să vedem ce ne prezice Biblia că avea să se întâmple și modul în care istoria ne confirmă împlinirea evenimentelor prezise. Să privim la aceste fiare din profeție, care trec una după cealaltă pe scena istoriei. „Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea până în clipa când i s-au smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare, ca un om, și i s-a dat o inimă de om” (Daniel 7:4).

Prima fiară se aseamănă cu un leu care are aripi de vultur. Dar unde se afla Babilonul? Babilonul se găsea în zona Irakului de azi, la aproximativ 100 kilometri de Bagdad. Când au făcut săpături în Irak, arheologii au descoperit că zidurile Babilonului erau acoperite cu imaginea unui leu cu aripi de vultur.

Leul cu aripi de vultur este un simbol consacrat și bine cunoscut al Babilonului. De altfel, când vor-

bește despre Babilon, profetul Ieremia spune următoarele în Ieremia 4:7: „Leul se aruncă din tufarul său, nimicitorul neamurilor a pornit...” Ieremia 4:13 adaugă: „Și carele lui sunt ca un vârtej, caii lui sunt mai ușori decât vulturii.”

Ieremia declară că nimicitorul națiunilor, Babilonul, se îndreaptă spre Ierusalim ca să-l distrugă. Leul cu aripi de vultur era un simbol bine cunoscut al Babilonului în lumea antică. Pe vremea lui Daniel, Babilonul era o mare putere a lumii.

După aceea, avea să se ridice o altă națiune. Babilonul nu avea să domine lumea pentru totdeauna. Și iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o râună; avea trei coaste în gură, între dinți; și i s-a zis: «Scoală-te și mănâncă multă carne!» (Daniel 7:5). Observăm că al doilea imperiu se aseamănă cu un urs care stă într-o râună. Medo-Persia a cucerit Babilonul.

Faptul că ursul stă într-o râună reprezintă faptul că persanii au cucerit mai întâi Babilonul și apoi i-au stăpânit pe mezi. Ce are ursul în gură? Trei coaste. Când a cucerit lumea, Medo-Persia a cucerit mai întâi Babilonul și apoi a mers spre nord și a cucerit Lidia, iar apoi spre sud și a cucerit Egiptul. Aceste trei națiuni, Babilonul, Lidia și Egiptul, reprezintă aceste trei coaste. Profeția biblică este extrem de exactă. Este absolut fantastică! Apoi se ridică un al treilea imperiu: „După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta, ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete, și i s-a dat stăpânire” (Daniel 7:6).

Grecii i-au cucerit pe mezi și pe perși.

Ce știm despre Grecia? Cine a fost conducătorul Greciei? Alexandru cel Mare. Câți ani avea el când

a cucerit lumea? Avea în jur de treizeci de ani, nu-i așa?

Grecia a cucerit lumea rapid. Dacă am dori să alegem un animal ca simbol al cuceririi rapide, la ce animal ne-am gândi? La leopard (pardos). Dar dacă ne-am dori să descriem o cucerire și mai rapidă, ce i-am adăuga acestui leopard? Aripă!

Dumnezeu i-a pus aripă acestui leopard, pentru a descrie cucerirea rapidă realizată de Alexandru cel Mare.

Dar de ce are patru capete? Observă și de data aceasta cât de exactă este profetia biblică! Alexandru cel mare a murit foarte tânăr, la 33 de ani.

Cele patru capete ale leopardului îi reprezintă pe cei patru generali ai lui Alexandru, care au împărțit imperiul între ei. Numele lor sunt: Casandru, Lisimah, Ptolemeu și Seleuc.

Cei patru generali au condus exact așa cum a prezis profetia biblică.

Biblia descrie un al patrulea imperiu: „După aceea, m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne” (Daniel 7:7).

Este foarte clar că această a patra fiară reprezintă Imperiul Roman. Perioada aceasta ne aduce până în vremea lui Hristos. Un decret roman l-a adus pe Iosif în cetatea Betleem, unde s-a născut Isus.

Pilat din Pont, un roman, a fost cel care l-a judecat pe Isus. Un soldat roman l-a ținut pe Isus pe cruce.

Roma stăpânea lumea în vremea lui Isus. Creștinismul s-a răspândit în vremea acestui imperiu.

Biblia descrie destrămarea lui clar prin intermediul simbolurilor: degetele de la picioarele statuii și coarnele fiarei a patra.

Statuia din Daniel 2 avea picioare de fier și labele de la picioare din lut și din fier, fapt care reprezintă Europa divizată.

Aici, fiara a patra este reprezentată ca având zece coarne. Roma a fost împărțită în zece mari regiuni. Triburile barbare au pătruns în imperiu, jefuind și prădând, distrugând satele și ocupând orașele. Imperiul Roman s-a divizat. Triburile barbare au împărțit Imperiul Roman în mici regate. Anglo-saxonii s-au stabilit în Anglia. Francii s-au stabilit în zona Franței. Alemanii s-au stabilit în zona Germaniei. Ostrogoții s-au stabilit în zona Austriei. Alte triburi din nord s-au răspândit în tot imperiul, împărțind teritoriul după cum îl știm astăzi. Aceste părți noi formate ale imperiului sunt simbolizate de cele zece coarne ale fiarei. După aceea, Dumnezeu ne descoperă cum a intrat apostazia în biserică, într-un moment în care Imperiul Roman a fost cucerit de triburile barbare din nord.

Misteriosul corn mic

Profeția aceasta din Daniel capitolul 7 ne descoperă clar lupta pentru închinare și modul în care a fost schimbat Sabatul.

Când a privit cu mai multă atenție la aceste zece coarne, Daniel a observat un lucru remarcabil: „M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi

coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie” (Daniel 7:8).

Biblia spune că acest corn mic era diferit de toate celelalte coarne. Cine este acest corn mic care iese din mijlocul celor zece coarne? Să analizăm trăsăturile distinctive ale acestui corn mic misterios, pe care ni le prezintă Biblia. În primul rând, cornul mic apare între primele zece coarne (Daniel 7:8). Dacă cele zece coarne sunt teritoriile noi formate în urma divizării Romei, atunci cornul mic trebuie să apară în Europa Occidentală.

Cornul mic nu apare în Asia, în Africa de Nord sau în America de Sud. El vine la existență pe pământ european.

În al doilea rând, Biblia ne spune că acest corn mic avea să apară după cele zece coarne (Daniel 7:8).

El nu apare în timpul imperiilor: Babilon, Medo-Persia, Grecia sau Roma. El apare după căderea Imperiului Roman. El apare când Roma este divizată. El este o putere care apare din Roma în primele secole.

După cum vom vedea, puterea aceasta se va gândi să schimbe chiar Legea lui Dumnezeu. În al treilea rând, Biblia ne spune că acest corn mic are ochi ca ochii de om. Ce înseamnă aceasta?

Știi ce nume folosește Biblia pentru profet? În Biblie, profetul este numit „văzător”, deoarece profetul vede cu ochii lui Dumnezeu.

Ochii de om sunt simbolul înțelepciunii omenești, în contrast cu înțelepciunea divină. Avem aici un sistem religios de origine omenească, bazat pe învățături omenești care avea să apară din Roma.

Să observăm faptul că în Daniel 7:24, Biblia spune că el este diferit de toate celelalte coarne.

Acesta este cel de-al patrulea indiciu care ne ajută la identificarea cornului mic. „După ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui” (Daniel 7:24).

Toate puterile de dinaintea lui, Babilonul, Me-do-Persia, Grecia și Roma, au fost puteri politice. Puterea aceasta este diferită. Ea nu este în primul rând o putere politică, ci o putere religioasă: este o putere religioasă și politică.

Ce avea să facă această putere? Ea avea să încerce să schimbe însăși Legea lui Dumnezeu.

Iată ce spune Biblia în Daniel 7:25: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremile și legea” (Daniel 7:25).

Există oare vreo blasfemie mai mare la adresa Celui Preaînalt decât aceea de a schimba Legea lui Dumnezeu, și în special Sabatul?

Puterea aceasta va încerca să schimbe Legea lui Dumnezeu. Este în mod clar vorba despre legile divine. Nu este vorba despre o lege ne semnificativă, precum o lege a taxelor sau o lege politică. Schimbarea imperiilor este aproape întotdeauna însoțită și de schimbarea legilor. Nu este nimic surprinzător în acest fapt; așa au procedat toate fiarele de dinainte. Însă acest corn mic rostește cuvinte blasfematoare la adresa Celui Preaînalt, prin faptul că își asumă prerogativa lui Dumnezeu și încearcă să schimbe legile divine.

După cum observăm, Biblia nu spune că el va schimba legile, ci doar că se va ÎNCUMETA să le schimbe. El va da impresia că le-a schimbat.

Nicio putere pământească, oricât de mare ar pretinde că e, nu ar putea să schimbe vreodată Le-

gea lui Dumnezeu. Puterea aceasta avea să creadă că are autoritatea de a schimba Legea lui Dumnezeu.

Ea avea să încerce să schimbe Legea lui Dumnezeu. Cum e posibil așa ceva? Daniel 8:12 ne spune că acest corn mic „a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început.”

Profeția lui Daniel prezice că o mare putere religioasă avea să apară din Imperiul Roman. Ea avea să fie mică la început, dar mai apoi avea să devină extrem de puternică.

Ea avea să pretindă că are autoritatea de a schimba însăși Legea lui Dumnezeu. Cum a avut loc trecerea de la Sabat la duminică?

Ce ne spune istoria? Să recapitulăm ceea ce am desprins până aici din Daniel 7. Cele patru fiare reprezintă cele patru mari imperii care au stăpânit lumea: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Cornul mic care apare din Imperiul Roman are în frunte un om și apare în primele secole ale existenței Bisericii Creștine. Din dorința de a-i mulțumi pe păgânii care intrau în biserică în număr mare și pentru ca religia creștină să fie mai ușor acceptată în imperiu, această putere romană avea să încerce să schimbe Legea lui Dumnezeu. Schimbarea Saba-tului s-a petrecut treptat, într-o perioadă lungă de timp. Ea a fost determinată de mai mulți factori sociali și religioși.

Dr. John Eadie ne ajută să înțelegem cauzele acestei modificări în cartea sa *Enciclopedia biblică*. El spune:

„Sabatul... un cuvânt ebraic care înseamnă odihnă... Duminica [n. tr., *Sunday* – cuvânt compus din *sun* – soare și *day* – zi] este un nume dat de păgâni primei zile a săptămânii, pentru că era

ziua în care se închinau Soarelui” (*Bible Encyclopedia*, pag. 561, John Eadie, D.D., L.L.D). Închinarea la Soare era o practică obișnuită în Egipt, Babilon, Persia și Roma.

În secolul al IV-lea, împăratul roman Constantin a fost influențat de închinarea la Soare. Dorința lui era aceea de a uni imperiul.

Și cum putea să-l unească? El a dat un decret pentru a stabili o zi comună de odihnă și recreere în tot cuprinsul imperiului. Intenția lui clară a fost aceea de a promova unitatea dintre păgânii și creștinii din ținuturile lui.

Iată decretul lui, dat în anul 321 d.Hr. El prevede următoarele: „În venerabila Zi a Soarelui, magistrații și poporul care locuiește în orașe să se odihnească, și prăvăliile să fie închise.” – Constantin, 321 d.Hr.

Constantin afirmă că duminica este „venerabila Zi a Soarelui”. El a poruncit ca toate „prăvăliile” să fie închise.

În încercarea de a unifica imperiul, Constantin a dat primul decret duminical. El îi era atât de loial zeului Soare, încât monedele bătute de el aveau pe o parte chipul lui, iar pe verso chipul zeului Soare!

La data aceea, biserica și statul s-au unit în încercarea de a-i creștina pe păgâni și de a uni imperiul. Guvernul roman și Biserica Romană s-au unit. Iată o declarație uimitoare, publicată în martie 1994 în *Lumea Catolică*. „Soarele era un prim-zeu în împărăția păgânilor... într-adevăr, Soarele lasă o impresie regală, împărătească, fapt care-l face să fie o emblemă potrivită pentru Isus, Soarele Dreptății. De aceea, se pare că Biserica din aceste țări a spus: «Păstrați vechiul nume păgân. El va rămâne con-

sacrat, sfințit.» Și astfel, duminica păgână, dedicată zeului Balder, a devenit duminica creștină, sfântă pentru Isus.” (*Lumea catolică*, martie 1994, pag. 809).

Înțelegi cum s-a întâmplat? Ai înțeles cum a intrat duminica (Ziua Soarelui) în biserică?

Constantin a vrut să unească Imperiul său, iar conducătorii bisericii romane au vrut să îi convertească pe păgâni.

Duminica a devenit instrumentul pentru realizarea acestor două scopuri; prin urmare, Sabatul biblic a fost schimbat de Biserica Romană și de statul roman. Mai era un factor important aici. Biserica Romană dorea să se distanțeze de iudaism. În Imperiul Roman exista o atitudine anti-iudaică. Sabatul nu a fost schimbat de Dumnezeu. Nu l-a schimbat nici Isus. Nu l-au schimbat nici ucenicii.

Conciliul Bisericii Romane din Laodiceea marchează prima interdicție de a păzi Sabatul biblic.

Episcopii Bisericii Romano-Catolice s-au întrunit la Laodiceea și au decretat: „Creștinii nu vor iudaiza” (adică nu vor ține Sabatul) „și nu vor fi leneși sâmbăta.” (Conciliul de la Laodiceea, 325 d.Hr.)

Aici, Conciliul bisericii spune: „Le interzicem creștinilor să se odihnească în Sabat. Ei vor lucra în această zi.” „Dar Ziua Domnului, ei o vor onora în mod special și, fiind creștini, nu vor face nicio lucrare în această zi, dacă e posibil. Dacă totuși se descoperă că vor iudaiza [vor păzi Sabatul], vor fi alungați de la Hristos.”

Interdicția aceasta este semnificativă și dintr-un alt motiv. Conducătorii creștini socoteau că Sabatul era „evreiesc” și doreau să se disocieze de evrei din cauza unui sentiment anti-iudaic răspândit în tot Imperiul Roman.

Conciliul bisericii s-a unit aici cu guvernul roman condus de Constantin și a încercat să transfere autoritatea Sabatului asupra duminicii.

Schimbarea Sabatului s-a produs treptat, pe măsură ce creștinii s-au distanțat tot mai mult de evrei, iar conducătorii bisericii și ai statului au dat mâna pentru a uni imperiul. Biblia arată clar lucrul acesta. Daniel 7:25: „Se va încumeta să schimbe vremile și legea.”

Roma recunoaște schimbarea Sabatului

Daniel 7:25 ne spune că o putere pământească apărută din Roma avea să încerce să schimbe Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne cere să avem grijă! Există numeroase surse romano-catolice care recunosc faptul că Biserica a schimbat Sabatul. Extragem un fragment din *Catehismul doctrinelor catolice pentru convertiți*:

Î. Care este a treia poruncă?

R. A treia poruncă este aceasta: Adu-ți aminte să păzești ziua Sabatului.

Î. Care este ziua Sabatului.

R. Sâmbăta este ziua Sabatului.

Î. De ce păzim duminica și nu sâmbăta?

R. Noi păzim duminica și nu sâmbăta pentru că Biserica Catolică a transferat solemnitatea sâmbetei asupra duminicii. (Rev. Peter Gierman, *Converts Catechism of Catholic Doctrine*, pag. 50)

Poate că te întrebi de ce se spune în acest fragment că porunca Sabatului este porunca a treia și nu a patra. Răspunsul este simplu. Biserica Romană a renunțat la porunca a doua (cea despre chipuri cioplite) și a împărțit porunca a zecea („Să nu poftești”)

în două: „Să nu poftești nevasta aproapelui tău” și „Să nu poftești bunurile aproapelui tău”, pentru a păstra numărul de zece porunci.

Legea lui Dumnezeu a fost schimbată de Biserica Romano-Catolică în secolele al IV-lea și al V-lea. Lucrul acesta nu este o taină. Biserica îl admite deschis.

Ediția din 23 septembrie 1893 a revistei *Catholic Mirror* afirmă: „Biserica Catolică, în virtutea misiunii ei divine, a schimbat ziua de odihnă de la sâmbătă la duminică cu peste o mie de ani înainte de existența unui protestant.”

Enciclopedia Catolică, volumul 4, pagina 153 adaugă: „Biserica, după ce a schimbat ziua de odihnă de la Sabatul evreiesc al zilei a șaptea a săptămânii la prima zi, a făcut ca porunca a treia să declare că duminica este ziua care trebuie sfințită ca Zi a Domnului.”

Aici, biserica recunoaște deschis faptul că a schimbat Sabatul. Însă este clar că Sabatul nu a fost niciodată o instituție exclusiv evreiască. El a fost întotdeauna „Sabatul Domnului”.

Biserica Catolică St. Catherine din Algonquin (Michigan) a publicat o declarație remarcabilă în buletinul ei informativ din 21 mai 1995. „Probabil că cel mai cutezător lucru, cel mai revoluționar lucru pe care l-a făcut vreodată biserica a fost ceea ce s-a întâmplat în primul secol. Ziua Sfântă a Sabatului a fost schimbată de la sâmbătă la duminică... Nu dintr-o poruncă notată în Scriptură, ci din conștiința bisericii cu privire la puterea ei.”

Karl Keating, unul dintre cercetătorii laici contemporani cei mai prestigioși din Statele Unite, a scris o carte pentru a le lansa o provocare pro-

testanților. El a explicat schimbarea Sabatului astfel: „...Fundamentalistii se întâlnesc pentru închinare duminica, totuși nu există nicio dovadă în Biblie că închinarea colectivă ar trebui să fie duminica. Sabatul evreiesc sau ziua de odihnă a fost desigur sâmbăta. Biserica Catolică a fost cea care a decis ca duminica să fie ziua de închinare pentru creștini, în cinstea învierii.” (*Catholicism and Fundamentalism*, pag. 38).

Acest autor catolic îi cheamă pe protestanți la o dezbatere. El spune: „Dacă vreți să respectați Biblia, atunci trebuie să țineți Sabatul biblic.” După aceea, el aduce argumentul că Biblia nu este un ghid suficient în lipsa autorității și interpretării bisericii. Pastorul Bisericii St. Catherine, din Michigan, a adus niște argumente similare, iar apoi a făcut următoarea declarație: „Oamenii care cred că Scripturile ar trebui să fie singura autoritate ar trebui, în mod logic, să devină adventiști de ziua a șaptea și să sfințească sâmbăta” (*St. Catherine Catholic Church Sentinel*, 21 may 1995).

Problema controversată centrală privitoare la schimbarea Sabatului este aceasta: are biserica autoritatea de a schimba Legea lui Dumnezeu?

Dacă accepti duminica, atunci accepti o zi bazată pe autoritatea bisericii. Argumentul Bisericii Catolice este acesta: a accepta duminica înseamnă a accepta autoritatea Bisericii. Dacă accepti cu toată sinceritatea autoritatea Bisericii Catolice de a schimba Sabatul, atunci ar trebui să fii catolic.

Iată un alt citat din cartea *Faith of our Fathers* de cardinalul James Gibbons.

Cardinalul Gibbons a fost cel mai ilustru savant catolic din America din secolul al XIX-lea. Scriind

la sfârșitul secolul al XIX-lea, cardinalul a declarat: „Poți citi Biblia de la Geneza la Apocalipsa și nu vei găsi un singur rând care să autorizeze sfințirea duminicii. Scripturile poruncesc respectarea religioasă a sâmbetei” (cardinalul James Gibbons, *Faith of our Fathers*, pag. 56).

Monseniorul Segur pune problema într-o lumină clară atunci când scrie: „Biserica Catolică a fost cea care, prin autoritatea lui Isus Hristos, a transferat odihna aceasta asupra duminicii, în amintirea învierii Domnului nostru. Astfel, respectarea duminicii de către protestanți este omagiul pe care ei îl aduc, cu voia lor, autorității Bisericii Catolice” (*Plain Talk About the Protestantism of Today*, pag. 225).

Problema nu este doar ce zi ținem. Ci problema este cine este ghidul nostru? Este Biblia sau este tradiția? Problema este aceasta: are vreo biserică sau vreun conducător religios autoritatea de a schimba Legea lui Dumnezeu, care a fost scrisă cu degetul Său pe acele table de piatră?

I-a încredințat Dumnezeu vreunei biserici, vreunei ființe umane, autoritatea de a schimba Legea Sa? A făcut El acest lucru?

Nicidecum! Așadar, problema este una de autoritate. Dumnezeu spune: „Nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele” (Psalmii 89:34).

În ediția din 26 octombrie 1949 a ziarului *Toronto Daily Star*, episcopul protestant anglican a șocat întreaga lume protestantă.

Toronto Daily Star a transmis știrea pe 26 octombrie 1949: „Reverendul Philip Carrington, episcopul anglican de Quebec, i-a contrariat pe clericii locali când a afirmat în mod direct că nu există niciun

argument în favoarea păzirii duminicii. Carrington a afirmat cu fermitate, în cadrul unei întruniri a bisericii din acest oraș de tradiție protestantă strictă, că tradiția, și nu Biblia, a făcut din duminică o zi de închinare.”

Observi care e problema aici? Problema nu e ce zi ții, ci autoritatea cui o accepți. Problema controversată este cine este domn peste viața ta? Isus sau conducătorii bisericii? Pe ce se întemeiază credința ta? Pe Biblie sau pe ceea ce spune omul? În jurul anului 1500, în vremea Reformei, Martin Luther a declarat înaintea preoților și prelaților Europei că „Biblia, și numai Biblia, este singura regulă de credință și practică a creștinilor”. El a spus: „Conștiința mea este supusă Cuvântului lui Dumnezeu.” Dr. Mevin Eck, la data aceea un ilustru savant catolic, a fost solicitat de biserică să îl combată pe Luther.

Unul dintre argumentele folosite de dr. Eck împotriva lui Martin Luther a gravitat în jurul Sabatului. El a susținut că autoritatea Bisericii nu putea să se supună autorității Scripturilor, deoarece Biserica a făcut schimbarea de la „... Sabat la duminică nu prin porunca lui Hristos, ci prin propria ei autoritate.” (*Holtzman, Canon and Tradition*, pag. 263) Problema privitoare la Sabat este una de autoritate. Argumentul adus de dr. Eck împotriva faimoasei declarații de credință a lui Luther în Biblie, și numai în Biblie (*Sola Scriptura*), este unul simplu: tradiția înlocuiește Biblia, iar faptul că Luther accepta duminica era o dovadă suficientă pentru Eck că Luther nu accepta în totalitate toată Biblia și că, prin acceptarea duminicii, el accepta autoritatea Bisericii Romano-Catolice.

Dacă Îl iubești pe Hristos cu adevărat, atunci El este autoritatea supremă pentru tine. Cuvântul Său este ghidul tău. Unele lucruri sunt o chestiune de opinie personală, însă nu și schimbarea Legii lui Dumnezeu.

Prietene drag, renunțarea la Sabatul biblic, dat de Dumnezeu ca semn al autorității Sale creatoare, este importantă. Schimbarea adusă în Legea lui Dumnezeu contează foarte mult.

Eu aleg să respect ceea ce Dumnezeu le-a încredințat lui Adam și Evei în Grădina Edenului! Tu ce alegi? Eu aleg să respect ceea ce Dumnezeu i-a încredințat lui Moise în cele Zece Porunci. Eu aleg să urmez exemplul dat de Isus Hristos Însuși.

Dumnezeu spune că Sabatul este semnul Său. Este semnul loialității noastre față de Hristos. Este semnul credinței noastre că El a creat lumea aceasta.

Este semnul că vrem să urmăm tot Cuvântul Său. În zilele finale ale istoriei pământului, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

În zilele finale ale istoriei pământului, Dumnezeu va avea un grup de oameni care Îl iubesc pe Isus. Ei Îl iubesc atât de mult, încât ascultă de El. Nu este doar o chestiune legată de păzirea unei zile. În Grădina Edenului, Satana i-a spus Evei: „Ce contează un pom? Toți pomii sunt la fel.” Și Eva a pierdut Edenul pentru că a crezut minciuna lui.

Mulți creștini din vremea noastră cred o minciună. Ei spun: „Ce contează o zi? Toate zilele sunt la fel!” Însă la Dumnezeu nu toate zilele sunt la fel. El a binecuvântat o singură zi: ziua a șaptea. El a

sfințit o singură zi, a pus-o deoparte: ziua a șaptea. El s-a odihnit într-o singură zi: în Sabat.

Aici problemele cu care ne confruntăm sunt legate de autoritate. Sunt legate de ascultare.

- Ce alegi?
- Biblia sau tradiția,
- Isus sau conducătorii religioși,
- Legea lui Dumnezeu sau dogmele oamenilor,
- Porunca lui Dumnezeu sau învățătura omenească,
- Calea lui Dumnezeu sau calea omului.

Dumnezeu îți spune și îmi spune acum: „...Alegeți astăzi cui vreți să slujiți... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului” (Iosua 24:15).

Vrei să spui următoarele: „Da, Îl aleg pe Isus. Aleg calea Sa. Aleg să ascult de Legea Sa din dragoste pentru El.”

Unii oameni mă întrebă: „Vrei să spui că toți oamenii care păzesc duminica sunt pierduți?”

Aș vrea să explic acest lucru clar. NU toți cei care păzesc duminica sunt pierduți. Sunt mulți creștini păzitori ai duminicii care Îl iubesc pe Isus Hristos. Ei trăiesc în conformitate cu toată lumina pe care au primit-o. Când vor avea lumină mai multă, ei vor fi dornici să o primească.

Zeci de mii de oameni de pe tot cuprinsul globului aud chemarea lui Dumnezeu și iau o decizie pentru adevăr.

Vrei și tu să răspunzi: „Da, Doamne, mi-ai descoperit adevărul și, asemenea lui Iosua, aleg să Te urmez. Vreau să Îl urmez pe Isus de azi înainte.”

Isus te cheamă astăzi. El te cheamă să te desprinzi din mulțime. El te cheamă să Îl urmezi. El te cheamă să asculți de El. El îți cere să accepți Cuvântul Său, și numai Cuvântul Său, ca fundament al credinței tale.

Alege să răspunzi pozitiv: „Doamne Isuse, da, voi merge cu Tine, oriîncotro mă conduci.” Pleacă-ți capul în rugăciune și ia decizia de a-L urma chiar acum!

Eternitate în avans

Victimele erau numeroase de ambele părți. Schimbul de focuri era intens. Bombardamentul greu al artileriei a continuat toată ziua. Pământul se zguduia violent de loviturile neîntreprute ale avioanelor Axei. Forțele Aliate răspundeau la rândul lor cu focuri de armă. Armatele rivale ieșeau din tranșee și se înfruntau.

Joe, un soldat american de optsprezece ani, stătea rezemat de peretele de pământ al tranșeei lui proaspăt săpate, ca să-și tragă sufletul. Soarele apunea. Mai trecuse încă o zi și era încă în viață. Era în 1943, în ajunul Crăciunului. Dorul de casă îl potopea...

Mama, tata..., Tom, fratele lui..., Alice, sora lui..., plăcinte proaspete cu mere..., prăjituri de casă cu stafide..., friptură de curcan..., cadouri frumos împachetate..., pomul de Crăciun..., zâmbete..., îmbrățișări..., lemne arzând în sobă..., ciocolată caldă..., liniște. Însă el era în mijlocul unui război, și moartea stătea mereu la pândă. Cuvintele „pace în cer și voie bună între oameni” păreau a exista numai în mintea lui.

S-a așternut liniștea peste câmpul de luptă. Aerul era rece și curat. Stelele sclipeau pe cerul luminat de

lună. Apoi a auzit... un colind?! Oare îl înșelau urechile tocmai în ajunul Crăciunului? Sau era vreun șiretlic de-al dușmanului? Ce complot sinistru mai punea la cale?

Colindul bine cunoscut înviora aerul nopții. Deși era în germană, îl puteai recunoaște imediat: „Noapte de vis, noapte de har, / Totu-i lin, totu-i clar... / De Maria privegheat, / Prunc divin preaminunat.” Soldații germani cântau colinde la numai câteva sute de metri de ei, în bătaia puștii lor. Joe s-a târât afară din ascunzătoarea lui, la început încet și cu precauție. Era impresionat. Era profund mișcat. La un moment dat, nu s-a mai putut abține și a început și el să cânte.

„Noapte de vis, noapte de har, / Totu-i lin, totu-i clar...” Tovarășii lui de luptă i s-au alăturat. La scurt timp, glasurile care cu numai câteva ore în urmă rosseau înjurături aspre s-au unit într-un cor de laudă. Cele două tabere s-au apropiat una de cealaltă. S-au îmbrățișat. Au râs. Au cântat. Pentru o noapte, au fost frați. Au făcut parte pentru o clipă din aceeași familie. Lupta s-a oprit. Bombardamentul a încetat. Mortierele au tăcut. În noaptea aceea de Crăciun, pentru un scurt moment, inamicii au devenit prieteni. Într-un anumit sens, ei au recunoscut adevărul profund exprimat în Faptele 17:24,26.

„Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini... El a făcut ca toți oamenii ieșiți dintr-unul singur să locuiască pe toată fața pământului, le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor.”

Esența demnității umane stă în faptul că toți am fost creați. Faptul că suntem creați în mod unic de

Dumnezeu ne dă valoare fiecăruia dintre noi. Dumnezeu este Tatăl nostru. Avem o moștenire comună. Suntem fii și fiice ale Împăratului universului. Facem parte din aceeași familie. Suntem frați și surori aduși la existență de același Dumnezeu.

Creacionismul ne oferă adevăratul sens al valorii personale. Creatorul universului ne-a creat și pe noi. Fiecare dintre noi este special pentru El. Când genele și cromozomii s-au unit pentru a forma structura biologică unică a personalității tale, Dumnezeu nu a folosit un tipar. Nu există în univers nicio altă ființă ca tine! Ești unic și excepțional!

Evoluționismul este dezumanizant. Dacă nu sunt decât o moleculă de proteină evoluată, dacă nu sunt decât produsul întâmplării, dacă nu sunt decât un animal evoluat, viața nu prea are sens. Nu sunt decât unul dintre cei șase miliarde de oameni care se luptă între ei ca să supraviețuiască pe planeta Pământ. Creația ne pune la dispoziție un imperativ moral pentru viață. Eu am fost creat de Dumnezeu și sunt răspunzător înaintea Sa pentru faptele mele. Cel care m-a creat mă trage la răspundere. El a stabilit principiile absolute în această lume a „relativismului moral”.

Evoluționismul nu ne oferă o etică morală pentru viață. Dacă oamenii sunt niște animale evolute, cel mai înalt standard este dat de gândirea omului. Moralitatea este stabilită de el însuși. Nu există niciun standard absolut și etern care să guverneze comportamentul.

Creacionismul ne inspiră speranță. Dumnezeul care m-a creat mă iubește. El are grijă de mine. El mă va îndruma de-a lungul vieții.

Evoluționismul îl determină pe om să privească la el însuși pentru a găsi putere când are probleme. Creaționismul îl determină să privească în afara lui, la un Dumnezeu iubitor, puternic, atotcunoscător. Creaționismul ne conștientizează că avem un destin. Dumnezeu care mă iubește, care m-a creat, care are grijă de mine, a pregătit în cer un loc pentru mine. Moartea nu este capătul vieții. Mormântul nu este o groapă întunecoasă în pământ. Dumnezeu plănuiește să-mi ofere un nou început glorios!

Pentru evoluționism, moartea este finalul. Nu mai există viitor. Creațiunea ne vorbește despre speranță. Evoluționismul ne vorbește despre moarte. Creaționismul răspunde la întrebările eterne ale vieții: De unde vin? De ce sunt aici? Încotro mă îndrept? Evoluționismul ne oferă o concepție distorsionată despre originea vieții, nu reușește să răspundă la întrebarea legată de scopul vieții și îi răpește omului răspunsul cu privire la destinul său ultim. Creaționismul ne unește cu Dumnezeu. El ne stabilește valoarea personală. El ne unește cu toți oamenii printr-un strămoș comun. El ne inspiră încredere într-un Dumnezeu căruia îi pasă de noi. El ne leagă de puterea inepuizabilă a lui Dumnezeu și ne încurajează prin speranța vieții după moarte.

Creaționismul și Sabatul

Lumea noastră are nevoie disperată de mesajul dătător de speranță al creaționismului și tocmai de aceea Dumnezeu ne-a dat Sabatul.

Pe la mijlocul anilor 1800, când ipoteza evoluționismului lua cu asalt lumea intelectuală, Dum-

nezeu ne-a trimis un mesaj plin de speranță. El se găsește în Apocalipsa 14:6,7:

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»”

Cum Îl numim pe Acela care a creat cerul, pământul și marea? Îl numim Creator. Apelul final al cerului pentru omenire, care se găsește în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, ne cheamă să ne închinăm Creatorului.

Mesajul din zilele finale adresat de Dumnezeu cheamă omenirea înapoi, la închinarea înaintea Celui care a făcut cerul și pământul. Fundamentul oricărei închinări este faptul că Dumnezeu ne-a creat. Dacă acceptăm evoluționismul, distrugem însuși fundamentul închinării. Ioan Descoperitorul declară succint următoarele: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11).

El este vrednic pentru că El a creat. Dacă Dumnezeu nu ne-a creat, dacă noi am evoluat și dacă viața nu este decât un accident cosmic bazat pe șansă și selecție aleatorie, atunci nu avem niciun motiv să ne închinăm.

Într-o eră a evoluționismului, Dumnezeu ne-a dat Sabatul, ca simbol etern al puterii și autorității Sale creatoare. Sabatul ne aduce aminte în fiecare

săptămână că noi nu suntem ai noștri. El ne-a creat. Viața nu poate exista fără El.

„Căci în El avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28).

Sabatul ne cheamă înapoi la rădăcinile noastre. El este o verigă care ne unește cu familia din care provenim. Sabatul a fost păzit neîntrerupt încă de la începutul istoriei. El ne unește printr-o legătură durabilă cu Creatorul nostru. Sabatul ne spune că noi nu suntem produsul șansei. El ne îndreaptă atenția spre adevărul glorios că suntem copii ai lui Dumnezeu. El ne cheamă la o relație strânsă și apropiată cu Dumnezeu.

Când avea patru ani, Schia a primit un frățior. Atunci ea a început să le ceară părinților să o lase singură cu el. Părinții au refuzat, gândindu-se că ea ar putea să-l scuture sau să-l lovească din gelozie, așa cum fac mai toți copiii la vârsta ei. Cu timpul însă, Schia a dovedit că nu era geloasă pe el, și atunci părinții i-au permis să aibă o conferință personală cu „Bebe”. Entuziasmată, Schia s-a dus în camera bebelușului și a închis ușa după ea. Părinții, curioși, au deschis ușa puțin, doar atât cât să vadă ce se întâmplă. Ei au văzut cum Schia s-a dus liniștită spre frățiorul ei, și-a lipit fața de fața lui și i-a spus:

– Bebe, spune-mi cum este Dumnezeu. Eu am început să uit.

Adevărul este că toți am început să uităm. De aceea ne spune Dumnezeu să ne aducem aminte! Sabatul ne aduce aminte săptămânal cum este Dumnezeu. El ne cheamă la o nouă relație cu El.

O amăgire nu chiar atât de subtilă

În încercarea lui de a distruge unicitatea cu care am fost creați, Diavolul a introdus o contrafacere nu chiar atât de subtilă. Contrafacerea aceasta, care este acceptată de unii creștini de bună credință, încearcă să armonizeze creaționismul cu evoluționismul. Argumentele lor sună cam așa: Dumnezeu este cauza primară a creației, însă El a avut nevoie de mai multe ere pentru a aduce lumea la existență. Teoria aceasta încearcă să armonizeze așa-numitele „date științifice” cu relatarea din Geneza. Ea declară că zilele creației sunt de fapt niște perioade de timp lungi și nedefinite. Ea acceptă concepția evoluționistă și creează mai multe probleme decât rezolvă. Ea ignoră complet declarația psalmistului: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui... Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” (Psalmii 33:6,9).

Ea omite declarația clară din Evrei 11:3: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”

Biblia ne învață că Dumnezeu a creat lumea în șase zile literale a câte douăzeci și patru de ore și că S-a odihnit în ziua a șaptea. Structura lingvistică din Geneza 1 și 2 nu permite altă interpretare. Cuvântul ebraic pentru zi este „yom”. În Biblie, de fiecare dată când un număr precedă cuvântul „yom”, având funcția de adjectiv, el limitează perioada de timp la douăzeci și patru de ore. În Biblie nu există vreun pasaj în care „yom” să fie precedat de un numeral și să semnifice o perioadă nedefinită. A accepta ideea

falsă a creației realizate pe parcursul unor perioade lungi și nedefinite înseamnă a nega limbajul precis al Scripturii. Înseamnă a interpreta după propria dorință structura gramaticală a Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă scriitorul Genezei, Moise, ar fi vrut să ne transmită ideea că lumea a avut nevoie de milioane de ani pentru a evolua, probabil că ar fi folosit alte cuvinte.

Mai mult, dacă Dumnezeu nu a creat lumea în șase zile literale, atunci ce importanță mai are Sabatul zilei a șaptea? Atunci de ce ar mai fi poruncit Dumnezeu: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exodul 20:8-11).

Nu ar fi avut niciun sens ca El să lase Sabatul zilei a șaptea ca memorial etern al săptămânii de șase zile a creației, dacă această săptămână de șase zile nu ar fi existat niciodată. A accepta ideea că zilele creației sunt niște perioade îndelungate înseamnă a nega însăși necesitatea Sabatului zilei a șaptea. Înseamnă a nega autoritatea Bibliei. Înseamnă a pune la îndoială integritatea Scripturii.

Dumnezeu lovește în inima autorității lui Dumnezeu atunci când atacă Sabatul. Dumnezeu nu ne-a sfătuit să păzim Sabatul. El ne-a poruncit să-l ținem! A privi Sabatul cu ușurătate, a-l considera drept o zi obișnuită, la fel ca toate celelalte, înseamnă a pierde din vedere un aspect vital al relației noastre cu Dumnezeu.

Sabatul ne-a fost dat de Creatorul nostru iubitor pentru a facilita relația noastră cu El. Inima Sabatului este relația: recunoașterea că Dumnezeu este

vrednic să primească devoțiunea noastră supremă, afecțiunea noastră profundă și loialitatea noastră totală.

Sabatul și mântuirea

Mai există un aspect legat de modul în care Sabatul dă avânt sufletului nostru obosit. El ne arată că putem să ne odihnim în Hristos pentru mântuirea noastră. Sabatul este simbolul odihnei Sale și nu al faptelor noastre. El este un simbol important al neprihănirii prin credință și nu al legalismului. El reprezintă chemarea răsunătoare de a avea încredere în Hristos și nu în noi înșine.

Scriitorul Epistolei către Evrei folosește Sabatul ca ilustrație a acestei odihne în Hristos. El declară: „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.” (Evrei 4:9,10).

Intrarea în adevărata odihnă a Sabatului înseamnă să nu mai încercăm a ne clădi mântuirea pe temelia eforturilor noastre. Dumnezeu ne-a mântuit prin Hristos. Când Și-a dat viața de bunăvoie pe cruce, Isus a suferit moartea pe care noi o merităm. El Și-a dat viața Sa desăvârșită în locul vieții noastre păcătoase. Sabatul nu este simbolul legalismului. Dimpotrivă, el ne aduce mereu aminte că noi ne odihnim în El pentru mântuirea noastră.

Tâmplarul din Nazaret a construit pentru noi o locuință specială. În ea putem găsi refugiu. În ea suntem în siguranță. Lucrarea Sa este completă. S-a sfârșit. Acum știm că, prin Hristos, suntem acceptați de Tatăl nostru iubitor din cer. Când ne odihnim în

Sabat, noi ne odihnim în harul Său. Ne odihnim în neprihănirea Sa. Ne odihnim în mântuirea Sa.

Odihna Sabatului este un simbol al experienței credinței în Isus. Ea este o frumoasă ilustrație a încrederii noastre în El. Muncim toată săptămâna, însă în ziua a șaptea ne odihnim. Ne întoarcem de la munca noastră la odihna completă în El. În Isus, noi avem un loc de care aparținem. Nu e nevoie să lucrăm stresați pentru mântuirea noastră. Viața noastră nu trebuie să fie marcată de vinovăție, teamă și anxietate. Sabatul ne conferă o atitudine liniștită. Mântuirea vine numai prin Isus. Noi nu o merităm. Nu o putem câștiga. Noi ne odihnim și o primim prin credință.

Când Și-a dat ultima suflare și a strigat: „S-a sfârșit”, Isus a închis ochii și a murit. Lucrarea de mântuire era încheiată. El S-a odihnit în Sabat, arătând că lucrarea Sa era încheiată sau completă.

La sfârșitul săptămânii creației, Dumnezeu S-a odihnit. Lucrarea Sa de creare a acestei lumi era încheiată. În fiecare Sabat, când ne odihnim în ultima zi a săptămânii, noi spunem: „Doamne, mă odihnesc în lucrarea încheiată de Hristos la cruce. Neputând s-aduc nimic, lângă crucea ta, azi, pic.”

Mai există un aspect care completează tabloul. Profetul Ezechiel declară: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc” (Ezechiel 20:12).

Iată încă un motiv pentru care Dumnezeu ne-a dat Sabatul: el ne arată că Domnul este Cel care ne sfințește. Cum e posibil acest lucru? E posibil, pentru că El a sfințit și ziua a șaptea. Ziua a șaptea nu era decât o zi obișnuită ca oricare altă zi din săptămâna creației, dar Dumnezeu a pus-o deoparte. El a sfințit-o. Prin

Sabat, Dumnezeu ne spune: „Vreau să fac același lucru și cu voi. Vreau să vă pun deoparte, ca să fiți copiii Mei. Vreau să locuiesc deplin în voi. Vreau să vă sfințesc. Vreau să vă împărtășesc din sfințenia Mea.”

Sabatul ne aduce aminte care este secretul formării caracterului: relația cu Tatăl ceresc și cu Isus Hristos. Sabatul este o promisiune vie, neîncetată cu privire la puterea lui Dumnezeu de a ne ajuta să creștem prin toate suferințele și coborâșurile, prin toate tragediile și triumfurile vieții noastre. Noi avem nevoie de acest timp deosebit împreună cu Tatăl nostru ceresc. Avem nevoie de timpul de calitate al Sabatului petrecut împreună cu Dumnezeu, care ne sfințește și ne ajută să creștem neîncetat.

Sabatul a continuat să existe în ciclul săptămânal încă de la creație și până azi. El își are începutul în Grădina Edenului și va fi sărbătorit și după a doua venire a lui Hristos, pe pământul reînnoit. Profetul Isaia vorbește despre vremea în care Dumnezeu va face „ceruri noi și un pământ nou”. El spune: „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul” (Isaia 66:23).

Sabatul ne vorbește despre relația veșnică pe care o vom avea cu Dumnezeu. Existența lui se întinde de la Grădina Edenului și până la grădina pe care Dumnezeu o va sădi pe pământul acesta la sfârșitul timpului. Existența lui se întinde de la Paradisul pierdut la Paradisul regăsit. Avem nevoie de acest contact cu veșnicia în viața noastră. Avem nevoie de un loc în care să avem certitudinea că relația noastră cu Tatăl ceresc este veșnică. Avem nevoie de un palat în timp, în care certitudinea aceasta să ne pătrundă în suflet, un loc care să ne

spună că Tatăl nostru ceresc este întotdeauna lângă noi. Sabatul este locul în care avem simțământul odihnei fericite. Este locul în care înțelegem originea noastră de copii ai lui Dumnezeu. Acolo creștem și ne maturizăm. Da, avem nevoie de acest tip de loc veșnic, care aduce viața noastră într-o veșnică relație cu Dumnezeu.

Reader's Digest scria următoarele despre regretatul Harvey Penick: „Pentru jucătorul profesionist de golf de nouăzeci de ani Harvey Penick, succesul a venit târziu.” Prima lui carte despre golf, *Little Red Book* [Cărticica roșie], s-a vândut în peste un milion de exemplare. Editura la care a apărut, Simon and Schuster, consideră că această carte este cea mai vândută carte despre sport din toate timpurile. Povestea publicării ei este fascinantă. Harvey Penick nu a scris nicidecum pentru bani.

În anul 1920, Penick a cumpărat un carnetel și a început să noteze în el observațiile personale legate de golf. El l-a păstrat timp de 70 de ani fără să îl arate la nimeni, în afară de fiul său. În 1991, i l-a arătat unui scriitor local și l-a întrebat dacă merita publicat. Scriitorul a fost foarte încântat. A contactat imediat prestigioasa Editură Simon and Schuster. În seara următoare, editorii au fost de acord cu un avans de 90 000 de dolari. Scriitorul i-a dat entuziasmat știrea soției lui Penick.

Scriitorul s-a întâlnit cu Penick în seara aceleiași zile, dar a observat că bătrânul părea tulburat. Era evident că ceva îl nemulțumea. Era serios deranjat de ceva. În cele din urmă, acesta i-a spus despre ce era vorba: avea de plătit multe medicamente și nu avea de unde să îi dea editurii atâția bani ca să-i publice cartea. Scriitorul a trebuit să-i explice

că nu trebuia să dea el suma aceea, ci că avea să o primească!

Penick avea să primească un avans de 90 000 de dolari, iar el nu realizase lucrul acesta! Prin Sabat, Dumnezeu ne-a dat un „avans” al eternității. În fiecare Sabat, cerul coboară pe pământ, așa cum declară pe bună dreptate scriitorul evreu Abraham Herschel: „Sabatul este un palat în timp.” Sabatul ne cheamă de la lucrurile vremelnice la cele veșnice.

El ne cheamă să intrăm în odihna Sa cerească. Ne cheamă să pregustăm cerul astăzi. Ne cheamă la o relație cu Creatorul nostru, relație care să dureze toată veșnicia. Sabatul este de fapt un avans al eternității. Ne așteaptă multe lucruri minunate, dar Sabatul este un acot.

Este oare posibil ca, din cauza vieții aglomerate, milioane de oameni să piardă una dintre cele mai mari binecuvântări ale vieții?

Este oare posibil ca, în alergarea noastră frenetică după lucrurile materiale, să pierdem lucrul cel mai important – relația completă cu Dumnezeu și cu cei dragi?

Simți chemarea lui Dumnezeu la o relație cu El mai profundă și mai apropiată decât ți-ai imaginat vreodată? Pacea Sabatului te cheamă. Desfătarea închinării în Sabat te așteaptă. Bucuria părtășiei Sabatului te invită. Isus Însuși îți oferă o invitație personală să te închini înaintea Sa Sabatul acesta.

Vino! „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:26-28).

Deschide-I inima chiar acum! Cere-I să-ți potolească foamea sufletului chiar acum. Roagă-L ca Sabatul acesta să-ți dea o pregustare a veșniciei. Cere-I să-ți deschidă ochii ca să vezi frumusețea părtășiei cu El într-o nouă lumină.

Răspunsurile Bibliei la întrebările tale despre Sabat

John era un creștin consacrat. Și soția lui era o femeie credincioasă. Amândoi doreau să facă voia lui Dumnezeu. Când au participat la o serie de prelegeri despre profeția biblică, pe care le-am susținut, au cunoscut unele adevăruri de care nu mai auziseră până atunci. În mintea lor au apărut întrebări și au început să se îndoiască. Amândoi păreau derutați și aveau nevoie de răspunsuri. Când am studiat Biblia împreună cu ei, cunoașterea lor s-a lărgit. Au găsit răspunsuri temeinice la întrebările lor. Îndoielile li s-au risipit și au descoperit adevărata bucurie și binecuvântare a păzirii Sabatului.

Poate că și tu ai unele întrebări legate de Sabatul biblic. Poate că ai găsit unele texte biblice care ți se par dificil de înțeles. Biblia oferă răspunsuri clare. De altfel, în toată Biblia, Domnul ne invită să punem întrebări și ne oferă răspunsuri temeinice în Cuvântul Său.

Isus a declarat: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Petru adaugă: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca

Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15).

Apostolul Pavel îl sfătuiește astfel pe Timotei: „... împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). Profetul Isaia din Vechiul Testament întreabă: „Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea?... Căci dacă învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo” (Isaia 28:9,10). Cu alte cuvinte, asigură-te că înțelegi sfera de întindere a învățăturilor Bibliei pe un anumit subiect. Nu îți construi concepția pe un singur text obscur. Dacă vrei cu adevărat să înțelegi ce spune Biblia despre un anumit subiect, studiază subiectul respectiv începând cu Geneza și până la Apocalipsa. Ascultă glasul Duhului Sfânt, care îți vorbește prin intermediul învățăturilor Scripturii.

Întreabă-te: *Care sunt dovezile concludente ale subiectului studiat? Ce idee susțin majoritatea pasajelor?* Nu accepta ca un lucru care nu-ți e suficient de clar să eclipseze lucrurile care îți sunt clare. Dacă există un text pe care nu-l înțelegi, permite-i Bibliei să se explice singură. Nu ignora textele și pasajele Scripturii care sunt mai mult decât clare și nu te agăța de ceea ce nu este clar doar pentru ca să aperi o doctrină pe care o știi dinainte.

Iată patru principii de descoperire a adevărului.

1. Apropie-te de Biblie cu deschidere, cu dispoziția de a face tot ce îți cere Hristos. (Ioan 7:17)
2. Cere-I lui Dumnezeu să-ți dea Duhul Sfânt ca să-ți descopere adevărul. (Matei 7:7; Ioan 16:13)

3. Compară toate pasajele relevante din Scriptură care se referă la un anumit subiect. (1 Corinteni 2:13)
4. Acționează pe baza adevărului pe care Dumnezeu ți-l descoperă și El îți va descoperi mai mult adevăr. Nu aștepta să descoperi tot adevărul pentru ca apoi să acționezi pe baza lui. (Ioan 12:35)

Când ne apropiem de Cuvântul Său cu inimi sincere, El ne va descoperi adevărul. El ne va ilumina mintea. El ne va inspira prin Duhul Sfânt.

Tu ai întrebări, iar Dumnezeu are răspunsuri. Când citești întrebările puse cel mai frecvent și răspunsurile pe care le voi prezenta în continuare, roagă-te ca Dumnezeu să îți dea înțelepciune și discernământ.

Nu ești singur în această căutare a adevărului! Zeci de mii de oameni au pus întrebări similare și au descoperit răspunsuri solide în Cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, citește mai departe!

Întrebări frecvente referitoare la Legea lui Dumnezeu

Dar Isus nu a venit ca să desființeze cele Zece Porunci și să instaureze o nouă poruncă, a dragostei? Ce putem spune despre Matei 22:37-40: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima... și pe aproapele tău ca pe tine însuți?” Tot ce ne cere Isus este să Îl iubim pe Dumnezeu și să îi iubim pe semenii noștri! Acestea sunt noile porunci.

S-ar putea să fii surprins să descoperi că aici Isus rezumă Legea, așa cum a fost ea dată în Vechiul

Testament. Deuteronomul 6:5 declară: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta.” Leviticul 19:18 adaugă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dumnezeuul Vechiului Testament este Dumnezeuul iubirii nemuritoare (Ieremia 31:3). În Matei 22:40, Isus a declarat: „În aceste două porunci (dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de semenii) se cuprind toată Legea și Prorocii.” Primele patru porunci se referă la modul în care ființele umane își demonstrează în mod concret dragostea față de Dumnezeu. Ultimele șase porunci se referă la modul în care oamenii își manifestă dragostea față de semenii lor. Isus nu a venit ca să strice Legea, ci ca să o împlinească (Matei 5:17). El ne-a arătat cum să păzim Legea din dragoste. El a venit ca să amplifice semnificația Legii (Isaia 42:21). Isus ne arată că dragostea este împlinirea Legii (Romani 13:10). El adaugă: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

Sustine Pavel că suntem mântuiți prin credință și că nu mai e necesar să mai păzim Legea?

Potrivit învățaturii lui Pavel, creștinii nu sunt mântuiți prin credință, ci prin har, prin credință. Credința este mâna care primește mântuirea fără plată oferită de Isus. Credința nu conduce la neascultare, ci la ascultare. Pavel declară în termeni clari: „Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum” (Romani 3:31). Romani 6:1,14,15 adaugă: „Să păcătuim (să călcăm Legea) mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum!”

Este adevărat că în Vechiul Testament oamenii erau mântuiți prin păzirea Legii, iar în Noul Testament, mântuirea este prin har?

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, mântuirea este prin har, prin credință. Dumnezeu nu a folosit două metode de mântuire. Tit 2:11 afirmă: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru *toți* oamenii, a fost arătat.” În Vechiul Testament, femeile și bărbații au fost mântuiți de Hristos care avea să vină. Fiecare miel jertfit arăta spre Mesia care avea să vină (Geneza 3:21; Geneza 22:9-13). În Noul Testament, femeile și bărbații sunt mântuiți prin Hristos, care a venit. Credința privește înapoi la cruce. Isus este singura cale de mântuire (Faptele 4:12).

Dacă ne aflăm sub Noul Legământ, mai este necesar să păzim Legea lui Dumnezeu?

De fapt, Noul Legământ este mai vechi decât Vechiul Legământ. El a fost dat de Dumnezeu Însuși în Grădina Edenului, atunci când a promis că Mesia avea să nimicească influența fatală a lui Satana asupra rasei umane. Noul Legământ conține promisiunea mântuirii din păcat prin Isus Hristos. El ne mântuiește! El scrie principiile Legii în inimile noastre. Dragostea devine motivația ascultării noastre. Primim o nouă putere în viață (Evrei 8:10; Ezechiel 36:26; Psalmii 40:8). În Vechiul Legământ, israeliții au promis că vor asculta de poruncile lui Dumnezeu prin propria lor putere. Ei au declarat: „Vom face tot ce a zis Domnul!” (Exodul 19:8; 24:3,7). Toate eforturile lor de a se conforma Legii lui Dumnezeu

au dus la eșec. Legea pe care nu o putem păzi prin puterea noastră ne condamnă (Romani 3:23; 6:23). În Noul Legământ, noi avem un nou stăpân – pe Isus Hristos. Avem o inimă nouă și un nou statut înaintea lui Dumnezeu (Ioan 1:12; 2 Corinteni 5:17; Romani 8:1).

Mai este necesară păzirea Sabatului din moment ce Pavel afirmă: „Nimeni să nu vă judece cu privire la o zi de Sabat” (Coloseni 2:16,17)?

Pasajul acesta, Coloseni 2:16,17, este unul dintre pasajele biblice cel mai greșit înțelese. Un principiu de interpretare a Bibliei este acela de a nu accepta ca un lucru oarecum neclar să te împiedice să faci lucrul pe care l-ai înțeles clar. Învățătura Bibliei despre Sabat este clară. El a fost dat la creație (Gen. 2:1-3). Isus l-a păzit (Luca 4:16). Pavel l-a păzit (Faptele 13:42-44) și va fi păzit și în cer (Is. 66:22,23). Biblia vorbește despre două feluri de Sabate: Sabatul zilei a șaptea și Sabatele anuale. Sabatul zilei a șaptea, care a fost instituit la creație și face parte din cele Zece Porunci, ne aduce aminte în fiecare săptămână de Creatorul nostru iubitor și atotputernic. Sabatele anuale sunt legate în mod direct de istoria Israelului. Coloseni 2:16,17 declară: „Nimeni să nu vă judece... cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare.” Evrei 10:1 leagă legea umbrelor de jertfele animale. Ezechiel 45:17 utilizează exact aceleași cuvinte în aceeași ordine ca și Coloseni 2:16,17 și le leagă pe toate de sistemul ceremonial de sărbători și jertfe (darurile de mâncare, jertfele de băutură aduse la sărbători, la lunile noi și în Sabate, ca să se facă ispășire pentru Israel). Leviticul 23:5-

32 vorbește despre Sabatele ceremoniale (Paștele, versetul 5; Sărbătoarea Azimilor, versetul 6; snopul de legănat, versetul 10; primele roade, versetul 17; Sărbătoarea Trâmbițelor, versetul 24; Ziua Ispășirii, versetele 27-32; Sărbătoarea Corturilor, versetul 34; și Ziua Ispășirii, versetul 32, toate sunt numite Sabate). Aceste Sabate anuale erau strâns legate de evenimentele care prevesteau moartea lui Hristos și a doua Sa venire. În planul lui Dumnezeu, ele erau niște „umbre” sau indicatoare spre venirea lui Mesia. Leviticul 23:37 folosește cuvintele din Coloseni 2:16,17 pentru a descrie aceste Sabate ceremoniale. Leviticul 23:38 face distincție între Sabatele ceremoniale și Sabatul zilei a șaptea prin folosirea expresiei „afară de aceasta să păziți Sabatele Domnului”. Întrucât Hristos a venit, Sabatele legii ceremoniale și-au găsit împlinirea în El. Sabatul zilei a șaptea continuă să ne conducă înapoi la Dumnezeu Creator. Poporul lui Dumnezeu îl va respecta ca semn distinctiv al relației lor cu El (Apocalipsa 14:12; Ezechiel 20:12,20).

Dar ce putem spune despre Romani 14:5? „Unul socotește o zi mai presus de alta, pentru altul toate zilele sunt la fel. Fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui.” Chiar contează dacă ținem o zi?

Uneori este util să observăm atât ceea ce nu spune textul biblic, cât și ceea ce spune el. Versetele 5 și 6 nu spun nimic despre închinarea în Sabat. Ele nu se referă decât la respectarea unei zile. A spune că ziua la care se referă acest text ar fi Sabatul este o simplă presupunere. Romani 14:1 stabilește cadrul întregului pasaj, indicând faptul că tema lui este de-

spre „părerile îndoielnice”, adică despre disputele pe marginea subiectelor neclare. Este Sabatul zilei a șaptea, care a fost pus deoparte de Dumnezeu la creație (Geneza 2:1-3) și care a fost așezat în inima Legii morale (Exodul 20:8-11), un subiect neclar? Categoriec că nu! Cheia înțelegerii pasajului nostru se găsește în versetul 6, care declară: „Cine face deosebire între zile, pentru Domnul o face. Cine nu face deosebire între zile, pentru Domnul n-o face. Cine mănâncă, pentru Domnul mănâncă; pentru că aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Cine nu mănâncă, pentru Domnul nu mănâncă; și aduce și el mulțumiri lui Dumnezeu.” Aici este vorba despre zilele de post și nu despre zilele de Sabat. Unii creștini iudei credeau că postul în anumite zile avea un merit aparte. Ei îi judecau pe alții după propriile standarde. Fari-seii posteau cel puțin de două ori pe săptămână și se mândreau cu lucrul acesta (Luca 18:12). În Romani 14, Pavel subliniază faptul că a posti sau a nu posti într-o anumită zi ține de conștiința fiecăruia și nu de porunca lui Dumnezeu.

Dar nu s-au adunat ucenicii în prima zi a săptămânii, cum spune în Faptele 20:7?

Motivul acestei adunări menționate în pasaj este acela că Pavel trebuia să plece a doua zi în călătorie. Cu acea ocazie, el a făcut o minune prin învierea lui Eutih. Este clar că adunarea s-a desfășurat pe parcursul nopții. Este vorba de partea întunecată a primei zile a săptămânii (Faptele 20:7). În vremurile biblice, se considera că ziua începea cu partea întunecată (Geneza 1:5). Sabatul era respectat de vineri seara de la apus până sâmbătă seara la apus

(Leviticul 23:32; Marcu 1:32). Așadar, întrucât adunarea a avut loc în partea întunecată a primei zile a săptămânii, înseamnă că este vorba de o adunare care are loc sâmbătă seara. Pavel a stat cu credincioșii tot Sabatul. El a plecat a doua zi, duminică, și, prin urmare, adunarea a continuat până sâmbătă noaptea târziu. În ziua următoare, Pavel a călătorit pe jos până la Assos, și apoi, cu corabia, până la Mitilene. Versiunea în limba engleză *New English Bible* confirmă faptul că adunarea a avut loc sâmbătă noaptea, menționând că Pavel a călătorit duminică. Dacă el ar fi considerat că duminica trebuia sfințită în cinstea învierii, atunci ar fi trebuit să petreacă ziua în închinare și nu în călătorie! Scripturile indică faptul că Pavel păzea Sabatul (vezi Faptele 13:42-44; 17:2; 16:12,13; 18:4).

Putem spune cu certitudine care este ziua a șaptea?

Există cel puțin patru surse pe care le putem folosi pentru a dovedi că sâmbăta este ziua a șaptea.

Biblia: arată clar că Isus a fost răstignit în Ziua Pregătirii (Luca 23:54). Urmașii lui cei mai apropiați s-au odihnit după poruncă în ziua Sabatului (Luca 24:1; Marcu 16:9). Cei mai mulți creștini recunosc faptul că Isus a murit vineri, în Ziua Pregătirii; că El S-a odihnit a doua zi și că a înviat în prima zi, duminică. Sabatul este ziua de după vineri și de dinaintea duminicii; este ziua a șaptea, adică sâmbăta.

Limbile: în peste 140 de limbi ale lumii, denumirea zilei a șaptea provine din denumirea de „Sabat”. Limbile ne dovedesc faptul că Sabatul a fost păstrat de-a lungul secolelor.

Astronomia: Astronomii de seamă ai lumii susțin faptul că ciclul săptămânal nu s-a schimbat niciodată. Centre precum Royal Naval Observatory din SUA și Royal Greenwich Observatory din Anglia confirmă faptul că ciclul săptămânal nu a fost modificat.

Istoria: Poporul evreu a păstrat cu acuratețe socoteala zilelor de-a lungul secolelor. Timp de peste 4 000 de ani, ei au păzit sâmbăta, adevăratul Sabat.

Eu păzesc duminica în cinstea învierii. De ce e greșit lucrul acesta? Oare nu a înviat Isus duminica?

Da, este adevărat că Isus a înviat într-o zi de duminică! Dar El nu ne-a poruncit să ne închinăm în cinstea învierii. După cum Sfânta Cină comemorează moartea Sa (1 Corinteni 11:24,26), botezul comemorează învierea Sa (Romani 6:1-6). Simbolul învierii lui Isus nu este închinarea în Ziua Soarelui, împrumutată de creștinism din închinarea Romei păgâne, ci frumosul ceremonial al botezului, ca simbol al vieții noi, transformate prin puterea făcătoare de minuni a Duhului Sfânt. În mormântul de apă al botezului, omul vechi moare în mod simbolic și este îngropat, iar omul nou înviază la o viață nouă împreună cu Hristos.

Nu este suficient dacă păzesc o zi din șapte? De ce trebuie să țin neapărat Sabatul?

Controversa nu este legată doar de ținerea unei zile, ci de loialitatea față de un stăpân. Dintr-o singură lovitură de maestru al înșelăciunii, Satana a lucrat prin religia apostată pentru a schimba Legea lui Dumnezeu (Daniel 7:25). El a aruncat adevărul

la pământ (Daniel 8:12). El a făcut o spărtură în zidul adevărului lui Dumnezeu. Dumnezeu ne cheamă să reparăm zidul prin păzirea Sabatului Său (Isaia 58:12,13). Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni (Faptele 5:29). A ne închina în ziua a șaptea înseamnă a accepta autoritatea Domnului nostru Creator, care a poruncit ca o anumită zi să fie păzită (Exodul 20:8-11). A accepta în cunoștință de cauză o zi falsă înseamnă a accepta o instituție inițiată și stabilită de omul apostaziat. Prin urmare, întrebarea care se pune este următoarea: Ai cui slujitori suntem, ai lui Dumnezeu sau ai omului? (Romani 6:16). Dacă îmi sărbătoresc ziua de naștere cu o zi înainte sau cu o zi după ziua mea, nu înseamnă că îmi schimb ziua de naștere! Ziua de naștere a lumii noastre este Sabatul biblic, ziua a șaptea. El este memorialul Creatorului nostru iubitor. El nu poate fi înlocuit cu nicio altă zi!

A fost Petru primul Papă? La ce S-a referit Isus când i-a spus lui Petru: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea” (Matei 16:13-19)?

Cezareea lui Filip era un centru al filozofiei grecești, al logicii romane și al religiei tradiționale evreiești. Isus S-a așezat pe Sine în contrast cu marile religii ale lumii și cu sistemele lor filozofice atunci când a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu?” După răspunsul ucenicilor: „Ioan Botezătorul, Ilie, Ieremia”, El întreabă: „Dar voi cine ziceți să sunt?” Dorința Sa era să îi ajute să crească în credință. El dorea să obțină o mărturisire de la ei cu privire la lucrarea Sa mesianică. Petru a răspuns imediat: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului ce-

lui viu!” Gândul acesta putea fi inspirat numai de Duhul Sfânt. Isus confirmă credința lui Petru prin declarația: „Tu ești *Petros* (o piatră mișcătoare, nestatornică) și pe *stânca* aceasta (o temelie de neclintit, statornică – care sunt Eu, Hristos) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Biserica este zidită pe Isus Hristos. El este piatra din capul unghiului lepădată de oameni (1 Petru 2:4-8). Reiese clar că Petru a înțeles că piatra era Isus. Pavel explică mai clar lucrul acesta în 1 Corinteni 10:4: „stânca era Hristos.” David declară: „Da, numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul; de la El îmi vine ajutorul. Da, El este Stânca mea și Ajutorul meu” (Psalmii 62:1,2). Nu există nicio altă temelie (1 Corinteni 3:11) în afară de Isus. Porțile Locuinței morților nu vor reuși niciodată să biruiască Biserica Sa. Petru a încercat să-L împiedice pe Domnul său să meargă la Ierusalim. Deși era un ucenic curajos, el nu a reușit să înțeleagă misiunea Lui. Isus i-a spus: „Înapoia Mea, Satano!” (însemnând că Satana îl influența). Nu, biserica nu a fost construită pe nestatornicia lui Petru, ci pe statornicia lui Isus! Petru a descoperit singur acest adevăr frumos. Isus a devenit sursa lui de putere, centrul vieții lui și temelia pe care se bizuia.

Care sunt „cheile Împărăției cerurilor” pe care Isus i le-a încredințat lui Petru și celorlalți ucenici (Matei 16:19)?

Cheile încuie și descuie ușile. Isus a zis: „Eu sunt Ușa” (Ioan 10:9). „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Nu există sub cer un alt nume prin care oamenii să fie mântuiți (Faptele 4:12).

Toată Scriptura mărturisește despre Isus (Ioan 5:39). Cărturarii și fariseii au pus mâna pe „cheia cunoștinței” privitoare la Mesia (Luca 11:52) și au închis cerul. „Cheile” pe care Isus i le-a dat lui Petru erau cuvintele și învățăturile Sale despre calea prin care bărbații și femeile puteau obține iertare pentru păcat, eliberare de sub condamnare și împăcare prin sângele Său vărsat și prin moartea pe crucea Calvarului. Cunoașterea faptului că Isus este Mesia cel promis deschide porțile cerului (Isaia 22:22).

Sfințirea Sabatului

Jonathan era într-un impas. Examenul final era programat într-o zi de Sabat. Dacă mergea la examen, și-ar fi încălcat conștiința. S-a dus la profesor, i-a explicat situația și i-a cerut permisiunea de a da examenul în altă zi. Profesorul l-a refuzat categoric, spunând că nu poate face nicio excepție. Dacă i-ar fi permis să dea examenul în altă zi, ar fi creat un precedent pentru alți elevi. Jonathan nu avea la dispoziție decât două variante: fie să dea examenul în Sabat și să încheie semestrul, fie să nu-l dea și să repete semestrul.

Bineînțeles că Jonathan nu își dorea să piardă semestrul. Nu i-ar fi convenit deloc să reia cursul pe timpul vacanței de vară. S-a rugat cu seriozitate la Dumnezeu ca să-i deschidă o cale de a participa la examen în altă zi.

În ziua examenului, Jonathan s-a dus la biserică liniștit, cu încrederea că Dumnezeu avea să-i onoreze credința. Există momente în viață când Dumnezeu intervine cu putere și în mod miraculos, pentru a-Și demonstra măreția. După examen, profesorul a pus lucrările studenților în siguranță în servietă, dar pe drumul spre casă a fost jefuit. Hoții

nu i-au luat decât servieta, fără să-l rănească. Toate lucrările elevilor au fost pierdute.

Întrucât festivitatea de absolvire era peste numai câteva zile, directorul școlii a făcut un anunț surpriză: fiecare elev avea să primească notă de trecere la examen. Media semestrială avea să fie socotită media notelor obținute la lucrările date în timpul semestrului. Jonathan a fost copleșit de recunoștință față de Dumnezeu pentru că i-a ascultat rugăciunea și i-a onorat credința.

Dumnezeu binecuvântează credincioșia

Promisiunea dată de Dumnezeu urmașilor Săi credincioși din vremurile biblice este la fel de valabilă și pentru noi astăzi. Domnul nostru spune: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți” (1 Samuel 2:30). Cuvintele Scripturii străbat veacurile, ajungând până la noi. Ele ni se adresează cu tot atâta forță. Ele nu sunt azi mai puțin adevărate decât atunci când au fost scrise, în urmă cu câteva milenii. „Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău” (Deuteronomul 28:2). Dumnezeu le promite binecuvântările Sale îmbelșugate celor care ascultă de El. Lucrul acesta este adevărat mai ales în privința celor care se angajează să păzească Sabatul zilei a șaptea în fiecare săptămână. La creație, Dumnezeu „a binecuvântat ziua a șaptea” (Geneza 2:3). Ceea ce Dumnezeu binecuvântează este binecuvântat pentru veșnicie (1 Cronici 17:27). Binecuvântarea veșnică a lui Dumnezeu este asupra Sabatului zilei

a șaptea, iar noi suntem binecuvântați din belșug în timp ce îl ținem (Isaia 56:2).

Prin urmare, ne punem câteva întrebări: Cum să păzim Sabatul? Ce activități nu sunt compatibile cu Sabatul? Ce activități ne vor împiedica să primim binecuvântările Sabatului? Cu ce scop a dat Dumnezeu Sabatul?

Dumnezeu nu ne oferă o listă cu activități permise și nepermise în Sabat. El nu descrie în detaliu modul în care să-l păzim. Dar ne oferă câteva principii de păzire corespunzătoare a Sabatului. Este vorba despre niște principii călăuzitoare. Ele ne dau câteva direcții. Când Îl căutăm pe Dumnezeu prin rugăciune, predându-ne Lui voința, Duhul Sfânt ne îndrumă spre o experiență frumoasă a păzirii Sabatului. Atunci simțim prezența Sa și conștientizăm dragostea Sa în fiecare Sabat.

Să analizăm trei principii biblice care ne vor ajuta să păzim Sabatul în mod corespunzător.

PRINCIPIUL 1 – *Sabatul este o zi de închinare înaintea Creatorului.*

Esența păzirii Sabatului este închinarea. În Sabat, noi proclamăm fericiți împreună cu toată oștirea cerului: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11). Noi am fost creați de un Dumnezeu iubitor. Noi Îi mulțumim în fiecare Sabat pentru darul vieții, închinându-ne înaintea Sa, Creatorul nostru. Leviticul 23:3 ne spune: „Șase zile să lucrați; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă...” În Sabat participăm

la o „adunare sfântă”, în care poporul lui Dumnezeu se strânge laolaltă pentru închinare și laudă.

De-a lungul secolelor, poporul ales de Dumnezeu, poporul evreu, I s-a închinat în fiecare Sabat. În Noul Testament, Isus ne oferă un exemplu clar de păzire a Sabatului. Luca, scriitorul uneia dintre Evanghelii, consemnează astfel obiceiurile lui Isus legate de Sabat: „A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească...” (Luca 4:16). Pentru Isus, Sabatul era o zi de părtășie cu Dumnezeu prin închinare. Poporul lui Dumnezeu este binecuvântat din belșug atunci când se strânge laolaltă ca să cânte spre slava Numelui Său, să studieze din Cuvântul Său, să-L caute prin rugăciune și să aibă părtășie unii cu alții. În fiecare Sabat, Isus punea deoparte uneltele de tâmplar în atelierul lui Iosif din Nazaret și mergea la sinagogă pentru a participa la închinare. Închinarea în Sabat era importantă pentru El. „Obiceiul”, sau „practica”, Lui era de a-L lăuda pe Tatăl Său ceresc, de a-și însuși Cuvântul Său și de a avea părtășie cu poporul Său în fiecare Sabat.

Închinarea în Sabat era revigorantă pentru El. Ea ne va reînprospăta și pe noi din punct de vedere spiritual.

Creștinii din Noul Testament se întâlneau în fiecare Sabat pentru a-și reface puterea spirituală. În Sabat, ei se întâlneau pentru a se încuraja unii pe alții. Ei ascultau de sfatul lui Pavel din cartea Evrei: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se

apropie” (Evrei 10:24,25). Dumnezeu ne invită în fiecare Sabat să găsim cea mai profundă satisfacție în închinare. Sabatul este o pregustare a cerului. În planul divin, Dumnezeu ne permite să simțim veșnicia în fiecare săptămână, când intrăm în bucuria închinării din Sabat. În Sabat, noi acordăm prioritate închinării și nu muncii. Sabatul ne eliberează de sub presiunea trudei zilnice. În Sabat, suntem eliberați de sub povara câștigării existenței, pentru a trăi viața la maximum.

Porunca a patra este prea clară pentru a fi înțeleasă greșit. Dumnezeu a știut că dacă ne-ar fi dat un simplu sfat, noi l-am fi ignorat. De aceea, El ne-a dat o poruncă: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea...” (Exodul 20:8-10, p.p.). Dumnezeu spune: „Adu-ți aminte”, dar majoritatea oamenilor au uitat. Sabatul este porunca cea mai uitată din cele zece. Noi putem sfinți numai ceea ce El a sfințit. Nicio altă zi nu poate substitui Sabatul, deoarece el este singura zi care a fost sfințită de Dumnezeu. Încercarea de a da prioritate muncii și nu închinării profanează ziua sfințită de El și Îl dezonorează.

Isus a zis: „Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). Adevărul despre închinarea în Sabat ne eliberează de munca neîntrepută. Dumnezeu atotputernic și Creatorul nostru iubitor ne aduce aminte în fiecare Sabat că valoarea noastră intrinsecă nu depinde de cât de multe realizăm. El ne cheamă să lăsăm munca deoparte și să ne închinăm.

Milioane de oameni se identifică personal cu ceea ce fac. Munca îi definește. Sabatul ne invită să descoperim adevărata noastră valoare în ceea ce suntem și nu în ceea ce facem. Sabatul ne aduce aminte săptămânal să privim spre adevărata valoare pe care o avem în ochii lui Dumnezeu.

Revoluția franceză

În timpul Revoluției franceze atee, la ivirea așa-numitei „Ere a Rațiunii”, francezii au adoptat ceea ce s-a numit „Calendarul republican francez”, sau „Calendarul revoluționar francez”. Acest calendar a fost folosit de francezi timp de doisprezece ani, între 1793 și 1805. Ei au abandonat ciclul săptămânal de șapte zile, au desființat închinarea și au creat săptămâna de zece zile. Muncitorii lucrau timp de nouă zile, iar în ziua a zecea se odihneau și se distrau.

Napoleon a desființat acest calendar cu săptămâna de zece zile și le-a cerut francezilor să revină la ciclul săptămânal de șapte zile. Muncitorii francezi nu au reușit deloc să se acomodeze cu acest calendar nou, cu nouă zile de muncă și o zi de odihnă. Există un ritm natural în ciclul săptămânal, care ne duce la închinarea înaintea Creatorului nostru. Ignorarea ciclului săptămânal inaugurat în Eden, la creație, ne duce la epuizare totală fizică, mentală și emoțională. Dumnezeu ne-a creat pentru El. Închinarea este integrată în ființa noastră de la creație. Decizia de a sfinți Sabatul aduce o schimbare uriașă în viața noastră.

Am călătorit în peste șaptezeci de țări unde L-am vestit pe Isus și adevărurile din Cuvântul Său și am

văzut mii de oameni luând hotărârea de a-L urma și de a sfinți Sabatul. Unii dintre ei au fost puși greu la încercare în această privință. Mulți au fost amenințați cu pierderea locului de muncă. Angajatorii le-au spus fără ocolișuri că le desfac contractul de muncă dacă nu se prezintă la serviciu în Sabat. Am văzut de nenumărate ori cum Dumnezeu a făcut minuni.

Experiențe legate de păzirea Sabatului

Sandra lucra la un oficiu poștal din Illinois. Deși avea o îndelungată experiență, șeful ei a amenințat-o că o dă afară din serviciu dacă nu vine sâmbăta la lucru. Ne-am rugat cu seriozitate pentru Sandra. Am cerut ca Hristos să-Și împlinească promisiunea din Matei 6:33,34 p.p.: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine...” În mod miraculos, șeful Sandrei și-a schimbat decizia. A păstrat-o pe Sandra și i-a dat Sabatul liber.

Rodger nu a mai deschis magazinul în Sabat. Prietenii lui au fost de părere că și-a ieșit din minți, fiindcă sâmbăta făcea 30% din profit. Rodger a lipit pe ușa magazinului un afiș pe care scria: „Magazinul este închis în Sabatul biblic.” În primele săptămâni i-a fost greu. Vânzările au scăzut, dar apoi, spre surprinderea lui, au început să crească treptat. Rodger L-a rugat pe Dumnezeu să-Și împlinească promisiunea: „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă” (Filipeni 4:19). El a descoperit că Dumnezeu Se ține de cuvânt. Problema legată de munca în Sabat este

una de încredere. Avem încredere în Dumnezeu suficient de mult încât să lăsăm viața Sa în mâinile Sale? Credem că El va avea grijă de noi, dacă Îi suntem credincioși?

Decizia de a nu mai munci în Sabat este extrem de dificilă pentru mulți oameni. Avem de plătit creditul pentru casă, chiria lunară, taxa auto, facturile și o mulțime de alte lucruri. Poate că Dumnezeu nu ne va oferi întotdeauna un loc de muncă mai bun și mai bine plătit, dar când luăm hotărârea de a-I fi credincioși, El va avea întotdeauna grijă de nevoile noastre. El ne va binecuvânta viața întotdeauna. El ne umple inima cu un simțământ profund de satisfacție atunci când facem ceea ce e drept să facem. Slava tronului Său se află în spatele promisiunilor pe care El le-a făcut. Întrucât „este cu neputință ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6:18), putem fi absolut convinși că El va avea grijă să ne ofere cele necesare vieții, dacă Îi suntem credincioși.

Închinarea în Sabat este esențială pentru viața spirituală sănătoasă. Dacă vrem să creștem în Hristos, închinarea săptămânală în Sabat este vitală.

PRINCIPIUL 2 – Sabatul este o zi pusă deoparte exclusiv pentru reîmprospătare fizică, mentală și spirituală.

Israelii s-au îndepărtat de Dumnezeu atunci când au profanat Sabatul. În vremea profetului Neemia, activitățile obișnuite ale vieții i-au făcut să uite de sacralitatea Sabatului. Ei s-au lăsat influențați de vecinii lor păgâni. Neemia descrie situația astfel: „Pe vremea aceea, am văzut în Iuda niște oameni călcând la teasc în ziua Sabatului, aducând snopi, încărcând măgarii cu vin, struguri

și smochine și cu tot felul de lucruri și aducându-le la Ierusalim în ziua Sabatului, și i-am muștrat chiar în ziua când își vindeau mărfurile” (Neemia 13:15).

Neemia era îngrijorat. Sabatul lui Dumnezeu se transformase într-o zi obișnuită, ca toate celelalte. Ziua pusă deoparte de Creatorul nostru pentru reînnoire spirituală, fizică și mentală devenise o zi de trudă. Ziua eliberării din sclavia cumpărării și vinderii, a muncii și a câștigului se transformase într-o zi obișnuită de muncă. Neemia nu putea să tacă. Cuvintele lui au răsunat ca un tunet pe străzile Ierusalimului: „Am muștrat pe mai marii lui Iuda și le-am zis: «Ce înseamnă această faptă rea pe care o faceți, pângărind ziua Sabatului?»” (Neemia 13:17). Principiul este clar. Când devenim atât de absorbiți de lucrurile pământești încât uităm de lucrurile veșnice, noi pângărim, sau profanăm, Sabatul. Cartea lui Isaia adaugă: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării...” (Isaia 58:13,14). Cu alte cuvinte, vei fi binecuvântat din belșug.

Mărturie personală

Când am devenit creștin, făceam parte din echipa de baschet YMCA a liceului din Norwich (Connecticut). Echipa noastră se calificase la campionatul din regiunea New England. Lucrul acesta era nemaipomenit pentru niște adolescenți care crescuseră

într-un orașel. Competiția urma să se desfășoare în Springfield (Massachusetts) în zilele de joi până duminică, ceea ce însemna că trebuia să joc baschet în Sabat și că nu puteam participa la închinare. Descoperisem de puțin timp semnificația Sabatului biblic și începusem să merg la biserică în Sabat. Pentru mine, a călca Sabatul însemna a nu asculta de Hristos. Sabatul era un simbol al loialității mele față de Dumnezeu căruiia Îi slujeam. Mă confruntam cu o dilemă. Decizia era extem de dificil de luat. Să stau acasă și să păzesc Sabatul sau să călătoresc împreună cu echipa mea și să fac ceea ce era în natura mea să fac? Am început să găsec argumente logice: Ce poate fi rău dacă joc o singură dată? Însă în adâncul ființei mele știam că mi-aș fi încălcat conștiința dacă aș fi ales să particip la competiție și să nu respect Sabatul, Ziua Domnului.

Îmi doream foarte mult să merg, dar o întrebare îmi stăruia în minte: *Ce este mai important: baschetul sau Isus?* În neliniștea sufletului meu, i-am dat telefon unei femei creștine evlavioase, care îmi devenise un fel de mentor spiritual. Această femeie a credinței era o cercetătoare asiduă a Bibliei. I-am cerut sfatul, iar ea mi-a spus simplu: „Mark, fii credincios lui Isus.” Am ascultat sfatul ei, aceasta fiind și convingerea mea interioară și am luat decizia de a nu participa la competiție. Se părea că pierdusem șansa de a călători, de a dormi într-un hotel, de a mânca la restaurant și de a vedea lumea.

Când privesc înapoi la experiența aceea, nu pot să nu zâmbesc. Am avut până acum oportunitatea de a călători în toată lumea pentru a vesti dragostea și adevărul lui Dumnezeu. Am avut bucuria nemărginită de a vedea cum se întorc la Hristos

oameni de pretutindeni, din Montreal și până în Moscova, din Rusia și până în Rwanda, din Chile și până în China. Dumnezeu mi-a făcut viața frumoasă din momentul acelei prime decizii. Faptul că am renunțat la visurile mele m-a ajutat să urmez visurile lui Dumnezeu pentru viața mea. Poate că ne gândim că sacrificiile noastre pentru a-L urma pe Dumnezeu sunt mari, dar El ne oferă mult mai mult în schimb. Apostolul Petru i-a spus lui Isus: „Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat” (Marcu 10:28). Parcă îl auzim pe Petru întrebându-se cu voce tare: „Ce voi primi în schimb?” Isus îi dă un răspuns uimitor: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică” (Marcu 10:28-30). Cu alte cuvinte, Isus spune: „Da, dacă vă predați viața Mie, veți întâmpina necazuri, dar Eu vă voi oferi de o sută de ori mai multe binecuvântări decât cele la care ați renunțat.” Când luăm decizia de a-L urma pe Isus, El Se angajează să ne împlinească nevoile și să ne umple viața cu bucurie, cu pace, cu iertare, cu putere, cu mulțumire, cu satisfacție și cu un sens. Personal, pot confirma că Dumnezeu Se ține de cuvânt!

Una dintre marile binecuvântări pe care Dumnezeu ni le dă este odihna Sabatului. Odihna fizică, mentală și spirituală pe care El ne-o oferă când păzim Sabatul este de neprețuit! Binecuvântarea Sabatului are pentru mine o valoare inestimabilă! Acest timp de odihnă spirituală constituie o parte

esențială a vieții mele. El îmi oferă puterea de a face față programului aglomerat. El mi-a întărit relația cu membrii familiei. Lucrul acesta mă aduce la cel de-al treilea mare principiu biblic privitor la Sabat.

PRINCIPIUL 3 – *Sabatul este o zi destinată consolidării relațiilor cu familia și cu prietenii, o zi destinată binecuvântării celor din jurul nostru prin slujire.*

Să ne întoarcem în urmă cu câteva milenii, în frumoasa și sublima grădină a Edenului. În ziua a șasea, Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva. Biblia spune: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că toate erau foarte bune” (Geneza 1:31). Nu exista păcat, boală, suferință sau moarte în această grădină. Întrucât Dumnezeu este dragoste, iar noi suntem creați să iubim, Dumnezeu le-a oferit primilor noștri părinți un dar al dragostei: Sabatul (1 Ioan 4:8; Geneza 2:1-3). Prima zi întregă pe care Adam și Eva au petrecut-o împreună a fost Sabatul. Primele lor momente de părtășie și comunicare au fost cele petrecute în Sabat. Sabatul este o zi de consolidare a relațiilor dintre noi. El ne oferă timp pentru Tatăl ceresc și pentru cei din jur. Sabatul este o zi în care putem să ne cunoaștem unii pe alții mai bine. Este o zi în care ne putem lua timp pentru întărirea relației noastre cu Dumnezeu și cu cei dragi.

Ai avut vreodată simțământul că săptămâna trece prea repede și că nu-ți mai rămne timp pentru familie? Unele studii arată că tații petrec împreună cu copiii lor cel mult două ore pe săptămână. Sabatul ne aduce aminte săptămânal de lucrurile cu adevărat importante.

Dramaturgul evreu Herman Wouk nu ar fi putut să se despartă de Sabat. El povestește că Sabatul este pentru el ca o insulă a păcii în zgomotul de pe Broadway.

Vineri seara la apusul soarelui, el lasă în urmă teatrul, în plină frenezie a premierei care urmează să aibă loc în numai câteva ore. Când ajunge acasă, este întâmpinat cu o îmbrățișare caldă din partea soției și cu zâmbete din partea copiilor, fiind înconjurat cu multă dragoste. Se aprind lumânările. Se așază masa. Membrii familiei servesc masa și stau de vorbă împreună. Copiii îi pun întrebări, iar lumea show-businessului este dată uitării.

Sâmbătă seara după apusul soarelui, când Wouk se întoarce la teatru, toate lucrurile par neschimbate acolo, însă el e schimbat. Sabatul relaxant și revigorant l-a apropiat mai mult de Dumnezeu și de familia lui.

Într-o sâmbătă seara, când Wouk s-a întors la teatru, un coleg i-a spus: „Nu sunt invidios pe religia ta, dar sunt invidios pe Sabatul tău.” Cine nu își dorește să petreacă o zi în care să își consolideze relațiile cu cei dragi?

Pentru Isus, Sabatul era ocazia de a construi relațiile cu oamenii. Era ocazia de a sluji. Acesta este motivul pentru care El a făcut atât de multe minuni în Sabat. În această zi, Isus le arăta oamenilor suferinzi compasiunea Tatălui. Conducătorii religioși evrei Îl criticau pentru că vindeca în Sabat, însă El le răspundea: „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat” (Matei 12:12). Sabatul este o zi în care să facem bine. Este vecina ta bolnavă? Du-i o farfurie cu supă delicioasă! Ai auzit că un prieten de-al tău este descurajat? Dă-i un telefon și încurajează-l! Ai ob-

servat că văduva care locuiește pe strada ta se simte singură? Invit-o la masă la tine.

În Sabat ne aducem aminte de Creatorul nostru. Nu există un loc mai potrivit pentru aceasta decât natura. Când copiii noștri erau mici, ieșeam în Sabat în natură împreună cu soția mea. Chiar și acum obișnuim să petrecem Sabatul în natură, deși copiii noștri sunt mari și căsătoriți. Ne place să avem părtașie în mijlocul frumuseților naturii. Ne plimbăm pe potecile din apropierea casei, ascultăm trilul păsărelelor, ocazional vedem câte o căprioară, ne bucurăm de parfumul florilor de pădure. Toate aceste lucruri ne relaxează fizic și ne însuflețesc pentru săptămâna care ne stă în față.

Sabatul nu este o zi plictisitoare. Este o zi care ne dă energie. Sabatul nu este o povară. Este o binecuvântare. Sabatul este mai mult decât o datorie. Este o desfătare.

Dacă nu ai simțit încă bucuria extraordinară a închinării în Sabat, poți începe chiar de săptămâna aceasta! Dacă nu ai intrat în pacea „odihnei Sabatului”, poți începe chiar acum! Dacă îți dorești o relație mai apropiată cu cei dragi și cu prietenii, experiența Sabatului te așteaptă. Sabatul nu este doar o temă de dezbatere, ci este o bucurie care așteaptă să fie experimentată. Vrei să cunoști personal binecuvântările Sabatului? Isus deschide larg brațele și spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă!”

Demascarea minciunilor Diavolului

În urmă cu câteva săptămâni, în timp ce așteptam să înceapă emisiunea de știri pe CNN, am vrut să văd ce se difuzează pe celelalte canale. Mi-a atras atenția un documentar cu titlul *Magician's Secrets Revealed* [Dezvăluirea secretelor magicienilor]. Magicienii își bazează trucurile pe iluzia optică. Ceea ce vezi nu este real. Crezi că este real, dar nu este decât rezultatul iuțelii lor de mână. Ți se pare că magicianul taie o femeie frumoasă în două cu fierăstrăul, dar bineînțeles că nu e decât o iluzie. Unul dintre cele mai vechi trucuri este cel în care magicianul înfige o sabie în stomacul asistentei lui. Sabia pare reală. Pentru a arăta că este reală, magicianul îndoiaie lama, taie un măr în două și trece ușor mâna pe tăișul ei. Apoi lumina din sală scade în intensitate, iar muzica răsună cu mai multă putere. Tensiunea crește. Spectatorii nu scot niciun sunet. Magicianul înfige sabia în trupul frumoasei lui asistente.

Documentarul arată ce se petrece de fapt. Când privirea spectatorilor trece de la magician la asistentă, lumina scade în intensitate și o a doua

asistentă îi dă repede o altă sabie cu lama foarte flexibilă. Magicianul pare că înfige sabia în stomacul asistentei, însă de fapt sabia nu trece prin trupul ei, ci intră printr-un tub special conceput, pe care ea îl poartă la brâu ca pe o curea, și apoi iese prin spate, dând impresia că i-a trecut prin trup. Toată scena este o iluzie. Magicianul pretinde că înfige sabia în trupul asistentei lui, ea se preface că o doare, dar totul este un fals!

David Copperfield este unul dintre cei mai mari iluzioniști ai tuturor timpurilor. El susține în fiecare an în toată lumea peste 500 de spectacole. El a reușit, printre altele, să facă Statuia Libertății să dispară, să leviteze deasupra Marelui Canion și să treacă prin Marele Zid chinezesc. Revista *Forbes* declară că între 2003 și 2005, acest iluzionist a câștigat peste 150 de milioane de dolari. Milioane de oameni cheltuie o mulțime de bani pentru a fi înșelați! Dar David Copperfield nu este decât un mic copil pe lângă cel mai mare înșelător din univers. Satana este un maestru al iluzionismului. El este un „mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). În atmosfera desăvârșită a Paradisului, cel rău a reușit să amăgească prin viclenia lui o treime din îngeri (Apocalipsa 12:11). Apoi, în Eden, i-a amăgit cu iuțea lui de mână pe Adam și pe Eva. De-a lungul mileniilor, cel rău a dus în rătăcire milioane de oameni prin înșelăciunile lui. Metoda principală de înșelare pe care o folosește este iluzia. El face să pară că anumite lucruri sunt reale, deși nu sunt. El folosește amăgirea, minciuna și viclenia pentru a-și atinge scopurile.

Cele mai mari înșelăciuni ale lui sunt cele religioase. Diavolul ia minciuna și o ascunde sub veșmântul adevărului. El face să pară că minciuna

este adevăr. El pune mintea oamenilor în derută, deghizând practicile păgâne în haine religioase. Cu cât o minciună pare mai adevărată, cu atât mai reușită este înșelăciunea lui.

Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, demască planurile Diavolului. Ea îi divulgă înșelăciunile. Ea îi dezvăluie minciunile. Îi dă jos masca iluziei. Apocalipsa ne ajută să vedem clar. Adevărul strălucește aici în toată splendoarea lui.

Adevărul și falsul – dezvăluite

Lucrul acesta este adevărat în special în privința celor două femei din Apocalipsa: femeia îmbrăcată în alb, descrisă în Apocalipsa 12, și femeia îmbrăcată în stacojiu, înfățișată în Apocalipsa 17. Nicăieri în Apocalipsa adevărul și minciuna nu sunt puse într-un contrast mai izbitor ca aici. Prin simbolul femeii în alb și al femeii în stacojiu, Ioan înfățișează două sisteme religioase – adevărul și minciuna. Femeia în alb îi reprezintă pe cei care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 12:17). Femeia în stacojiu „ține în mână un potir de aur.” Aurul potirului îi înșală pe bărbați și pe femei, făcându-i să creadă că în el se află ceva bun. Potirul acesta atât de atrăgător este plin cu „spurcăciuni” (Apocalipsa 17:4). Cuvântul „spurcăciuni” se referă la rebeliune și nelegiuire. În timp ce femeia în alb din Apocalipsa 12 îi conduce pe urmașii ei la ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, femeia în stacojiu oferă o iluzie a adevărului, într-un pahar al minciunilor care duc la neascultare.

Dilema fundamentală este între a alege calea lui Dumnezeu sau calea omului. După cum vom vedea

în acest capitol, Sabatul se află în centrul acestei controversă finale.

Cartea Apocalipsa înfățișează biserica prin simbolul unei femei curate. Hristos este bărbatul ei; biserica este mireasa Lui. Hristos, capul bisericii, îi dă îndrumare și călăuzire miresei Sale. Biblia înfățișează biserica adevărată prin imaginea unei femei curate, credincioase soțului ei, care nu comite adulter spiritual. Biserica falsă este reprezentată în Biblie prin imaginea unei desfrânate care și-a părăsit iubitul, pe Isus Hristos, și care s-a unit cu lumea.

Într-un tablou impresionant, Ioan Descoperitorul prezintă unul dintre evenimentele cele mai importante din istoria lumii:

„În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască” (Apocalipsa 12:1,2).

Potrivit pasajului, Copilul acesta urma să cârmuiască toate națiunile cu un toiag de fier. În final, El „a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie” (versetul 5). Avem aici, în mod evident, o descriere a lui Isus.

Biblia spune că femeia aceasta are luna sub picioare. Luna reflectă lumina soarelui; așadar biserica din Vechiul Testament reflectă lumina Evangheliei, a cărei strălucire este descoperită prin Isus. La finalul dispensațiunii Vechiului Testament, a apărut în toată splendoarea ei biserica Noului Testament, învăluită în slava lui Hristos. Cunună de douăsprezece stele de pe capul femeii ne arată că biserica Noului Testament avea să fie îndrumată

de apostoli, prin inspirație divină. Avem aici imaginea bisericii adevărate a lui Dumnezeu, îmbrăcată în neprihănirea lui Hristos, condusă de administratori spirituali și ancorată în Scripturi. Ce simbol frumos al bisericii curate, adevărate, o biserică neperversă de tradițiile umane, neatinsă de doctrina omenească, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu! Totuși, scena se schimbă dramatic în Apocalipsa capitolul 17. Viziunea lui Ioan din acest capitol intră în contrast izbitor cu cea din capitolul 12.

„Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: «BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI»” (Apocalipsa 17:3-5).

Această femeie împodobită cu pietre scumpe le oferă oamenilor paharul plin cu doctrine false, și oamenii se îmbată cu ele. Ea este o femeie adulteră. Ea l-a părăsit pe adevăratul ei iubit, Isus Hristos. În Apocalipsa capitolul 12, apostolul Ioan descrie biserica adevărată. În Apocalipsa capitolul 17, el descrie sistemul bisericii false. Această femeie apostată, coruptă, este mama desfrânatelor. Așadar, ea are multe fiice, adică biserici, care s-au îmbătat cu vinul doctrinei false și care au fost duse în rătăcire.

Istoria acestor două femei – una îmbrăcată în alb și cealaltă, în purpură și stacojiu – este istoria uimitoare a controverselor dintre bine și rău, dintre

adevăr și eroare, dintre Cuvântul lui Dumnezeu și tradiția omenească.

În cartea Apocalipsa, Biblia prezintă marele război care a avut loc în cer în urmă cu mii de ani:

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (Apocalipsa 12:7-9).

În acest mare război din cer, Satana a reușit să înșele a treia parte din îngeri. Apocalipsa declară: „Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ...” (Apocalipsa 12:4). Satana este un mincinos. El este un înșelător. După ce a fost alungat pe pământ, el i-a mințit pe Adam și pe Eva în Grădina Edenului. Practic, el le-a spus: „Eva, poți să mănânci din pom și hotărât că nu ai să mori. Toți pomii din grădină sunt la fel. Nu contează dacă mănânci din pomul acesta.” Isus a declarat despre Satana următoarele: „Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44).

Biblia ne învață că există două mari sisteme religioase. Primul îl are în centru pe Isus, care este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). El se bazează pe temelia solidă a Scripturii. În consecință, în Apocalipsa 12, biserica adevărată este înfățișată prin imaginea unei femei îmbrăcate în alb. Doctrinile ei sunt curate; ea este loială adevăratului ei Stăpân. Ea nu a compromis adevărul. Adevărul și eroarea nu se pot amesteca, cum nu se pot amesteca apa și uleiul.

Dumnezeu Își dorește o biserică pură, care să nu amestece adevărul cu eroarea. El caută niște oameni care trăiesc în armonie cu adevărul din Cuvântul Său. Femeia în alb din Apocalipsa 12 este simbolul bisericii lui Dumnezeu vizibile și adevărate de pe pământ, simbolul poporului Lui credincios, care nu a compromis doctrina biblică de-a lungul secolelor.

Pe lângă femeia în alb, Biblia mai vorbește și despre o femeie în stacojiu, care are în mână un pahar cu vin, simbolul doctrinei false. Ea este biserica-mamă apostată, iar din vinul ei beau multe biserici. Biblia spune că femeia aceasta stă pe o fiară de culoare stacojie. În Biblie, fiara este simbolul unui sistem politic (Daniel 7:17,23).

Această biserică falsă, îmbrăcată în stacojiu și în purpuriu, este mama desfrânatelor. Ea l-a părăsit pe iubitul ei, pe Isus, prin faptul că a așezat tradițiile omenești și hotărârile conciliilor bisericii mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. Ea este adulteră, în sensul că ea nu a rămas fidelă învățăturilor Scripturii. Ea este biserica-mamă și la fel ca ea sunt și celelalte biserici care au părăsit doctrinele biblice adevărate.

Taina: Babilonul cel mare

Observă Apocalipsa 17:5: „Pe frunte purta scris un nume, o taină: «Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.»” Pentru a înțelege Apocalipsa 17, trebuie să înțelegem mai întâi această expresie: „Babilonul cel mare”. Sistemul religios decăzut din Apocalipsa 17 deține niște învățături și doctrine foarte asemănătoare cu învățăturile păgâne ale Babilonului din Vechiul

Testament. Lucrul acesta pare uimitor, dar este adevărat. În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu – Israel – s-a aflat într-un conflict permanent cu forțele oponente ale Babilonului. Biserica adevărată a lui Dumnezeu era națiunea Israel. În vremurile nou-testamentale, Biserica Creștină a devenit Israelul spiritual. Domnul spune prin apostolul Pavel: „Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29). Femeia în alb reprezintă Israelul spiritual, îi reprezintă pe adevărații urmași ai lui Hristos. Domnul ne spune iarăși: „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară..., ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru” (Romani 2:28,29). Oamenii de orice naționalitate care Îl acceptă pe Isus și învățăturile Sale devin urmașii Săi adevărați. Ei alcătuiesc poporul Său ales de astăzi, la fel cum Israel era poporul Său ales în Vechiul Testament.

În Vechiul Testament, Imperiul Babilonian a instaurat un sistem fals de închinare. Tot la fel, Babilonul spiritual reprezintă închinarea falsă în cartea Apocalipsa. Babilonul spiritual este continuatorul principiilor Babilonului literal din Vechiul Testament, în învățăturile lui religioase.

Caracteristicile Babilonului spiritual

Cine este femeia în stacojiu? Care sunt principiile Babilonului din Vechiul Testament pe care ea le copiază? Apocalipsa 17:2 declară că ea desfrânează cu împărații pământului. Desfrânarea este o relație ilicită. „Locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!” (versetul 2). Prin urmare, simbolul femeii care stă pe fiara de culoare stacojie reprezintă

uniunea dintre biserică și stat. Accentul cade aici pe dominația bisericii asupra puterii statului. Femeia în stacojiu (sistemul bisericii decăzute) stă sau stăpânește asupra fiarei (puterii statului). Biblia a prezis că această biserică falsă le dă oamenilor paharul și îi determină să bea din doctrinele ei false, oferindu-le eroarea în locul adevărului.

Biblia arată că există două sisteme religioase fundamentale: sistemul adevărat, înfățișat în Apocalipsa 12, și sistemul fals, înfățișat în Apocalipsa 17. Este adevărat că nu toți oamenii din biserica adevărată vor fi mântuiți. Există în ea unii oameni care nu Îl cunosc pe Isus în mod personal. Apartenența la o anumită biserică nu va salva pe nimeni. De asemenea, Biblia spune că există mulți oameni în biserica falsă care Îl cunosc pe Isus și Îl iubesc, dar care nu cunosc tot adevărul despre ultimul ceas al istoriei pământului. Dumnezeu vrea să-i scoată pe toți bărbații, femeile și copiii din sistemul fals și să-i ducă în sistemul adevărat.

Observă cuvintele scrise pe fruntea femeii în stacojiu: „Babilonul cel mare” (versetul 5). După potop, oamenii nelegiuiți L-au sfidat pe Dumnezeu; ei nu au ascultat de Cuvântul Său, au instaurat o religie proprie și au ridicat Turnul Babel. Acolo, Dumnezeu le-a încurcat limbile. Cetatea Babilon a fost ulterior construită pe locul Turnului Babel. Numele *Babilon* se aseamănă cu cuvântul evreiesc pentru *încurcătură*, ducându-ne cu gândul la încurcarea limbilor de la Babel.

Într-un comentariu despre femeia care reprezintă Babilonul și care stă pe fiara stacojie, Robert Jamieson, A. R. Fausset și David Brown declară în *Comentariul biblic*: „Statul și biserica sunt darurile

prețioase ale lui Dumnezeu. Însă statul când este desacralizat... devine asemănător cu o *fiară*; Biserica apostată devine o *desfrânată*” (pag. 593, sublinierea autorului).

Babilonul – un sistem omenesc

Să ne întoarcem în Vechiul Testament ca să descoperim cinci trăsături de identificare a Babilonului. În Geneza 10:8-10, Biblia arată cum a apărut cetatea Babilon: „Cuș a născut pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului... El a domnit la început peste Babel” (versetele 8-10). Întemeietorul Babelului (numit mai târziu Babilon) a fost un răzvrătit împotriva lui Dumnezeu; el a inițiat ideea instaurării unui sistem contrar Lui.

În zilele lui Daniel, Nebucadnețar afirma cu îngâmfare: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4:30). Ca și Lucifer mai înainte, Nebucadnețar avea probleme cu „eul”. Babilonul spiritual este un sistem religios făcut de om, care are în frunte un conducător pământesc, uman, care se așază în locul lui Hristos.

Biserica adevărată a lui Dumnezeu îi îndreaptă pe bărbați și pe femei spre Isus Hristos, singurul ei Conducător. Sistemul fals îi îndreaptă pe bărbați și pe femei spre conducătorii spirituali umani și nu spre Isus, singurul nostru Mare-Preot. Biblia spune despre Isus următoarele: „El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre

cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (Coloseni 1:18).

Biblia spune că adevărata biserică a lui Dumnezeu nu are Capul pe pământ, ci, dimpotrivă, în cer. Cineva spunea: „Biserica adevărată a lui Dumnezeu este singura instituție atât de mare încât trupul ei este pe pământ, iar capul, în cer.” Biserica adevărată a lui Dumnezeu îi direcționează pe bărbați și pe femei spre Isus, care poate să le ierte păcatele și poate să îi elibereze din sclavia păcatului. Babilonul spiritual din Apocalipsa este un sistem religios pământesc, bazat pe tradiția omenească și care are în frunte un conducător pământesc. Să recapitulăm. Primele două caracteristici ale sistemului religios fals, denumit *Babilon*, sunt următoarele: (1) acceptarea tradiției mai presus de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu și (2) deținerea unui conducător uman, pământesc, în locul lui Hristos.

Babilonul – un sistem care are în centru închinarea la chipuri

Să observăm cea de-a treia caracteristică a Babilonului antic: Babilonul este sursa idolatriei.

Numai dacă vom cunoaște Babilonul antic din Vechiul Testament vom putea afla cine este Babilonul spiritual și vom auzi chemarea lui Dumnezeu de a ieși din el. Dr. Alexander Hislop declară: „Babilonul este sursa primară din care derivă toate aceste sisteme idolatre” (*The Two Babylons*, 12). În Vechiul Testament, Babilonul era un centru al închinării la chipuri. Marile temple din Babilon erau pline cu chipuri ale zeilor babilonieni, înaintea cărora se plecau cu venerație închinătorii păgâni.

Sanctuarul lui Dumnezeu din Ierusalim nu avea astfel de chipuri. În Biserica Creștină din Noul Testament, credincioșii erau îndemnați să se închine lui Hristos în mod direct. Nu era încurajată închinarea la chipuri.

Biblia declară limpede: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești” (Exodul 20:4,5).

Învățătura biblică este clară. Dacă introducem chipurile în închinare, vom avea tendința de a le privi ca sacre și de a le oferi închinarea datorată numai lui Dumnezeu. Istoria confirmă faptul că lucrul acesta s-a repetat de mai multe ori; chipurile au primit adorarea și au fost sărutate; moaștele au fost considerate sfinte; statuile au fost privite ca fiind divine.

Intenția lui Dumnezeu a fost ca sistemul religios adevărat să îi conducă pe bărbați și pe femei la închinarea directă înaintea Lui, fără utilizarea chipurilor, lucru care Îi permite Duhului Sfânt să lucreze la mintea lor. Babilonul avea să-i conducă pe bărbați și pe femei la ascultarea de tradițiile oamenilor, la primatul unui conducător pământesc, la integrarea chipurilor în închinare.

Babilonul – închinarea la strămoși

Mai există o a patra trăsătură distinctivă a Babilonului antic care se aplică și Babilonului spiritual: conceptul de suflet nemuritor care trăiește după moarte. În Ezechiel 8:13, Biblia spune: „Și mi-a zis: «Vei mai vedea și alte urâciuni mari pe care le

săvârșesc ei!»” (adică urâciuni mai mari decât închinarea la idoli). Versetul 14 adaugă: „Și m-a dus la intrarea porții Casei Domnului dinspre miazănoapte și iată că acolo stăteau niște femei care plâneau pe Tamuz.”

Cine este Tamuz și de ce îl plâneau femeile?

Tamuz era zeul babilonian al vegetației. Babilonienii credeau că Tamuz murea la trecerea de la primăvară la vară, când căldura verii pârjolea recoltele. Atunci îl plâneau și se rugau ca el să se întoarcă din lumea de dincolo. Ideea de suflet nemuritor nu provine din Biblie. Ea a pătruns în Biserica Creștină prin intermediul credințelor babiloniene. Rădăcinile ei sunt în Babilon, dar ea a fost dezvoltată de filozofia creștină. Următoarele citate confirmă originea păgână a doctrinei nemuririi. Primul citat este din Amos Phelps, un pastor congregațional metodist, care a trăit între anii 1805 și 1874.

„Urmele acestei doctrine pot fi observate în cursurile de apă tulbure ale creștinismului corupt, ale iudaismului pervertit, ale filozofiei păgâne, ale idolatriei superstițioase, până la marele instigator al răului din Grădina Edenului. Protestanții l-au împrumutat de la catolici, catolicii de la farisei, fariseii de la păgâni, iar păgânii de la Șarpele vechi, primul care a predicat despre această doctrină în inima Paradisului, înaintea unei audiențe prea dornice să asculte și să ia seama la noua și fascinanta teologie – «Hotărât că nu veți muri»” (Amos Phelps, *Is Man by Nature Immortal?*).

Citește următoarea declarație a lui Iustin Martirul, un conducător al bisericii primare care a murit în anul 165 d.Hr.:

„Dacă te-ai întovărășit cu unii care se numesc creștini, dar care nu acceptă aceasta [adevărul despre înviere] și care se încumetă să îți aducă blasfemii Dumnezeului lui Avraam, Dumnezeului lui Isaac și Dumnezeului lui Iacov; care spun că nu este o înviere a morților și că sufletele lor, atunci când mor, sunt luate la cer, să nu crezi că sunt creștini” (Iustin Martirul, *Dialogue With Trypho*, capitolul LXXX, *Ante-Nicene Fathers*, 1:239).

Biblia arată foarte clar ce se întâmplă cu oamenii atunci când mor:

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

„Suflarea lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi le pier și planurile lor” (Psalmii 146:4).

„Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nicio răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită” (Eclesiastul 9:5).

Biblia nu spune nicăieri că *sufletul* ar fi *nemuritor*. Ea afirmă în mod repetat că numai Dumnezeu este nemuritor (vezi 1 Timotei 6:16). Babilonienii au fost cei care susțineau ideea că sufletul ar fi nemuritor și că ar părăsi trupul la moarte. De aceea, babilonienii au înființat un sistem de zei și zeițe, prin care se închinau spiritelor celor care se credea că trăiau și după moarte. Poporul lui Dumnezeu, israeliții, aveau o cu totul altă credință. Ei credeau că la moartea unui om, suflarea lui se ridică la cer, iar el se întorcea în țărână și gândurile lui piereau odată cu el. Biblia este o sursă foarte demnă de încredere în ceea ce privește starea oamenilor în

moarte. Psalmul 115:17 spune: „Nu morții laudă pe Domnul și nici vreunul din cei ce se coboară în locul tăcerii.” Orice altă învățătură care contrazice faptul că moartea este un loc al tăcerii nu este în armonie cu Biblia.

Prietene, Apocalipsa vorbește despre două mari sisteme religioase. Sistemul adevărat, prezentat în Apocalipsa 12, se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, susține doctrinele curate ale Cuvântului Lui care îi conduce pe bărbați și pe femei la credința numai în Isus. Ea îi ajută să înțeleagă că ei trebuie să vină la Hristos și să I se închine direct, fără intermedierea chipurilor. Ea îi ajută să înțeleagă că atunci când mor, oamenii dorm până la înviere. Ea susține adevărul biblic că sufletul nu este o entitate conștientă care continuă să trăiască la nesfârșit în lumea spiritelor după ce omul moare.

Apocalipsa 17 vorbește despre un sistem religios fals, pe care îl numește *Babilonul cel mare*, biserica-mamă apostaziată. Această biserică nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, ci pe tradiție. Ea are în frunte un conducător pământesc care pretinde că stă în locul lui Hristos. Culorile pe care le folosește sunt stacojiul și purpuriul. Ea folosește chipurile în serviciile de închinare. În locul zeilor și zeițelor, ea include sfinții în serviciile de închinare. Ea susține că oamenii au suflete nemuritoare, care continuă să trăiască după moartea lor, în loc să susțină că moartea este un somn până la înviere. Ea le dă și altor biserici să bea din paharul acestei doctrine false. La rândul lor, ele acceptă ideea falsă că sufletul trăiește după moarte – în afara trupului și independent de acesta.

Babilonul – centrul închinării la Soare

A cincea caracteristică a Babilonului, atât a celui din Vechiul Testament, cât și a celui din Noul Testament, este amintită în Ezechiel 8:16. Aceasta este de fapt cheia identificării Babilonului:

„Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit, și se închinau înaintea soarelui spre răsărit.”

Profetul Ezechiel i-a văzut pe acești oameni implicați în practica babiloniană a închinării la Soare. Ei stăteau în genunchi cu fața spre răsărit și se închinau înaintea zeului Soare în timp ce acesta se ridica pe cer. Calendarul babilonian antic, care avea în centru Soarele, ne arată ce accent puneau babilonienii pe închinarea la Soare. Ei nu credeau că erau creați de un Creator iubitor. Ei credeau că Soarele, corpul ceresc cel mai luminos, era sursa vieții. Ei se plecau în adorare înaintea lui și i se închinau. „În Babilonia antică, Soarele a primit închinarea încă din vremuri imemorabile” (James G. Frazer, *The Worship of Nature*, 1:529).

De-a lungul mileniilor, închinarea falsă a fost adeseori întemeiată pe închinarea la Soare. Satana a înălțat un lucru creat deasupra Creatorului. Asirienii se închinau la zeul-soare Șamaș. Egiptenii se închinau la zeul-soare Amon Ra. Hitiții se închinau la zeița-soare Arinna. Roata soarelui Konarak este bine cunoscută în toată India. Carul soarelui nordic Trundholm era simbolul închinării la soare a vikinilor. Helios al Greciei și Mitra al Persiei și al Romei

primeau închinare din partea mulțimilor. Sabatul îl chema pe poporul lui Dumnezeu să se închine înaintea Creatorului. Închinarea la Soare însemna închinarea înaintea unui lucru creat.

Biserica Creștină din Roma din primul și al doilea secol era alcătuită în majoritate din creștini dintre neamuri. Spre deosebire de aceasta, biserica din Ierusalim și din Orientul Mijlociu era alcătuită în majoritate din creștini evrei. Cei 3 000 de oameni care s-au convertit în ziua Cincizecimii (Faptele 2) proveneau cu toții din religia iudaică. Creștinii dintre neamuri erau păgâni din Roma, care fuseseră mai mult ca sigur influențați de închinarea la Soare. *The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge*, vol. 7, pag. 421, conține o remarcă surprinzătoare:

„În primul secol creștin, existau în Roma grupări ale închinătorilor lui Mitra.” Printre romani, zeul-soare Mitra era cunoscut de masele largi sub numele de „Sol Invictus – Soarele Invincibil”. Mama împăratului Aurelian era preteasă a Soarelui. Împăratul însuși era în mod special dedicat închinării la Soare. Biograful lui, Flavius Vopiscus, afirmă că el ar fi declarat oficial că Soarele era „Sol Dominus Imperii Romani” (Soarele, Domnul Imperiului Roman).

Bine-cunoscutul istoric Arthur Weigall, în cartea sa *Paganism in Our Christianity* [Păgânismul din creștinismul nostru], la pagina 145, declară: „Ca sărbătoare solară, duminica era ziua sacră a lui Mitra; și este interesant de observat că, din moment ce Mitra era numit «Domnul Dominus», duminica [n. tr. *Sunday* – Ziua Soarelui] trebuie să fi fost Ziua Domnului cu mult timp înainte de era creștină.”

Acest istoric face o observație interesantă aici. Întrucât duminica era ziua dedicată zeului păgân Mitra și întrucât Mitra era numit „Domnul”, duminica a fost considerată la început a fi ziua unui zeu păgân și nu ziua lui Hristos. Faptul acesta este confirmat de descoperirea scrisorilor de la Tel-el-Amarna, care abundă în expresii de felul: „Împăratul, domnul meu, Soarele de pe cer”; „Domnul meu, Soarele”; „Zeul Soare, Domnul meu.”

Enciclopedia Catolică adaugă următoarea idee: „Duminica era sfințită în cinstea lui Mitra” (vol. 10, pag. 403, 404, articolul *Mithraism*). Savantul Franz Cumont adaugă: „Deis Solis [Ziua Soarelui] era evident ziua cea mai sacră a săptămânii pentru credincioșii lui Mitra și, asemenea creștinilor, ei trebuiau să sfințească duminica și nu Sabatul” (F. Cumont, *Textes, Monuments, Figures, Relatifs aux Mysteries de Mithra*, vol. 1, pag. 119).

Profesorul universitar Agrostinfro de Almeida Paiva, în remarcabila sa carte *Mithraism*, completează tabloul cu următoarea informație: „Prima zi a săptămânii, duminica, era consacrată lui Mitra din vremuri vechi, așa cum afirmă câțiva autori. Întrucât Soarele era zeu, Domn *par excellence*, Ziua Soarelui [duminica] a ajuns să fie numită Ziua Domnului, așa cum s-a procedat mai târziu în creștinism” (*Mithraism*, pag. 3).

Dovezile sunt de netăgăduit. Neamurile care se converteau la creștinism în Roma erau influențate de mitraism, de închinarea la Soare. Ele cunoșteau deja că duminica [Ziua Soarelui] era Ziua Domnului, din moment ce credeau că Mitra sau Helios (soarele) era Domnul. Nu a fost dificil ca acești

creștini dintre neamuri să transfere închinarea de la Mitra la Isus în Ziua Soarelui.

Când a devenit împărat al Imperiului Roman, Constantin l-a ales ca patron al familiei sale pe zeul Apolo, zeul-soare, corespunzător vechiului zeu roman de pe vremea cezarilor. „Soarele era, în general, sărbătorit ca ghid invincibil și protector al lui Constantin” (Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, vol. 2, capitolul 20, pag. 251).

Într-un context în care atitudinea anti-iudaică se intensifica, disensiunile sociale și politice se înmulțeau și conducătorii corupți ai bisericii luptau pentru putere, duminica a devenit mijlocul de unificare a imperiului.

Împăratul roman păgân, recent convertit la creștinism, a fost îndemnat de conducătorii bisericii mânați de ambiție și de lăcomie, să promoveze o zi comună de închinare, duminica, pentru a spori puterea și măreția bisericii.

Într-o scrisoare adresată lui Alexandru, Episcopul de Alexandria (313-325 d.Hr.). Constantin însuși își afirmă clar politica religioasă pentru Imperiul Roman în următoarele cuvinte: „La început, planul meu a fost să aduc diferitele credințe privitoare la divinitate concepute de toate națiunile, într-o stare de uniformitate absolută, ca să zic așa...” (*The Life of Constantine*, cartea 2, capitolul 65).

Când a promulgat cele șase legi civile privitoare la duminică, Constantin a sperat să unifice imperiul. El și-a dat seama cu înțelepciune că soluția pentru unire era o zi comună de închinare și sărbătoare pentru tot imperiul, o zi cu care să fie de acord atât păgânii, cât și creștinii. A. P. Stanley în cartea *History of Eastern Church*

scrie: „Păstrarea vechiului nume păgân de «Dies Solis» sau «Ziua Soarelui» pentru sărbătoarea creștină săptămânală se datorează în mare măsură îmbinării concepției păgâne și creștine cu care a fost recomandată prima zi a săptămânii de către Constantin supușilor săi, păgâni și creștini deopotrivă, sub titlul de «venerabila Zi a Soarelui.» Decretul lui, care impunea păzirea ei, a fost numit pe bună dreptate deschizătorul unei noi ere în istoria Zilei Domnului. A fost modalitatea lui de a armoniza religiile din imperiu sub o instituție comună” (A. P. Stanley, *History of the Eastern Church*, pag. 184).

Istoria și profeția ne dau dovezi clare privitoare la schimbarea Sabatului biblic. Dumnezeu nu a schimbat Sabatul zilei a șaptea de la sâmbătă la duminică. Isus nu l-a schimbat și nici ucenicilor din primul secol nu le-ar fi trecut prin gând să îl schimbe. Sabatul a fost schimbat treptat, de-a lungul secolelor, pe măsură ce închinarea păgână la Soare s-a infiltrat în biserică, prin unirea bisericii cu statul din primele secole.

Israelii se închinau Creatorului în ziua a șaptea a săptămânii, Sabatul biblic. Biserica adevărată a lui Dumnezeu din Apocalipsa 12 păzește toate poruncile Lui, inclusiv porunca Sabatului. Biserica falsă reînvie Ziua babiloniană a Soarelui și le dă și altora să bea din paharul cu doctrine false. Multe biserici se închină duminica, în prima zi a săptămânii, când beau din paharul ei.

Dumnezeu are un semn: „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc” (Ezechiel

20:12). Din Vechiul Testament până la Noul Testament și până la sfârșitul timpului, Sabatul lui Dumnezeu a fost și este un semn – un simbol etern al loialității față de Creatorul nostru.

Învățătura babiloniană a închinării la Soare, acest principiu păgân transmis de la o religie păgână la alta, a intrat în Biserica Creștină nu printr-o poruncă a lui Dumnezeu, ci mai degrabă printr-un compromis.

Arthur P. Stanley declară în continuare: „Monedele [lui Constantin] purtau pe o parte inițialele numelui lui Hristos; pe partea cealaltă, imaginea zeului-Soare... ca și cum nu ar fi suportat să renunțe la patronajul astrului luminos” (*Ibid.*). Uimitor! Monedele lui Constantin purtau pe o parte Numele lui Hristos, iar pe verso apărea imaginea zeului-Soare! A avut loc o „căsătorie” între creștinism și păgânism, între biserică și împăratul Romei. Constantin era creștin numai cu numele. În consecință, în Biserica Creștină au năvălit multe practici care nu provin din Scriptură. Istoria biblică ne confirmă acest fapt. Dr. Alexander Hislop declară:

„Pentru a-i concilia pe păgâni cu creștinii declarați, Roma, urmând politica ei obișnuită, a luat măsuri pentru a amalgama sărbătorile creștine și păgâne și pentru a determina păgânismul și creștinismul – acum adânc afundate în idolatrie – să dea mâna și în această privință, ca în atâtea altele” (*The Two Babylons*, pag. 105, sublinierea autorului).

Cu alte cuvinte, Roma încerca să concilieze, să compromită, să unească imperiul aflat în declin.

Care este originea închinării în ziua de duminică? De unde provine ea? Cum a intrat în biserică?

Dr. Edward T. Hiscox, autorul *Manualului Baptist*, a declarat într-o lucrare susținută în cadrul unei convenții a pastorilor bapțiști desfășurată pe 13 noiembrie 1893:

„A existat și mai există o poruncă de sfințire a zilei Sabatului, dar această zi a Sabatului nu e duminica... Se va afirma totuși, pe un ton oarecum triumfător, că Sabatul a fost transferat de la ziua a șaptea la prima zi a săptămânii... Unde se găsește consemnat acest transfer? Nu se găsește în Noul Testament – desigur că nu! Nu există nicio dovadă scripturistică, că instituția Sabatului s-a schimbat de la ziua a șaptea la prima zi a săptămânii. Mie mi se pare de neînțeles faptul că Isus, pe parcursul celor trei ani petrecuți cu ucenicii Săi, în frecventele discuții despre problema Sabatului, nu a făcut nicio aluzie la transferul zilei; și faptul că lucrul acesta nu a fost sugerat nici pe parcursul celor patruzeci de zile petrecute pe pământ după Înviere. Ce păcat că ea [duminica] poartă însemnul păgânismului, că a fost creștinată cu numele zeului-Soare, că a fost apoi adoptată și autorizată de apostazia papală și lăsată ca moștenire protestantismului!”

Ușa a fost deschisă și practicile Babilonului au năvălit în biserică. Biserica Romei spune: „Creștinismul îi este îndatorat Bisericii Catolice pentru instituția duminicii ca zi de Sabat. Însă în Scriptură nu există niciun precedent și nicio poruncă pentru respectarea duminicii ca zi de Sabat” (*Our Sunday Visitor*, 4 ianuarie 1931).

În secolul al patrulea, conducătorii bisericii au deschis ușa, din dorința de a-i converti pe păgâni și de a salva imperiul. Împăratul roman Constan-

tin, care în exterior devenise creștin, a intrat pe această ușă și biserica s-a unit cu statul. Închinarea babiloniană la Soare a intrat în biserica creștină în timpul acestei uniri dintre păgânism și creștinism.

F. G. Lentz spune: „Prin păzirea duminicii, necatolicii nu fac decât să urmeze o practică a Bisericii Catolice veche de 1800 de ani, o tradiție și nu o rânduială biblică” (*The Question Box*, pag. 99).

După cum îți amintești, am citit în Ezechiel 8:16 despre cei 25 de preoți ai lui Israel care au adoptat practica închinării la Soare. Acești preoți s-au întors cu spatele la adevăratul Dumnezeu, s-au răzvrătit împotriva Legii Sale și au încălcat porunca Sa clară de a respecta Sabatul zilei a șaptea. Ezechiel arată care este adevărata problemă controversată în acest conflict dintre bine și rău:

„Preoții lui calcă Legea Mea și Îmi pângăresc lucrurile Mele sfinte, nu fac nicio deosebire între ce este sfânt și ce nu este sfânt, nici nu învață pe oameni să facă deosebire între ce este necurat și ce este curat, își întorc ochii de la Sabatele Mele și sunt pângărit în mijlocul lor” (Ezechiel 22:26).

Dumnezeu a spus că în Israelul antic, preoții își întorceau ochii de la Sabatele Sale și că El era pângărit în mijlocul lor. La sfârșitul timpului, va fi adoptat principiul babilonian al închinării la Soare. Oamenii își vor întoarce ochii din nou de la Sabatul adevărat. Bărbații și femeile vor spune: „Nu are nicio importanță ce zi ținem”. O, prietene, contează ce zi ținem! James Wharey spune:

„La sfârșitul secolului al doilea..., schimbările introduse deja în biserica creștină sunt ușor de remarcat. Creștinismul a început deja să poarte haina

păgânismului. Semințele celor mai multe erori, care ulterior au invadat biserica în întregime, au stricat frumusețea ei și au răpit gloria ei, au început deja să prindă rădăcină” (Church History, Secolul al II-lea, secțiunea VII).

Da, unirea a avut loc și semințele tradiției ome-nești au prins rădăcină și au crescut. Dr. Alexander Hislop adaugă:

„Tendința aceasta... de a ieși în întâmpinarea păgânismului era foarte puternică... Oamenii integri s-au luptat să pună stavilă curentului, dar... apostazia a continuat până când Biserica, în afara unei mici rămășițe, a fost înghițită de superstiția păgână” (*The Two Babylons*, pag. 93).

După moartea lui Hristos și după trecerea la odihnă a apostolilor, biserica s-a îndepărtat de învățăturile ei originare. În pofida acestui lucru, a existat o mică rămășiță care și-a păstrat loialitatea față de Dumnezeu.

Apelul final al lui Dumnezeu

De-a lungul secolelor, Dumnezeu a avut întotdeauna oameni care au spus: „Nu acceptăm compromisul; vom rămâne de partea adevărului indiferent de ceea ce aleg mulțimile să facă. Noi ne-am supus viața lui Hristos. El a spus: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele» (Ioan 14:15). Vom face din Cuvântul lui Dumnezeu ghidul nostru. Vom rămâne loiali lui Isus.”

Uneori, membrii rămășiței au fost oprimați și persecutați. Ei nu au dorit să accepte principiul babilonian al așezării legilor omenești mai presus

de Scriptură. Ei nu au vrut să accepte principiul babilonian al înlocuirii lui Hristos cu un conducător pământesc. Ei nu au vrut să accepte principiul babilonian al închinării la chipuri. Ei se închinau lui Isus în mod direct. Ei nu au vrut să accepte principiul babilonian care susține că sufletul e nemuritor și continuă să trăiască după moarte, în afara trupului. Ei nu au vrut să accepte principiul babilonian al închinării la Soare.

Prieteni, când înțelegem învățăturile Bibliei, ajungem să înțelegem că femeia îmbrăcată în stacojiu din Apocalipsa 17 este Biserica Romană. Fiicele ei sunt bisericile protestante care au sorbit din paharul ei și care au acceptat erorile ei. Totuși, Dumnezeu are un popor chiar și în Biserica Romană. În comentariul lor, Jamieson, Fausset și Brown declară următoarele: „Dumnezeu are un popor chiar și în Biserica Romană: însă ei sunt într-un mare pericol; singura lor siguranță este ieșirea imediată din ea” (pag. 593).

Unii oameni mi-au spus: „Pastore, nu pot să rămân în biserica mea și să o reformez?” Dumnezeu spune că trebuie să ieși din Babilon. „În orice Biserică apostată sau care se conformează lumii, există o parte a Bisericii invizibile și adevărate a lui Dumnezeu, care, dacă doresc să fie în siguranță, trebuie să iasă afară” (*Ibid.*).

Poate că te întrebi: „Pot crede adevărul și să rămân totuși în biserica mea?” Prietene, în orice biserică apostată sau care se conformează lumii există membri ai bisericii invizibile și adevărate care, dacă doresc să fie în siguranță, trebuie să iasă afară. Dumnezeu te cheamă să ieși, pentru că Babilonul a căzut.

Ilustrul scriitor catolic, Cardinalul Gibbons, afirmă: „Rațiunea și judecata cer acceptarea uneia dintre următoarele alternative: fie protestantismul și sfințirea sâmbetei, fie catolicismul și sfințirea duminicii. *Compromisul este imposibil.*” (*Catholic Mirror*, 23 decembrie 1893, sublinierea autorului). Sunt complet de acord cu Cardinalul Gibbons în această privință. Cardinalul catolic are dreptate, compromisul este imposibil! Problema este prea clară. Ea așteaptă o decizie. Dovezile așteaptă un verdict. Dumnezeu îi cheamă pe bărbați și pe femei să ia atitudine.

Ascultă cuvintele Scripturii: „El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare!»” (Apocalipsa 18:2). Biserica-mamă a căzut. Tradițiile ei au căzut. Biserica aceasta îmbrăcată în stacojiu și purpuriu a căzut. Sistemul ei de închinare la chipuri a căzut. Toate sistemele care îi duc pe oameni în rătăcire în privința stării omului în moarte și Sabatului au căzut. Ele s-au îndepărtat de Scriptură, singura regulă de credință și practică.

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!»” (versetul 4). Nu poți rămâne în Babilon fără să fii părtaș la păcatele lui. Babilonul a căzut! Nu poți să îl schimbi. Misiunea ta, sarcina ta, este să ieși afară din el.

Dumnezeu îi cheamă pe bărbații și pe femeile sincere să iasă din bisericile care au băut din potirul Babilonului. Nu mai e mult și timpul se va sfârși. Nu mai e mult și fiecare ființă umană va lua o decizie finală pentru Hristos sau pentru tradiție, pentru

adevăr sau pentru eroare, pentru Scriptură sau pentru surogate omenești.

Singura noastră siguranță este ieșirea din bisericile care se bazează pe tradiție, care întrebuintează chipurile în închinare, care au sorbit din pahar și care mai practică închinarea în Ziua Soarelui. Apelul lui Dumnezeu este de a ieși din ele.

Isus a spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine” (Ioan 10:27). El îți spune: „Copilul Meu, Eu te chem. Oile Mele, urmașii Mei, se găsesc în toate bisericile. Eu îi chem pe copiii ei din toate denotațiunile să renunțe la preconceptii și să urmeze Biblia. Eu Mă adresez tuturor și îi chem să iasă din bisericile bazate pe tradiție.”

Fac apel la tine, prietenul meu. Te chem în Numele lui Isus să îți predai Lui voința și să iei decizia de a face voința Sa. Ia Biblia în mână și spune-I: „Nu pot face altfel; trebuie să ies. Am auzit chemarea Ta în inima mea. Am înțeles că păgânismul și creștinismul s-au unit în primele secole. Acum înțeleg foarte bine care e problema. Compromisul a continuat să lucreze timp de peste o mie opt sute de ani. Înțeleg că Dumnezeu cheamă rămășița să iasă și am luat decizia de a trece de partea Ta, Doamne Isuse. Decizia mea este să mă bazez pe Cuvântul lui Dumnezeu; decizia mea este să stau de partea lui Hristos. Vreau să ies chiar dacă va trebui să fac pasul acesta singur.”

O, prietene, vrei să iei această decizie chiar acum? Vrei să iei această hotărâre finală? Spune-I lui Isus: „Doamne, am auzit chemarea Ta. Babilonul a căzut. Am auzit că mă îndemni să ies din el.”

Prin Duhul Sfânt, Isus îți vorbește cu glas blând și iubitor. El îți spune cu un glas plin de bunătate: „Te iubesc, copilul Meu. Nu vreau să suferi atunci când vor cădea plăgile. Copilul Meu, te chem să ieși afară chiar acum!” O parte dintre copiii lui Isus se află încă în Babilon. Tu auzi chemarea Sa? Îl auzi vorbind inimii tale? Am convingerea că vrei să-I spui chiar acum: „Isuse, Te iubesc și aleg să cred cuvântul Tău care îmi spune blând: «Dacă Mă iubești, vei păzi poruncile Mele.» Da, Doamne, vreau să Te urmez.”

Al cui steag va flutura triumfător?

Te-ai întrebat vreodată cum se va încheia conflictul dintre bine și rău? Va fi vreun învingător? Altfel spus, al cui steag va flutura triumfător? Are Dumnezeu un steag? Cum ne putem asigura că Îi suntem loiali Lui, într-o lume în care fiecare pretinde că este singurul deținător al adevărului?

Miza este mai mare acum. Glasurile sunt mai puternice. Conflictul dintre culturi și religii s-a intensificat. Am crezut că am lăsat în Evul Mediu „războaiele sfinte”. Însă ele au reapărut cu mai multă putere.

Există oameni care sunt dispuși să ducă lumea la ruină dacă nu se face așa cum vor ei. Ei sunt dispuși să renunțe la viața lor și să-i ia și pe alții cu ei. Ei își declamă loialitatea strictă față de Dumnezeu, față de credința lor. Ei cred cu înflăcărare că steagul lor va fi cel care va rămâne în picioare la sfârșit.

Cum putem afla al cui steag va rămâne în picioare într-o vreme ca aceasta? De unde știm ce anume exprimă cu adevărat loialitatea față de Dumnezeu?

De unde știm ce problemă controversată va diviza lumea în vremea sfârșitului?

Aș vrea să încerc să răspund la aceste întrebări în acest capitol. Biblia ne dă câteva indicii importante, care depășesc granițele dintre culturi și religii.

Unul dintre modelele cele mai reprezentative de loialitate se găsește în Vechiul Testament, în cartea lui Daniel. Avem prezentat aici un conflict care ilustrează în mod elocvent conflictele actuale.

Capitolul 3 din Daniel ne descrie un eveniment remarcabil petrecut în Valea Dura, în apropiere de Babilonul antic, unde a fost ridicată o statuie colosală de aur a împăratului Nebucadnețar. Mii de reprezentanți oficiali ai imperiului au fost invitați pentru a aduce omagiu acestei statui, în cadrul unei ceremonii grandioase. Împăratul a făcut o declarație: „Eu voi rămâne în picioare când alți împărați și alte imperii vor cădea.” Mesajul lui era de fapt că imperiul lui va dăinui pentru totdeauna.

Însă ceremonia a fost întreruptă brusc. În timp ce mulțimea adunată se pleca până la pământ în fața statuii, trei tineri au rămas în picioare. Ei erau trei prinți evrei, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care fuseseră luați prizonieri de război în Babilon și care primeau instruire pentru a asista la conducerea acestui mare imperiu.

Iar acum, ei au rămas neclintiți în picioare. Oficialii Babilonului i-au dat imediat de știre lui Nebucadnețar despre cei trei. Fapta lor a fost considerată un act de trădare și nu o greșală diplomatică. Era trădare, întrucât cu numai câteva momente înainte crainicul anunțase clar ce trebuia să se facă.

Anunțul lui este consemnat de Daniel:

„Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței..., să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins” (Daniel 3:4-6).

Împăratul a făcut din acest act de închinare un test al loialității. Nebucadnețar aștepta loialitate totală. Lucrul acesta i-a pus pe cei trei tineri evrei într-o mare dilemă. Ei fuseseră învățați încă de mici că numai o singură Ființă e vrednică de închinare. Plecarea genunchiului înaintea unui idol era un act de trădare a credinței lor. Cu toate acestea, dacă nu se plecau înaintea lui, aveau să fie aruncați în foc!

Grea decizie! Ce ai fi făcut într-o astfel de situație? Cât de importante sunt aceste gesturi de loialitate? Aceasta este o întrebare vitală pentru noi, într-o vreme în care teroriștii sinucigași sunt dispuși să se arunce în aer împreună cu trecătorii nevinovați, pentru a-și declara loialitatea față de o cauză.

Este interesant faptul că porunca lui Nebucadnețar se aseamănă în mod frapant cu un decret amintit în Biblie, în cartea Apocalipsa. Capitolul 13 din Apocalipsa ne vorbește despre o dilemă cu care se va confrunta poporul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului. Antihristul va face o icoană în cinstea reprezentantului lui, fiara:

„I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și

săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei” (Apocalipsa 13:15-17).

Decretul acesta va fi un test al loialității noastre în vremea sfârșitului. Să observăm asemănările dintre porunca lui Nebucadnețar și decretul din Apocalipsa:

- Un conducător mondial încearcă să impună închinarea la o statuie/o icoană.
- Există un act care contravine poruncii clare a lui Dumnezeu de a ne închina numai Lui.
- Toți cei care nu se supun sunt condamnați la moarte.

În fața cui ne vom pleca? Aceasta este întrebarea decisivă. La un moment dat, credincioșii vor fi puși în fața acestei întrebări de către o mare putere, de o putere politică și religioasă care ne va cere loialitatea totală. Punctul controversat va fi închinarea. Acesta este steagul. Avem o închinare bună și o închinare rea. Avem o închinare adevărată și una falsă. Simplul fapt că oamenii declară sus și tare că sunt de partea lui Dumnezeu nu înseamnă neapărat că ei manifestă adevărata loialitate. Poate că împreună cu cântecele de laudă înalță și armele!

Putem regăsi tema închinării în toată cartea Apocalipsa:

- În Apocalipsa 4, făpturile vii se pleacă înaintea tronului lui Dumnezeu care este înconjurat de un curcubeu de smarald. Ei proclamă zi și noapte: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic” (versetul 8).

- În Apocalipsa 5, mii și mii de îngeri își înalță glasul și spun: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat!” (versetul 12)
- În Apocalipsa 7, o mare mulțime de oameni din toate națiunile de pe pământ vin cu ramuri de finic înaintea lui Dumnezeu, care i-a salvat (vezi versetele 9, 10).

Scenele de acest fel se repetă până la sfârșitul cărții, unde ne este prezentată închinarea cu bucurie în Noul Ierusalim, când popoarele vor umbla în lumina lui Dumnezeu. Dar să observăm modul în care această temă este pusă într-un contrast izbitor chiar în inima cărții. Apocalipsa 12 și 13 folosește niște simboluri ale forțelor răului care acționează în lumea noastră – fiara, balaurul și profetul mincinos. Acestea încearcă să îi determine pe oameni să se plece înaintea icoanei fiarei.

Apoi, în Apocalipsa 14, se găsește răspunsul dramatic al lui Dumnezeu la această mare provocare, răspunsul Său la închinarea falsă. Este de fapt mesajul final de avertizare transmis lumii de Cel Atotputernic. Trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului au de proclamat o Evanghelie veșnică. Iată ce spun ei: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Înaintea cui ne cheamă ei să ne închinăm? Înaintea Creatorului cerului și al pământului, Celui care dă suflare fiecărei ființe. Numai Creatorul nostru are dreptul de a ne judeca; noi suntem răspunzători numai și numai înaintea Sa.

Închinarea adevărată Îi este adresată numai lui Dumnezeu, care este mai presus de noi, fiindcă El este Creatorul și Judecătorul. Lui trebuie să-I fim loiali.

Îngerii din Apocalipsa 14 avertizează cu privire la soarta teribilă pe care o vor avea aceia care se închină fiarei: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei..., va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:9,10).

Observăm aici reversul mesajului primului înger: *Nu trebuie* să ne închinăm fiarei; *trebuie* să ne închinăm Creatorului. Aceste două alternative se exclud una pe cealaltă. Prima ne cheamă la loialitatea falsă față de un lucru făcut de om. Cealaltă ne cheamă să-I dăm slavă lui Dumnezeu, să ne închinăm Creatorului nostru.

Închinarea înaintea fiarei duce la moarte. Așadar, cum ne putem împotrivi ei atunci când ni se cere să ne supunem ei? Cum ne putem feri de închinarea la icoana ei? Prin hotărârea de a avea o credință necondiționată în Creatorul nostru. Autoritatea Sa este mai importantă decât orice altă autoritate. Dă-I slavă Lui!

Dumnezeu ne-a lăsat un mod prin care să ne exprimăm, regulat, săptămânal, loialitatea necondiționată față de El. Este o dovadă a consacrării față de Creatorul și Domnul nostru. Este o formă de manifestare a loialității noastre. Este o confirmare a credințioșiei noastre. Ea se găsește în porunca a patra, pe care mulți creștini o ignoră:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău... Căci în șase zile a făcut

Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exodul 20:8-11).

De ce suntem îndemnați să respectăm ziua a șaptea, sâmbăta? Pentru că ea este un memorial al creației. Ea ne leagă de Creatorul nostru. Este o odihnă în lucrarea încheiată a lui Dumnezeu. Porunca a patra ne cere să ne aducem aminte de Cel care a făcut cerurile și pământul.

De aceea, Sabatul este un simbol al dragostei și al loialității față de Creatorul nostru. Sabatul ne protejează de manifestarea greșită a loialității. Gândește-te din nou la decretul lui Antihrist din Apocalipsa, decretul care îi obligă pe toți să se plece înaintea icoanei fiarei sub amenințarea pedepsei cu moartea.

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, ne arată că peste lumea noastră se va abate o încercare de foc, o vreme de necaz mai grea decât oricare alt necaz din istorie. Urmașii lui Dumnezeu vor intra într-o criză legată de poruncile lui Dumnezeu, de tiranie, de închinarea impusă.

De aceea, avem nevoie să ne asigurăm că ne închinăm lui Dumnezeu în mod corespunzător. Aceasta este problema. Cei trei tineri evrei care au rămas în picioare în Valea Dura au înțeles lucrul acesta foarte bine. Să ne întoarcem la experiența lor.

Împăratul Nebucadnețar a fost revoltat, desigur, de faptul că cineva îi năruia momentul de glorie. El a poruncit ca tinerii să fie aduși înaintea lui. Arătând spre cuptorul încins, el i-a întrebat foarte nemulțumit: „Care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?” (Daniel 3:15).

Răspunsul celor trei tineri a devenit celebru. Ei i-au spus fără frică: „Noi nu avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins... Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:16-18).

Acești bărbați au răspuns fără ezitare la provocarea împăratului trufaș. Ei și-au mărturisit credința în Dumnezeul cerului și al pământului. Ei erau hotărâți să I se închine numai Lui, chiar dacă El nu avea să-i scape de moarte.

Care a fost deznodământul? La porunca lui Nebucadnețar, cuptorul a fost încins la maximum. După aceea a cerut ca tinerii să fie aruncați în flăcări! Convingerea lui era că Dumnezeu nu avea de gând să-i salveze.

Însă El i-a salvat! Ba mai mult, El a apărut în chip minunat în mijlocul lor, în cuptorul aprins. Nebucadnețar a observat uluit că în cuptor se mai afla o persoană, care stătea lângă cei trei, și a strigat: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați; și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!” (Daniel 3:25).

El aruncase în foc trei bărbați, dar vedea în flăcări patru oameni vii! Șadrac, Meșac și Abed-Nego umblau liberi alături de Fiul lui Dumnezeu!

Cartea lui Daniel ne învață un lucru important: criza finală descrisă în cartea Apocalipsa nu trebuie să ne sperie. Ea poate fi o ocazie în care să-L vedem pe Domnul nostru de foarte aproape. Cei trei tineri evrei au privit numai la Dumnezeu și, în

ceasul încercării, ei au descoperit că El a coborât lângă ei. Iată ce poate face pentru noi credința necondiționată, credința consacrată. Ea ne va ajuta să-L simțim pe Dumnezeu mai aproape în momentele cele mai grele.

Aș vrea să-ți povestesc despre un bărbat remarcabil care a manifestat acest fel de credință. Istoria lui este povestită de marele evanghelist al Indiei: Sundhar Singh. Într-una din multele sale călătorii prin Munții Himalaia, el a descoperit un predicator tibetan pe care oamenii îl respectau foarte mult. Omul acesta vorbea despre Hristos fără teamă de represalii, chiar dacă alți predicatori erau persecutați cu violență. Iată de ce:

În vremea când slujea ca secretar al unui lama, a venit la el un creștin din Punjab care i-a vorbit despre Evanghelie. În cele din urmă, s-a declarat urmaș al lui Isus. Primul care a luat cunoștință de convertirea lui a fost învățătorul lui, un lama budist, care se întâmpla să fie un fanatic ignorant.

În numai câteva zile, predicatorul a fost condamnat la moarte. Câțiva bărbați puternici l-au înfășurat într-o piele de iac pe care au cusut-o strâns pe corpul lui. Apoi l-au lăsat în fața zidurilor mănăstirii, în bătaia razelor fierbinți ale soarelui. Pielea de iac urma să se contracte și să-l ucidă în strânsoarea ei.

Totuși predicatorul nu a murit. Atunci au înfipt prin pielea de iac niște ace mari, încinse, care i-au pătruns în piele. Mai târziu l-au desfăcut din pielea de iac și l-au târât pe străzi până la groapa de gunoi de la marginea orașului. După alte acte de violență, predicatorul a fost abandonat pe o grămadă de gunoi. Trupul lui nu mai dădea semne de viață. Mulțimea a plecat. S-au strâns vulturii.

Însă această victimă mutilată nu murise. A reușit cu greu să plece de acolo și să își revină. După aceea, în loc să fugă ca să-și scape viața, s-a întors în sat și a început să predice despre Hristos. Tot mai avea putere să dea mărturie despre credința lui. Tot mai avea putere să vorbească despre un Dumnezeu mare, care venise aproape de el. Iar acum, oamenii îl ascultau uimiți.

Tot la fel, cei trei tineri evrei din cuptorul de foc au făcut impresie asupra oamenilor. Împăratul Nebucadnețar s-a repezit spre cuptor și i-a strigat să iasă afară. Când au ieșit, mulțimea s-a strâns în jurul lor. Ei au observat că nici măcar părul nu le era pârlit! Hainele lor nici măcar nu miroseau a ars!

În final, încercarea de foc prin care au trecut tinerii evrei a reușit să ardă un singur lucru – frânghiile cu care fuseseră legați. Ea i-a eliberat din strânsoarea lor. Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit din cuptor victorioși.

Împăratul Nebucadnețar a înțeles pentru prima dată că există în ceruri un Dumnezeu cu mult mai mare decât ar putea el să fie vreodată. El a recunoscut că tinerii evrei erau „slujitorii Dumnezeului celui Preaînalt”. Până atunci, împăratul încercase să fie el însuși cel preaînalt prin statuia lui din aur masiv.

Însă acum a făcut o mărturisire remarcabilă. Ea se găsește în Daniel capitolul 3: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!” (Daniel 3:28).

Furia lui s-a transformat în reverență. El a realizat că o altă formă de loialitate era importantă. El a realizat că avea nevoie să se închine Dumnezeului adevărat într-un mod corespunzător. El avea nevoie să se plece înaintea Dumnezeului care vine aproape de noi în vremuri de necaz.

Acesta este Dumnezeu care merită loialitatea noastră astăzi.

Prietene, istoria se apropie de deznodământ. Două forme de loialitate se luptă pentru supremație pe planeta noastră, două forme de închinare. Avem de ales între închinarea la Creator și închinarea la lucruri făcute de mâini omenești; între închinarea înaintea Domnului cerului și pământului și închinarea înaintea unuia care ne promite cerul pe pământ. Avem de ales între a ne pune credința în Dumnezeu sfânt și nevăzut și a ne lăsa ademeniți de strălucirea unui idol. Avem de ales între a rămâne de partea adevărului și a ne lăsa purtați de valul mulțimii. Cuvintele profetilor Bibliei străbat veacurile până la noi. Ele răsună cu putere astăzi:

„Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc.” (Ezechiel 20:12).

„Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească, și stăpânindu-și mâna, ca să nu facă niciun rău!” (Isaia 56:2).

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22:14).

Mai repede sau mai încet, liniile de luptă încep să se contureze. Ura se ascunde sub masca zelului religios. Loialitatea fanatică se erijează în credință

adevărată. „Opinia mea”, „tradiția mea” iau locul Legii lui Dumnezeu. Chiar în acest moment se formează liniile de luptă între imperiul lui Satana și imperiul lui Hristos. Iar „băieții răi” nu mai sunt atât de ușor de identificat. Nu putem să condamnăm o anume grupare și nici nu putem să desființăm o anumită cultură.

După cum spunea Isus, grâul și neghina cresc împreună. Binele și răul stau alături. Însă linia de demarcație este vizibilă. Ea trece prin inima fiecărei persoane. Există o distincție clară. Cui îi suntem loiali? Ne plecăm înaintea unei Ființe mai mari decât noi? Sau ne plecăm înaintea unui chip pe care îl facem pentru a se potrivi cu prejudecățile noastre, cu tradiția noastră, cu adevărul personal?

Eu aleg să stau alături de cei trei tineri curajoși din Valea Dura. Vreau să rămân cu ei în picioare chiar acum. Vreau să rămân în picioare la fel ca ei în vremea sfârșitului. Sunt convins că putem și noi să avem acest fel de credință care să rămână în picioare atunci când vântul necazurilor se întetește. Este de fapt o chestiune de perspectivă. Ce alegem să așezăm în centrul vieții noastre? Cine este pe primul loc? Al cui adevăr primează?

Te rog, nu uita să-ți aduci aminte de Creator în fiecare Sabat! Ia-ți timp chiar acum, înainte de criza finală, când va fi prea târziu. Închinarea în Sabat îți va transforma viața. Îți va consolida credința înainte de izbucnirea crizei.

Creatorul, Domnul, Judecătorul, Dătătorul Legii, Răscumpărătorul, Acela care ne iubește deplin – numai El merită închinarea noastră. Sabatul este steagul Lui. El flutură deasupra capetelor noastre ca un simbol al dedicării lăuntrice față de Creatorul

nostru. Există multe falsuri, însă numai un singur Dumnezeu Creator, iar Sabatul cheamă omenirea înapoi la El. Poartă steagul Lui, iar El va rămâne alături de tine astăzi, mâine și întotdeauna. El va merge cu tine chiar și în foc!

* * * * *

„Tată, recunoaștem că Tu ești Creatorul și Mântuitorul nostru. Îți mulțumim că, oricât de grea pare lupta, Tu poți să ne eliberezi. Știm că va veni un timp în care loialitatea noastră va fi supusă unui test. Dar știm că Tu poți să ne faci loiali, curajoși și credincioși. Ne punem încrederea în Tine, pentru că Tu ești puternic. Învață-ne să devenim mai tari în această încredere în mijlocul problemelor de zi cu zi. Vino mai aproape de noi când trecem prin foc. În Numele lui Isus. Amin.”

Un apel personal

Ai simțit, în timp ce ai citit aceste pagini, chemarea lui Dumnezeu la o experiență mai profundă și mai deplină cu El? Te-a convins Duhul Sfânt de adevărul Sabatului biblic? Dacă ai înțeles ce vrea Dumnezeu de la tine, atunci înseamnă că a venit momentul să acționezi. Isus a povestit odată despre doi oameni, unul înțelept și altul nechibzuit. Primul era înțelept pentru că auzise cuvântul lui Dumnezeu și îl trăia în viața de zi cu zi. Al doilea era nechibzuit pentru că auzise cuvântul Lui, dar nu făcea nimic. Într-o ocazie, Isus a zis: „Dacă știți aceste lucruri, ferece de voi, dacă le faceți” (Ioan 13:17). Fericierea vine în urma cunoașterii și împlinirii voinței Sale. Dacă vei păzi Sabatul și dacă te vei închina săptămânal împreună cu poporul lui Dumnezeu, vei primi o binecuvântare inestimabilă. Te vei apropia de Isus mai mult decât ți-ai imaginat vreodată!

Sunt convins că schimbarea nu este lesne de făcut. E nevoie de o schimbare de mentalitate. Vechile obiceiuri nu se uită ușor. Ideile cultivate îndelung și modelele de închinare sunt greu de abandonat. Însă faptul că am crezut că un anumit lucru este adevărat și l-am practicat ani de zile nu îl face în mod automat să fie adevărat. De-a lungul istoriei creștinismului, Dumnezeu i-a chemat pe copiii Săi să urmeze adevărul, chiar dacă lucrul acesta era contrar culturii predominante. Majoritatea nu are dreptate tot timpul. Dumnezeu pune preț pe adevăr mai mult decât pe opinia majoritară. Cuvântul Său are mai multă autoritate decât conducătorii religioși

cei mai populari și mai convingători. Poruncile Sale constituie temelia moralității și fundamentul tronului Său. Ascultarea de El ca dovadă a credinței noastre lăuntrice contează foarte mult.

Te îndemn să te gândești serios la adevărul despre Sabatul biblic. Dumnezeu te cheamă să faci o schimbare în viața ta. Ai curaj și fă această schimbare! Fii un deschizător de drumuri pentru El! Fii primul care să ia decizia, și ceilalți te vor urma. Dumnezeu îi va binecuvânta pe membrii familiei tale și pe prietenii tăi când vei lua decizia de a-L urma. Vei avea un sentiment profund de satisfacție atunci când vei face ceea ce e drept să faci. Te vei alătura altor milioane de oameni care respectă ziua specială a lui Dumnezeu atunci când vei asculta chemarea Domnului de a-ți aduce aminte de ziua de odihnă. Sabatul nu va mai fi pentru tine o poruncă aproape uitată!

